

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BİLGİ YAYINLARI : 177
ROMAN DİZİSİ : 55

Birinci Basım
Şubat 1973

BİLGİ YAYINEVİ

Gökdelen 8. kat
804. Telf.: 17 80 19
Kızılay – Ankara

Tunalı Hilmi Cad.
94/B Telf.: 12 81 31
Kavaklıdere-Ankara

Sakarya Caddesi, 8
Telf.: 17 74 03 - 12 50 67
Yenişehir - Ankara

Babıâli Cad. 19-2
Telf.: 22 52 01
Cağaloğlu - İstanbul

PENELOPE ASHE

Ve ıplak Gelen Kadın

Türkçesi: Attilâ Tokatlı

BİLGİ YAYINEVİ

kapak düzeni : fahri karagözoğlu

BILLY İLE GILLY

«Rospu çocuğu!» Bunun hiç de ağzına yakışmayan bir söz olduğunu pekâlâ biliyordu Gillian. Ama sadece bu küfür gelmişti aklına, en uygun olan küfür de buydu: Hem de en aşağılık cinsinden bir «rospu çocukluğu»ndan gayrı neydi bu yaptığı yani William'ın!... Düşünmemeye, aklından silmeye çalıştı olayı.

Yeni evlerine doğru ilerlerken, arabayı deli gibi sürüyordu. Henüz kesilmiş geniş çim tarhlarının arasından geçiyordu şimdi; ve ilk güz yaprakları bir altın ışıltısıyla parlıyordu yeşilliklerin üzerinde. Özenle düzenlenmiş yüzme havuzlu bahçeleri, bütün cephelerini kaplayan geniş pencereleriyle sıra sıra villalar, ultra-modern King's Neck köyünü müjdeliyordu.

«Rospu çocuğu!» Durmaksızın bu söz geliyordu dilinin ucuna. Haksız da sayılmazdı Gillian: Daha o sabah, ayın ilk cuması olan o tadına doyumaz ekim sabahı, «Özel Haber Alma Ve Mahrem Bilgi-

ler Edinme Ajansı»nın eşsiz yardımıyla, sevgili kocası William'ın bütün öğleden sonralarını, Phyllis Sammis isminde, Vassar Üniversitesi'nden yirmi iki yaşında mezun, iri bembeyaz dişli, kocaman kocaman mine gözlüklü, kabarık saldırgan saçlı vede özellikle saldırgan göğüslü bir «hanım kız»la, gene bu «hanım kız»ımız adına kiralanmış bir garsonyerde geçirdiğini öğrenmiş bulunuyordu.. Gillian Blake, bütün dünyanın yada en azından bütün dünyanın her sabah Radio-Metropolitan'ı dinleyen bölümünün «Billy» diye tanıdığı sevgili kocası William'ın bütün hafta boyunca her gün saat tam 14.45'te bürosundan ayrıldığını, 7. Cadde ile 23. Sokağın kesiştiği köşeye kadar taksiyle gittiğini, sonra güney yönüne doğru elli metre kadar koşar adım yürüdüğünü ve iki katı asansöre binmeksizin yayan tırmanıp, «Billy ile Gilly sizlerle başbaşa» programına daha onbeş gün önce asistan olarak giren Phyllis Sammis'in dairesine bir gölge misâli süzüldüğünü öğrenebilmek için, söz konusu Özel Ajans'a bütün masraflar dahil tam 675 dolar ödemişti!

Trafiğin yoğunlaştığı, kırmızı ışıkların ve «Dikkat Okul Var», «Dört Yolağzı: Tehlike», «Ara Geçit» gibi levhaların sıklaştığı kesime ulaşmış ve arabayı yavaşlatmıştı şimdi Gillian. Ruhunu olduğu kadar tepeden tırnağa tüm bedenini de derin ürpermelerle saran bir dalgalanma, garip bir içgüdü sürüklemişti onu, derhal evin yolunu tutmağa. King's Neck.. Long Island sularını Connecticut kıyısına bağlayan bir kara parçasıydı bu köy. Ve aynı yabansı içgüdü şimdi genç kadını, dört geniş odalı, çift banyolu ve çift garajlı, Manhattan'a kırk bir dakika,

kıyıya ise kuş uçuşu dokuz mil uzaklıktaki evlerine doğru sürüklüyordu.

«Rospu çocuğu, evet!...» William Blake'in Gillian Blake'i aldatmış olmasından gelmiyordu bu «rospu çocukluğu». Hatta Billy'nin Gilly'yi aldatmış oluşundan da gelmiyordu, hayır. Aslında William, Radio-Metropolitan'ı dinleyen herkesi aldatmış oluyordu: «Billy ile Gilly sizlerle başbaşa» programının yarısıydı çünkü William Blake, «Rad-yonun âşıkları» diye ün salan çiftin % 50'siydi! Haftada beş kere dinleyicilere, karı-koca planında bir düşünme, tartma, tartışma ve karşılıklı birbirini sevmenin ne olduğu, ne olması gerektiği konusunda bir yayın sunmaktaydılar. Cumartesi ve pazar günleri hariç her sabah spikerin de bildirdiği gibi bu program, «modern hayatın cehennemi içinde evlilik gerçeklerini olanca açıklığıyla ve en dürüst bir açıdan ortaya sermek» amacını taşıyordu.

Ve bu programa asıl değerini veren de, dinleyicilere seslenen çiftin sağlamlığı ve tutarlılığı, bedenî planda olduğu kadar düşünce planında da tam uyum halinde bir karı-koca oluşuydu. Bütün sondaj sonuçları bu noktada birleşmekteydi. Özellikle bütün kadın dinleyiciler, ki programın dinleyicilerinin % 84'ünü bunlar meydana getiriyordu, bu karı-kocanın «örnek çift» olduğuna can ve yürekten inanmış durumdaydılar. Dolayısıyla de Gilly'yi aldatmakla Billy, sondajların saptamış bulunduğu sekizyüz bin kişiyi —yada en azından bu sekizyüz bin kişinin % 84'ünü— aldatmış oluyordu.

Dehşetten insanın soluğunu kesecek kadar kor-

kunç bir sadakatsizlik, akıl almaz bir nankörlük, en ilkel cinsinden bir hıyanet gösterisi değil de neydi yani bu, söyleyin lütfen!

Gillian, bahçede dolanarak villaya doğru çıkan çakıltaşı döşeli yolda ilerliyordu şimdi ağır ağır. Sınır bozucu bir gıcırtyla inlemekteydi lastikler. Ve genç kadın, duruma çeşitli çözüm şekilleri tasarlıyordu: Sabah kahvesine bir damlacık arsenik atmayı düşündü ilkin; ve bu fikir, o anda alabildiğine çekici göründü ona. Yada işi en basitinden alıp boşanmak vardı: Herhangi bir Eyalet mahkemesinden rahatça koparabilirdi boşanma ilâmını; üstelik William Blake hazretlerinin mallarının yarısını tazminat olarak alabilirdi ki, hiç de küçümsenecek bir şey olmazdı hani!...

Başlangıçta şevkle benimsenen bu çözüm yolları, çok geçmeden, olanaksız görünmüştü genç kadına: Her iki şık da, «Billy ile Gilly» programının ölümü demekti; oysa bundan böyle Gilly'yi hayata bağlayan tek bağdı bu program.

Çoktan garaja girmişti araba, ve bütün anahtarları yerine yerleştirmişti ama koltuğundan kalkmamıştı Gillian Blake. Yeni bir olanak takılmıştı aklına birden: Kısasa kısas.. Saçma! Saçma mı? Niçin saçma olsun ki? Bir çeşit laboratuvar haline getirmek King's Neck köyünü, bir deney tahtası yapmak; ve «modern hayatın cehennemi içinde» öbür çiftlerin nasıl davrandığını saptamağa yarayacak tüm verileri, bir bilginin o soğuk nesnelliğiyle bir araya getirip toplamak..

Tabii bu deney boyunca, en azından şöyle bir yirmi kere falan boynuzlatmak Billy'yi; hem de iki

büklüm olmadan kapılardan geçemeyecek şekilde boy-nuzlatmak!

Arabadan inmişti nihayet. Parke döşeli ana yolu izleyerek eve doğru yöneldi; tırmandı eski köşklere özgü üç basamaklı taklit merdiveni, açtı iki kanatlı giriş kapısını. Holdeki duvar saati, vaktin öğleden sonra üç olduğunu göstermekteydi. O gün de Ajans'ın bildirdiğine uygun olarak bir haftadan beri davrandığı gibi davrandıysa William eğer, şu son çeyrek saati şöyle geçirmiş olmalıydı:

Saat 14.45'te: Bürodan fırlayıp asansöre atlamak.

Saat 14.48'de: 7. Cadde ile 23. Sokağın kesiştiği köşeye gitmek üzere bir taksiye atlamak.

Saat 15. 00'te: (Yani tam şu anda) O yirmi iki yaşındaki özellikle saldırgan göğüslü sıçana atlamak...

«Rospu çocuğu! Rezil, namussuz, alçak rospu çocuğu!»

Gillian'ın kendini bu derece hakarete uğramış duyması, sadece William Blake'in onu gülünç duruma sokmuş olmasından ileri gelmiyordu. «Billy ile Gilly» programının ruhunu çiğnemiş, ayaklar altına almış oluyordu William aslında.. Taa 1930 yıllarında iyi sonuçlar vermiş eski bir formüle uygun olarak, alışılmış cinsinden bir gösteriydi bu program başlangıçta. Ve gösteriye yepyeni bir ruh aşıl原因, Gillian Blake olmuştu. Tabii bu gösteri de Gillian Blake'e yepyeni bir ruh vermişti. Kendi öz yeteneklerini ve yatkınlıklarını bu program aracılığıyla keşfetmişti Gillian. Aile hayatının (hatta belki de tüm boyutlarıyla bütün hayatının) hep uğranılan bâdi-

relerden hiç sarsılmadan çıkışı, «Billy ile Gilly» sâyesindeydi.

Gösterinin kazandığı başarının sadece kendisine ait olduğu iddiasında değildi Gillian: Akıllıca bir işbölümünün sonucuydu bu, her şeyden önce. Ne var ki sosyologlardan, aile planlamacılarından, genç yazarlardan, sözün kısası her türlü insan ruhu uzmanlarından kurulu koskoca bir orduyu mikrofonun önüne çekmek hünerini gösteren, Gillian olmuştu. Programda boy gösterenlerden kimisi de, William'ın yeni kurduğu Sosyal İlişkiler Bürosu'nun müşterileriydi tabii. İşbölümünde Billy'ye düşen, daima soğukkanlı kalarak sorunları açıklığa kavuşturmak, gerektiğinde yoğunlaştırıp gerektiğinde özetlemektir. Buna karşılık Gilly'nin görevi, kılı kırk yarmak, ince eleyip sık dokumak, her şeyi her fırsatta yorumlayıp deşmek oluyordu.

Ve sıradan bir radyo programını çok aşan, alışılmış show'ların çok üzerinde bir şey olmuştu bu gösteri: Haftalar geçtikçe, dinleyicilerin kulağında birbirinden ayrılmaz, tam uyum halinde ve üç büyük derginin kapağında yer alacak kadar örnek bir aile hayatı yaşayan bir çiftin dağıttığı bir mutluluk reçetesi gibiydi.

Program... aile hayatları: Bu ikisi arasındaki bağlantı da oldukça garipti. Program kendi öz hayatını yaşamağa başlar başlamaz, aile hayatları dumura uğramıştı âdeta. Sanki program, her gün allayıp pullayarak dinleyicilere sunduğu o «ideal» aile hayatının özsuyuyla beslenmiş ve onun zararına serpilip gelişmişti! Her gün her ikisinden uzun saatler boyunca kapanıp kitap okumalarını istiyordu prog-

ram. Ve program karar vermişti çocuk yapmayacaklarına (William'ın kısırlığı tıbben saptanıncaya kadar). Kocaman gözlüklü Üniversiteli kızın Billy'ye asistan olmasını isteyen de programdı aslında; Gilly'nin, arsenik yada boşanma cinsinden en akla yakın çözüm yollarını uygulamasına engel olan da programdı.

«Rospu çocuğu!» Gillian, banyoda, giysisini sıyırıp üzerinden atmış ve aynada kendisini seyretmeğe koyulmuştu. Gayet iyi biliyordu erkeklerin kendisiyle nasıl ilgilendiğini, tepkilerini defalarca görmüştü: Programa davet edilen kim varsa, marangozlar ve taksi şoförleri dahil, hep aynı belirli tepkiyi göstermekteydi, evet. Ve nasıl göstermesinlerdi ki, yaz boyunca deniz kıyısında kazandığı tunç rengini hâlâ koruyordu Gillian'ın teni. Yirmi dokuz yaşındaydı henüz Gillian. İnce uzun, alabildiğine güzel ve düzgün bir vücudu vardı: İri ama gene de sertti göğüsleri; bacakları, bir heykeltraş kaleminden çıkmışçasına düzgündü; dolgun kalçalı, ince belliydi.

Aynaya biraz daha yaklaştı Gillian, bütün ayrıntılarıyla inceledi kendini. Saçları dalga dalga inmiş, omuzlarını kaplamaktaydı. Belki gereğinden birazcık daha etli dudakları, alabildiğine muntazam burnunun klasik güzelliğini daha da değerlendirmiyordu. Tüm olarak, bakılınca tam bir aristokrasi ve şehvet karışımıydı, sözün kısası.

Aynadan uzaklaşıp bara doğru yürüdü. En köklü, en temel niteliğini yansıtmaktan elbette uzak kalmıyordu ayna. Kocaman bir dry-martini hazırladı kendine, rahatça yudumlamak için içkiyi, geniş deri

koltuğa yerleşti. Çıplak teninin derinin serinliğiyle teması, tatlı ürpertiler veriyordu ona; bir süre kendini, bu yeni duyumun gıcıklayıcı hazzına bıraktı.

Gillian'ın önde gelen özelliği, bir anda değişebilme gücüydü. Bu özellik sayesinde, bir çeşit buka-lemun-kadın niteliğine bürünebiliyor, rastladığı her yeni erkeğin gözüne yeni ve apayrı bir yaratık gibi görünme olanağını kazanıyordu. Sık sık yararlanmıştı bu özelliğinden, ve her seferinde de tam başarı sağlamıştı: Yerine göre en zarif renklerle bezenmiş nârin bir çiçek, yada karşısındakini delice kışkırtan bir çift iri göğüs; buz gibi bir entellektüel, yırtıcı bakışlarıyla erkekleri yerlerine çivileyen bir iffet ve namus anıtı; yada tam tersine bir seksapel mucizesiydi. İradesini kullanıyor ve kendi gerçek kişiliğini katien yitirmeksizin, karşısındaki erkeğin o anda özlediği, düşlediği, olmasını istediği kadın olabiliyordu kolayca.

William da farketmişti onun bu özelliğini; ama bir türlü açıklayamamış, sonunda da karısının bazen kendini belli bir hafifmeşrepliğe kaptırdığını sanmıştı. William'ın belirttiğine göre, programa katılan baylardan herhangi biri basit bir entellektüellik gösterisine giriştiğinde yada sadece erkekliğini öne sürüp caka satmağa kalkıştığında, Gillian derhal azıyor ve «kendi silâhlarıyla» karşı koymağa başlıyordu. Karısının bütün heyecan titreşimlerini ossaat kaydeden özel bir radara sahip olduğu iddiasındaydı William. Ama söz konusu radar durmadan ârıza yapıyor, dolayısıyla de William sürekli bir yanılgı içinde yüzüyordu: Aslında karısındaki özellik, teknik kurnazlıklardan değil aşırı duyarlıktan kaynak

alan bir adaptasyon yeteneğiydi. Yani değişiklik, Gillian'ın fizik görüntüsünde değil, karşısındaki erkeğin hayranlık derecesinde meydana geliyordu.

«Sonuna kadar yararlanmalıyım bu yeteneğimden!..» diye düşündü genç kadın, uykuya dalmadan önce. Derin ama gene de huzursuzluk verici sarsıntılarla yüklü uykuydu bu; ve saat sekiz sularında, hain kocanın eve dönüşüyle kesintiye uğradı.

—Bu ne hal böyle kuzum allahaşkına!.. —diye haykırdı William—. Saatin sekizi geçtiğinden haberin yok galiba?

Gillian gülümseyerek,

—Ne kadar kibarsın sevgilim... —dedi—. Bu akşam da benim için çalar saat görevini yüklenmektesin!

—Saat sekiz diyorum sana, işitmedin mi?

—Tamam sekiz... —diye cevap verdi Gillian, sâkin bir sesle—. Ne olmuş yani?

—Unutmuş numarasına yatma lütfen! Gayet iyi biliyorsun ki o allahın belâsı resepsiyon, tam sekiz buçukta başlıyor. Ne diye öyle yüzüme bakıp duruyorsun yani tuhaf tuhaf? Fikir benim değil, senin; sen teklif ettin bana gitmeyi... —Kandırmak amacıyla yumuşatmıştı sesini—. Şöyle bir mevsim sonu şenliği hoşuna gitmez miydi yani?... —diye devam etti—. Rital'lerin villası. İki ev ötede hemen yerleri, yokuşun hemen başında. Ne dersin?

Birden hatırlamıştı Gillian. İtalyan karı-kocanın evinde yemekli bir toplantı vardı, evet, o akşam... Yavaş yavaş doğrulup kalktı. Çırılçıplak olduğunu bile farketmemişti o ana kadar. William'a yaklaştı ağır ağır, dalgınlıkla yaparmış gibi sürtündü koca-

sına. Gömleğin yakasındaki ruj lekesine çarptı gözü: Bir ihmalcilik yada aptallık işareti miydi bu, yoksa Freud' u bir suçluluk itirafı mı? Hıyanetin kendisinden çok daha fazla kudurtmu tu genç kadını bu ufak pislik. «Rospu  ocuğu!..»

Dayanılmaz bir dalga geçme tutkusu b r d  birdenbire içini. Naz dolu bir sesle,

— Gitmesek olmaz mı yani?... –dedi—. İlle de gitmek zorunda mıyız? Evimizde kalabilirdik pek    , ba ba a geçirirdik geceyi... Ne kadar zaman var ki, hiç ba ba a kalmadık Billy...

— Hadi bırak saçma sapan konuşmayı da, toparlanmağa bak bir an önce...

— Oraya gitmektense, gerçekten evde kalıp başka bir şey yapmayı istemez miydin? Yalnız ikimiz arasında yapılabilecek cinsinden cici bir şey...

—  u anda tek başına yapabileceğin en cici şey, hemen davranıp giyinmek olacak. Bu ziyafet angaryasını kabullendiğimiz yeti miyormu  asına, büsbütün karmaşık hale getirme i leri!

Ama aslında karma ıktı i ler, alabildiğine karmaşık; William'ın sandığından çok daha karma ıktı: Çünkü tam o anda kararını vermiş bulunuyordu Gillian; ve giyeceği elbiseyi seçerken, o gece olacakların  nsezisiyle  rpermekteydi.

Gecenin tek can sıkıcı bölümü, Mario ve Donna Maria Vella'nın onları villalarının girişinde kar ıladıkları an oldu. Enine geli mi , yerden bitme bacaklı ve hafiften kıllı bir kadındı Donna Maria.  nl  m   nl  «Billy ile Gilly» çiftini karşısında, hem de kendi öz evinin kapısında ve içeri girmeğe hazır görünce, heyecan ve mutluluktan bayılacak gibi olmuştu. Ma-

rio Vella'nın ilk jesti ise, cebinden kartvizitini çıkarıp William'a uzatmak oldu. Üstadın iş ve görevleri, kartın üzerinde kocaman parlak harflerle belirtilmişti: Bella Mia Olive Oil Company ve Fort Sorrento Constructions Company ortak-yöneticisi!

Ev sahiplerinin laf kalabalığı arasında nasılsa bir fırsatını bulup,

—Gerçekten çok memnun oldum... -demişti William.

Gillian da fırsatı kaçırmayıp atılmıştı hemen:

—Mahallenize yeni gelmiş olduğumuz halde bizleri unutmayıp çağırmış oluşunuza teşekkür ederiz... -demişti.

Bu başlangıçtan sonra gece, her an biraz daha düzelerek yürümeğe koyulmuştu. Soylu erkek cinsi, villada, Gillian'ın tahmin ettiği gibi, her çeşitten örnekleriyle sergilenmiş bulunmaktaydı: Şişmanlar, zayıflar, uzun ve kısa boylular, içine kapanık olanlarla taşkın karakterli olanlar, sporcular, sportmenler, vb. Eksiksiz bir erkekler resmigeçidi, sözün kısası! Ve işleri aceleye getirmemeğe karar verdi Gillian. William'ın yanında kalmak ve örnek çift olduklarını ispatlamak için her vakit yaptıkları gibi, kocasının elini tutmasına ve arada bir de yanağını okşamasına katlanmakla yetindi başlangıçta. Ve kocasına bakarken, «Gönül çelmekten gayrı tasası olmayan bir robot sanki!» diye geçiriyordu bıkkınlıkla içinden. Bütün King's Neck erkekleri arasında bu akşam, Gillian'ın ilk olarak incelemek istediği, William'dı. Kocasının, oradaki erkeklerin en yakışıklısı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı her şeyden önce. Gençliğinde William için, Prens Philip'in tıpkısı ol-

duğunu söylemişlerdi. Olgunluk çağına merdiven dayadığı şu sıralarda ise, daha çok, dev Brooks Brothers mağazasının vitrinlerini süsleyen şık mı şık mankenleri andırmaktaydı. New York Athletic Club'e muntazaman devam ettiği için tığ gibi, Princeton mezunu olduğu için seçkin ve zarif, Blake Bank sermayedarlarından indiği için de önemli kişiler karşısında alabilirdiğine rahattı. Bu türden sosyete toplantıları için bir başarı garantisiydi, sözün kısası. Tek görünür kusuru (... nasıl söylesem...) çehresinin alt kısmında dile gelen bir kararsızlık (mıydı bu acaba, hayır, buldum!...): İradesiz bir çene yapısı vardı, o kadar. Aslında yazarlığa adanmış bazı sıkıntılı, ve sırf bundan dolayı başarısız aktörlerinki gibi...

İkinci viskisine yumulmadan önce William, başta haham Joshua Turnbull ve avukat Melvin Corby olmak üzere bütün King's Neck intelijansiyasını kendi çevresinde toplamının yolunu çoktan bulmuştu. Ayrıca ikinci planda ve gene hazretin çevresinde, tessilli şöhretlerin yaydığı o gizli ışıqla ısınmağa bayılan içi geçmiş hanımlardan kurulu geniş bir de halka göze çarpıyordu.

— Evet baylar... —diyordu William—. Bu türden toplantılar olmaksızın, banliyö yaşamının olanaksız kalacağı kanısındayım ben. Sadece basit birer «sosyetik parti» değildir çünkü bu toplantılar; sözcüğün ruhbilimsel anlamında birer karşılaşma, birer yakınlıktır. Bu bakımdan da, «topluluk içinde ve topluluk aracılığıyla tedavi metodu» diye anılan yeni yöntemin bir çeşit eşdeğeri durumundadırlar. Ve ben içtenlikle inanıyorum ki baylar, eğer bu şirin köyde içimizden her biri bu türden bir toplantıya örneğin haf-

tada bir kezcik katılabilseydi, psikanaliz modası çoktan geçmiş olurdu!

Başlangıçta sadece omuz silkmekle yetinmiş olan Gillian, soğuk soğuk ürperdiğini farkettiler birdenbire: En amansız bilimsellikten en basmakalıp safsataları birbirine ekleyip de ortaya süren ünlü bir psikoloğun taklidine girişmişti şimdi William; ama giderek kattırmıştı kendini; kendi tuzağına kendi düşmüştü bir çeşit. Ve işte şimdi de, profesyonelliğin bütün hünerleriyle donanmış, dayanılmaz şekilde tatlı ve hangi toplantıda olursa olsun kendinden zayıflara korku, kendinden üstünlere de usanç vererek herkesi her an bastırmağa hazır bir sesle konuşmaktaydı. Kendini işkence masasına yatırılmış gibi gördü Gillian.

Derhal hatırlamıştı: Geçen salı sabahı sundukları programın kelimesi kelimesine bir tekrarıydı bu... Gillian, kocasını çevreleyen topluluktan yavaşça sıyrıldı; bu arada, William'ı âdeta gözleriyle yiyen iriyarı bir hatunu da hafifçe itmek zorunda kalmıştı.

Yan salonlardan birinde kurulu olan bara doğru kendine yol açarken, dekoru incelemek fırsatını da bulmuştu Gillian: Beceriksiz bir çekicinin zalim izlerini taşıyan sahte kirişler vardı tavanda; hemen her yer duvar kâğıtlarıyla kaplı, hemen her köşe saçaklı abajurlarla süslüydü; ayrıca da, yağmur altında güneş batışlarını ve kar altında İtalyan köylerini resimleyen cırlak tablolar göze çarpıyordu bol bol. Atılgan renkler ve geveze ipeklilerden kurulu, pahalı bir çirkinlik sergisi halindeydi ortalık.

Yolunun üzerinde Goodman'larla karşılaştı Gillian, Marvin ve Helen Goodman'la. Uzun süreceğe benzer bir karı-koca kavgasıyla yüyyüze bulmuştu ken-

dini. Marvin Goodman, alnında pırıl pırıl ter taneleri, sesini yükseltiyordu:

— Ernie Miklos'un karısı bu işi haftada 75 dolarla hallettiğini söylüyor ama!. —diyordu—. Araba da dahil bütün ev giderleri için haftada 75 dolar, anlıyor musun...

Helen Goodman, cevap yerine, gömleğinin ilk iki ilüğünü çözmüştü büyük bir rahatlıkla; ve Gillian, acayip bir olaya tanıklık etti: Erkeğin sesi yükseldikçe kadının göğsü de yükselmeğe koyulmuştu şimdi. Sonuç olarak da Marvin önce gözlerini eğdi aşağıya doğru, sonra sesini alçalttı, en sonunda da bıçakla keser gibi son verdi tartışmaya.

Bara doğru yoluna devam eden Gillian, komşuları Earbrow'ları gördü çok geçmeden. Büyük bir koltuğa yerleşmiş olan Morton Earbrow, resmen uyuyup kalmıştı. Gündüzki uğraşlarının izleri sinmişti tırnaklarına: Yeşil bir yağlıboya ve makine yağı karışımı. Genç karısı Gloria, iyi niyetlerinden yararlanıp âdeta esir aldığı üç dört adama, çimento kaplı bir duvarın üzerine yağlıboya tutturma sanatını, boya fırçalarını temizleme usulünü, Black and Decker marka çim makinalarının avantajlarını ve sonbaharda bahçelere çim tohumu atarken alınması şart olan ön tedbirleri anlatmaktaydı.

Yolunu değiştirdi Gillian, daha fazla dayanamayıp; ve Willoughby Martin'le dostu Hank'ın çevresinde toplanmış olan kalabalığa tosladı.

— Hiç vakit yitirmeksizin o küçük geziye çıkmak gerekiyor... —diyordu Willoughby—. Yapraklar renk değiştirmeye koyuldu yavaş yavaş Maine'de; ve çok geçmeden bir erguvan ve altın karışımı fışkıracaktır!

Hemen ardından ekliyordu Hank:

— Fazla değil üç hafta sonra, çocuklarım, baş döndürücü bir güzellik kaplayacak ortalığı!

Bu arada birisi, Madigan'larla tanıştırdı Gillian'ı.

— Boksör Paddy Madigan mı yoksa? —diye sordu Gillian.

Boksörün karısı Agnes Madigan cevap verdi buna:

— Ta kendisi şekerim... —dedi, ve sonra hemen ekledi—: Kimi eleştirmecilere göre de, orta sıkletlerde ringlerin gelmiş geçmiş en güzel ve en dayanılmaz solu!

Paddy Madigan'a küçük bir övgü geçti Gillian, fizik formundan dolayı. Ama boksör susuyordu. Gene karısı verdi cevabı:

— Ah şekerim —diye cıvıladı—, biz bu formumuzu, yaz kış her sabah, hattâ pazar sabahları bile inanmazsınız, antrenmanlarımıza devam etmemiz sâyesinde koruyabiliyoruz!

Bunun üzerine Gillian, ringi terk ettiğinden beri neyle uğraştığını sordu Paddy'ye. Ama cevap gene Agnes'tendi:

— Evde ufak tefek işler görüyoruz, bahçeyle uğraşıyoruz sonra, ve hep işte böyle şekerim, hiç durduğumuz yok vallahi...

Bu cevaptan sonra biraz başını dinlemek ihtiyacını duymuştu Gillian. Ama tam bara doğru yönelirken, ev sahibi Mario Vella'nın bir tabureye çıkıp davetlilere seslendiğini gördü:

— Bir parça sessizlik rica edeceğim lütfen! Lütfen baylar bayanlar, birkaç dakikanızı rica ediyorum efendim... Bu akşam King's Neck'li komşularımı eğ-

lendirebilmek umuduyle, kendilerine bir sürpriz hazırladım. Yakın dostum Johnny Alonga'nın aramıza gelmesini ve en büyük sükselerinden birkaçını bizler için söylemesini sağlamış bulunuyorum.

Kulaklarına inanamamıştı ilkin Gillian: Johnny Alonga genç bir şarkıcı yıldızdı; Mafya tarafından lanse edildiği söylenmekteydi; nitekim ilk süksesi olan *Ölen Aşk* bir yıldan beridir bütün radyolarda çalınmaktaydı. Ama başka bir şarkısının ön sıraya geçtiğini de işiten olmamıştı hiç. Johnny'nin iç bayıltıcı sesinin de bir payı olsa gerekti bu duraklamada. Buna karşılık örneğin, Sinatra'nın desteklediği Jerry Vale, o güzel erkeksi sesiyle ortalığı kasıp kavurmaktaydı.

Biri hariç tüm ışıklar söndürüldüğünde, smokinler giyinmiş iki adam çıktı yatak odasından. Biri piyanoya oturdu ve Johnny Alonga'nın biricik süksesinin ilk akortlarını döktürmeğe girişti. Öteki de çok geçmeden şarkıya başlayacaktı:

*Rüyalarım gelirsin her gece,
Bana ateşten vücudunu getirirsin,
Ve kavurucu tutkusunu öpücüklerinin.
Ama gece sona erince
Kollarım bomboş kalır, ve yüreğim
Korkuyla dolar birden.
Korkuyla dolar yüreğim evet, ürperir.
Çünkü sensiz aşk
Ölen bir aşktır sevgilim sadece,
Ölen aşk.*

Bir şeyler içmek için sabırsızlanmağa başlamış olan Gillian, salonun yarı karanlığında, yanı başında Mario Vella'nın bulunduğunu farketti birdenbire. Ve

adam, dirseğiyle, onun kalçasını okşuyordu hafif hafif. Başka bir yerde, başka bir durumda olsa, sessizce ve zarif bir dönüşle hemen oradan ayrılırdı Gillian. Ama bu sefer ayrılmadı nedense, kaldı yerinde; ve dirsek, gittikçe belirlenen bir ısrarla işine devam etti.

Sordu Mario Vella:

— Sevdiniz mi?

— Çok. Johnny Alonga'nın bu gece buraya gelip de şarkı söylemesini sağlamak, müthiş bir şey doğrusu!

— Benim malımdır... -dedi Mario, kendine güven dolu bir sesle.

— Malınız mı?

— Yüzde kırk hisse sahibiyim bu delikanlı üzerinde. Şarkısı hakkında ne düşündüğümü de biliyor musunuz?

— Nasıl bilebilirim ki...

— Midemi bulandırıyor, o kadar. Dinledikçe kusmak geliyor içimden!

— Anlıyorum... -dedi Gillian, sesine onaylayıcı bir ton vererek.

Belirlenmeğe gelmeyen bir yan vardı bu adamda; alabildiğine çekici, ama sanki gerçek dışı bir yan. Tezgâhtan henüz çıkma bir ürün duygusu veriyordu insana; kendi kendine yabancı bir yaratık gibiydi, başka birisi vardı da onda yansımaktaydı sanki. En pahalı kolonyayla taranmış şu düzgün saçların ve şu büyük iş adamı kostümünün altında, her an patlamağa hazır, tehdit edici bir güç uyuklamaktaydı. Kelimeleri bir parça zorlayarak, üstün bir kuvvetin eğlenip vakit geçirmek için, bir gorile Brooks Brothers'ten bir elbise giydirildiği rahatça söylenebilirdi.

Şarkı sona ermişti nihayet. Mario'nun dirseği her zamanki yerine dönmüş ve dirseğin sahibi piyanoya doğru ilerlemişti.

Johnny Alonga ikinci şarkısına girmeden önce (*Yalnız benim ol'du şarkının adı üstelik!*), yandaki salona süzûlebildi Gillian. Buradaydı bar; ve bir sığınak, bir vaha gibiydi; Johnny Alonga'nın şerefine de ıssızdı şimdilik. Ama tamamıyla ıssız da sayılmazdı hani: Franhop'larla burun buruna gelmişti Gillian. Arthur ve Raina Franhop. Tıpkı Bob Dylan gibi dalgacı ve bukleli uzun saçları vardı Arthur'ün; ve delikanlı, parlak düğmeli kruvaze blazerinin altına gömlek giyinmemişti. Raina ise salonun en uzak köşesine oturmuş ve sâbit bakışlarını karşıdaki duvara dikmişti.

— Aldırmayın ona sakın.. —dedi Arthur, başıyla kızı işaret ederek—. Dalgaya girdi.

— L.S.D. mi aldı yoksa?

— Aldı ya! Aslında bu akşam yepyeni bir oyun oynamak istiyorduk hepimiz; ama çay şekerini yutmasa olmaz güzelim, bütün programı da altüst etti tabii!

— Nasıl bir oyundu oynamak istediğiniz? —diye sordu Gillian birden meraklanarak.

— Geçmişe inme oyunu: Şöyle bir XVII. yüzyıla uğramak istiyorduk, kızların o çağda nasıl seviştiğini görelim diye. Ama bu bizim aptal, şekeri yutunca olan oyuna oldu tabii!

— XVII. yüzyılda kızlar şimdikilerden farklı mıydılar yani sizce?

— Hem de nasıl! Sizi hesaba katmıyorum tabii. Gördüğüm kadarıyla siz, cinsel açıdan, zamanın dı-

şındasınız. Ezeli vede ebedî bir kaldıraç'ınız desem çakmış olur musunuz?

— Pek emin değilim... —dedi Gillian—. Hangi dilden konuşuyorsunuz siz kuzum?

—Gününe göre değişir benim konuştuğum dil, hatta bazen saati saatine uymaz.

Bu bilgece sözlerden sonra Arthur Franhop, bir tek kelime daha söylemeksizin kalkmış ve tamamıyla bilinçsiz haldeki Raina'sını kolundan yakalayıp dışarı sürüklemişti. Çok geçmeden de King's Neck köyünün sessiz gecesi, bir Harley-Davidson'ın patpatlarıyla yırtılmaktaydı.

— Bok bunlar!

Salondaki tek adamın, barmen Ernie Miklos'un, olaydan çıkardığı kısa ve kesin sonuç buydu işte. Bir vakitler profesyonel barmendi Ernie Miklos, şimdi de çoğu King's Neck toplantılarında hatır için yapıyordu aynı işi. Bu sayede de, bir dizi avantajın yanı sıra özellikle, karısı Laverne'in varlığından hiç değilse birkaç saat kurtulmuş oluyordu.

Dalıp gitmiş olan Gillian,

— Nasıl? —diye sordu—. Ne dediniz?

Ernie, sesini bir ton daha yükseltip,

— Bok, dedim... —diye devam etti—. Bok bu çocuklar, hepsi bok!... Ne içersiniz?

— Alabildiğine sek bir martini.

— O da bok! Barsaklarını deler geçer adamın...

—Gündüz onunla başladım... —dedi Gillian—.

Ve niyetim onunla bitirmek.

Gillian belli belirsiz bir şekilde ürkütücü buluyordu adamı. Gözlerinden dolayı mı acaba? Arada bir gözlerini genç kadının gözlerine dikeyiyor, sonra da

tepeden tırnağa küstahça süzüyordu.. Yada belki ellerinden dolayı? Kürk denesi gelir cinsinden sık ve kalın kıllarla örtülü ellerdi bunlar; ve elden çok birer pençeye benziyordu. Ayrıca kravatını gevşetip gömleğinin yakasını aralamıştı adam; oradan da aynı sık ve kalın kıllar fışkırmaktaydı.

— Karınız nerde? —diye sordu Gillian.

Sırıttı Ernie Miklos:

— Kendisini son gördüğümde kocanızla sohbet ediyordu.. —dedi—. İyice kaynatmışlardı, ama benim umurumda değil. Nasıl buldunuz içkiyi?

— Enfes.. —dedi Gillian—. Çok güzel martini hazırlıyorsunuz.

Bir yudum daha aldı içkiden. Gerçekten iyi hazırlanmış bir martiniydi bu. İyi bir martini ve acayip bir an. Orada, koca salonda tek başlarına, karşı karşıya durmaktaydılar öylece; ve daha üç dört dakika hiç bir şey söylemeksizin öyle kaldılar. Ne söyleyebilirlerdi ki ayrıca birbirlerine? Ernie Miklos'a diyecek hiç bir şeyi olmadığını kesinlikle biliyordu Gillian; ve hiç şüphesiz, tersi de doğrudu bunun. Ama gene de emin değildi; şu gezegenin üzerinde bir Ernie Miklos'a yada herhangi bir şekilde ona benzer birine yaklaşmaksızın tam yirmi dokuz yıl geçirmiş olduğuna göre, hiç bir şeyden emin değildi. Ve işte sonunda gene Ernie Miklos, gene damdan düşercesine sorduğu bir soruyla yırtmıştı sessizliği:

— Ne arıyorsunuz siz burada yani? Sizin gibi bir kadın benim gibi herifle niçin zaman kaybetsin ha?

— Belki de çok iyi martiniler yaptığınız içindir.

— Ya ya! Ama belki Richard Burton'a da

benzediğim içindir.. Asıl sebep ne o, ne öteki.

— Tahmin etmeyi bir denesiniz ne çıkar?

— Deniyorum.. –dedi Ernie–. Denemesine deniyorum da, bulabildiğim tek şey, benden bir şeyler beklediğiniz oluyor.

— Ne bekleyebilirim ki sizden?

— Bahçede şöyle bir tur atmamızı bekleyebilirsiniz pekâlâ.. –diye bir telkinde bulundu Ernie–. Ortalıkta ne var ne yok görmek için hani?

— Belki.. –dedi Gillian.

Kesin bir sesle sordu adam:

— Gerçekten istiyor musunuz dışarda gidip biraz hava almayı?

— İstiyorum evet.. –dedi sadece Gillian.

Kendi ağzından döküldüğünü işitmişti, evet, bu sözlerin. Ve söylediği şey şimdi ona öylesine dehşetli, öylesine anormal geliyordu ki, sanki basitçe söylememiş de megafona haykırmış gibiydi.

Ellerini kurulayıp barmen önlüğünü çıkardıktan sonra bahçeye bakan geniş camlı pencereye doğru yönelmişti Ernie Miklos. Hiç konuşmaksızın. İçkiyi biraz fazla kaçırdığı belliydi, güçlkle açabilmişti sürgülü kapıyı. Taraçanın ötesine, elektrikli şamdanların aydınlattığı kesimin dışına doğru ilerlediler. Sanki dilsiz ve dalgaların ortasında çalkanır gibi izliyordu adamı Gillian. Garip bir duygu vardı içinde: Bu sessiz sahneye hiç bir şekilde katılmıyordu sanki; gerçek dışı bir olaya tanıklık ediyordu, yada abes tiyatrosunda basit bir seyirciydi.

Nitekim en ufak bir direnç göstermedi. Çimlerin üzerine hiç tepkisiz uzanmağa bıraktı kendini; Ernie Miklos isimli tanımadığı bir yabancının zevkine tes-

lim oldu. Kendini çok uzaklarda, en basit bir ilgi bağından yoksun, bütün bu olup bitenlerin dışında duyuyordu. Johnny Alonga'nın belli belirsiz silüetini seçer gibiydi salonun pencerelerinden; ve çimenlerin, giysisinden taşan ılıkliğini duyuyordu. Ernie Miklos'un dudaklarını duydu sonra boynunda; sol göğsünü bastıran kolunu duydu; ve arkadan doğru, giysisinin içinden belini saran elini. Hiç kımıldamıyordu Gillian, soluk bile alıp vermiyordu âdeta. Adamın dudakları dudaklarını emiyordu şimdi; ve elleri, göğüslerini avuçlamış, sanki yoğurmaktaydı. Yanına uzandı sonra boylu boyunca, tüm vücuduyle sardı Gillian'ın vücudunu, ve dişlerini genç kadının dişlerine sürmeğe koyuldu. Ancak o zaman küçücük bir harekette bulundu Gillian, yarı korku yarı tiksintiden doğan bir hareketti bu; ama hemen tuttu kendini, katlanmağa zorladı. Başardı da. Ve işte o zaman, içinde taa uzaklarda bir yerden doğru belli belirsiz bir cevabın kabarır gibi olduğunu duydu. Henüz yabancı bir duyumdu bu, iradesinin çağırmadığı ama gene de ona huzur veren bir duyum. Adamın arzusuna uyarak kımıldamağa koyuldu yavaş yavaş vücudu; sonra da kendine doğru çekti adamı, gittikçe artan bir istekle sımsıkı sardı. Boğazının diplerinden doğru ağır ağır, uzun ve boğuk bir inilti yükseliyordu şimdi.

Ve işte böyle karar verildi Gillian için. Ernie Miklos olacaktı. Ernie Miklos isimli, bu tanımadığı komşu olacaktı evet. Başlangıç böyle olacaktı.

3 Ekim tarihli
“BILLY İLE GILLY SİZLERLE BAŞBAŞA”
programından bir parça

BILLY — Küçük gezimiz hakkında ne düşünüyorsunuz Gilly? Harika değil miydi gerçekten?

GILLY — Gerçekten harikaydı Billy. Yılın en güzel ayının ekim olduğunu söylemişimdir hep, bilirsiniz. Özellikle banliyö semtleri için geçerlidir bu. Nitekim şimdi burada âdeta ikinci bir yaz mevsimi yaşamaktayız...

BILLY — Evet evet, sonbaharın altın renkleri...

GILLY — Diriltici taze havası kır sabahlarının...

BILLY — Nazlı nazlı dökülen yapraklar...

GILLY — Olgunlaşan kabaklar...

BILLY — Elmalar, misk gibi kokan...

GILLY — Kasımpatlarının o sınırsız şenliği...

BILLY — Ve cumartesi öğleden sonraları seyredilen televizyon...

GILLY — Pardon?

BILLY — Televizyon seyrederek değerlendirilen cumartesi öğleden sonraları, dedim...

GILLY — Ben de acaba yanlış mı işittim, diye düşünmekteydim...

BILLY — Doğrusu bazen bana şaşkınlık veriyorsunuz, sevgilim! Gayet iyi bilirsiniz ki cumartesi öğleden sonraları televizyonda daima futbol maçı vardır...

GILLY — Şimdi hatırladım, tamam! Ama niye böyle birdenbire tembelleşti kafam benim?

BILLY — Zararı yok sevgilim, geçer. Ne diyordum? Evet, buz gibi bir şişe bira, heyecanlı bir renkli televizyon programı: Ordu takımı Notre-Dame takımıyla karşılaşılıyor yarın! Ve değerli dinleyicilerimize sür priz dolu bir öğleden sonra görünüyor ufukta...

GILLY — Güzelim bir cumartesi öğleden sonrasında bu türlü katletmek, bana gülünç geliyor doğrusu!

BILLY — Peki ama sporla ne alıp veremediğiniz var yani sizin?

GILLY — Spor yapılır, seyredilmez. Seyredenlerin yapanlardan çok olduğu yerde, aslında spor ortadan kalkmış demektir. Kaldı ki ben, bir erkeğin evindeki divandan hiç kımıldamaksızın ve ayağında pijama, bütün gününü bir futbol maçı seyrederek geçirmesini, yalnız saçma ve gülünç değil, aynı zamanda tehlikeli ve zararlı buluyorum.

BILLY — Ama koskoca bir hafta boyunca çalışıyor o zavallı. Dinlenmeğe hiç mi hakkı yok yani?

GILLY — Elbette var. Yalnız bu arada kadınları da düşüneceksiniz. Evde yada dışarda, onlar da çalışıyor çünkü. Vekadınların en çok nefret ettiği şey nedir bilirmisiniz? Kaleci şutunu çekip de santrfora gol attığı vakit, Beyefendi Hazretleri'nin dünya başına yıkılmış gibi yasa Bürünmesidir..

*BILLY — Santrfor kaleciye gol attığında, demek si-
tiyorsunuz..*

*GILLY — Kim kime ne atıyorsa işte! Demek iste-
diğim şeyi anlamazlıktan gelmeyin lütfen: Hayatın
en önemli olayı o imiş gibi geliyor size..*

*BILLY — Gerçekten de odur ama! Ve bir kadın ola-
rak özellikle dikkat edeceğiniz nokta, futbol maçı sey-
reden erkeğinizi kesinlikle rahat bırakmak olmalıdır..*

GILLY — Geçin efendim allahaşkına, bırakın şakayı!

BILLY — Samimi söylüyorum!

*GILLY — Oysa bence bir erkeğin gerçekten yararına
olarak yapılabilecek en iyi şey, onu katiyen rahat bı-
rakmamaktır..*

BILLY — Korkutuyorsunuz beni!

*GILLY — Sayın bayanlar, erkeğimizi korkutmakla
bir puan daha kazanmış bulunuyoruz. Şu halde yarın
öğleden sonra gezintiye çıkmayı ve sayın bayları ra-
hatsız etmeyi unutmayalım..*

*BILLY — Koltuğumuza kurulup televizyon seyretmek-
ten katiyen vazgeçmeyelim sayın baylar. Ve unutmaya-
lım ki mutluluğumuz, artık buna bağlıdır!*

ERNIE MIKLOS

Televizyonda eski bir şampiyon, genç oyuncuların marihuana'nın zararlarına karşı uyarmaktaydı. Kendini bir koltuğa atıp yayılmış olan Ernie Miklos ise, ekranın karşısında, kalın parmaklarıyla alnını oğuşturuyordu. Akşamdan kalmalığın verdiği küçük bir başağrısıydı bu onun için, sadece şakaklarını sıkan bir cendere. Komşulardaki bu papaz kaçırımlar genellikle bu hale sokardı onu. Ama dün gece barla uğraştığı da söylenilemezdi. Onu düşünmüştü hep, ve sabahtan beri de onu düşünmekteydi. Salona girişini.. bara doğru ilerleyişini.. elbiseyi üzerindeki.. başbaşa kalışlarını..

Televizyona döndü yeniden, bir bira açtı kendine, buzlu bardağı kavrulan alnına sımsıkı yasladı. Ekranında bir eski şöhret, yavaşlatılmış ve zaman zaman da sabitleşen görüntülerin yardımıyla, beş metreden çekilen dayanılmaz bir şutun kaleci bilmemkim tarafından nasıl kornere atıldığını anlatmaktaydı:

«— Eşi görülmemiş bir başarı! –diye haykırıyordu

eski şöhret-. Ve bu başarısıyla Fuzzy, gelmiş geçmiş tüm kalecilerin en büyüklerinden biri olarak, ismini futbol tarihine altın harflerle yazdırmıştır..»

Çevresine bakındı Ernie; uzun uzun seyretti odasını, metre karesi 1,25 dolara mal olmuş kuş kirazı kaplamalarını. Duvarları boydan boya kaplayan fotoğraflara daldı sonra: Okuldaki genç futbol takımına takıldı gözleri. Tam on yedi delikanlı vardı Marines formasını taşıyan, takımın ortasında da kendisi vardı.

«Demirden adam Ernie Miklos» derlerdi ona o çağda. Ve o gün bugündür hep aynı kalmıştı Ernie. Hafiften şişmanlayan vücuduna, seyrekleşen saçlarına ve kırk bir yaşına rağmen, hep aynı kalmıştı. Divanın hemen yanı başında kültür fizik bankosu vardı; ve halterler sıralıydı bankonun üzerinde. Daha dün sabah nitekim, oraya uzanıp yarım saat en azından halter çalışmıştı. Bugünse o musibet düşünce, o kadının hayali gözlerini kapamağa zorluyordu onu; başını koltuğun arkalığına yaslayıp bacaklarını koyu kırmızı maroken divana uzatmağa zorluyordu.

Hayatının öyle bir dönüm noktasına gelmiş bulunuyordu ki Ernie, bir cumartesi öğleden sonra maçı, sabırsızlıkla beklenen bir dinlenme fırsatı olmağa başlamıştı. Hatta bir varlık nedeni haline gelmişti bu maç. Ayrıca bu cumartesi günü, fazladan bir küçük avantaj daha sunulmuştu Ernie'ye: Karısı Laverne, çocukları uyutmuş ve annesini ziyarete, şehre inmişti. Yani biraları, bademleri ve anılarıyla başbaşaydı Ernie. Çimleri sulamak, yaprakları toplamak, çocukların ve analarının haykırışlarını dinlemek gibi günlük hayatının bölünmez parçası haline gelmiş kâbuslar, bütün bir öğleden sonra için söz konusu değildi artık.

Ve işte şu anda dün geceki kadını ve giysisini de unutmağa başlıyor ve tamamıyla ekrandaki maça kaptırıyordu kendini.

Tam o sırada telefon çaldı. Bir tek kere çaldı telefon, çünkü Ernie'nin başı bir ikinci çalışma katlanacak halde değildi.

— Alo ?

Tatlı, kalın ve tekdüze bir sestir bu; hava haberlerini veren kadıninki gibi. Bir süre bekledi Ernie, geriesi gelmeyince sordu çaresiz:

— Kimsiniz ?

— Ben Gillian. Hatırladınız herhalde ?

— Gillian ? Tanımıyorum.

— Görüyorum ki sandığımdan da fazla dut olmuşsunuz ! Neyse.. Gayret edin şimdi biraz, dün geceye yollayın belleğinizi.. ve lütfen hatırlayın ki dün gece sutyenime bira doldurup içmek istemiştiniz...

— Şimdi tamam ! O çarpıcı giysili kadın öyle ya... Demek Gillian'dı ismi ?

Bütün hatırladığı, kadını ilkin *Plaza*'da gördüğüydü. Bir arkadaşıyla çay içmeğe gelmişti kadın; içeri girer girmez farkına varmıştı Ernie, farkına varılmayacak gibi değildi çünkü, enfes bir poposu vardı; sonra yeniden yeniden görmek istemişti ama dün geceki partiye kadar görememişti bir daha.

— Hatırladınız yani nihayet ?

— Elbette.. -dedi Ernie, çiğnemekte olduğu bir avuç bademi güçlükle yutarak; ve sordu-: Söyleyin bakalım ne istiyorsunuz ?

Kısa kesmek istiyordu konuşmayı, Ordu takımı hücumu kalkmıştı tam o sırada.

— Bende kol düğmeniz var.. -diye cevap verdi

ses-. Sol teki, yanılmıyorsam. Neyse yani, dün akşam kaybettiğiniz düğme..

— Ben bir kol düğmesi mi kaybetmişim dün akşam?

— Dün akşam evet, bahçede. Hatırlamıyor musunuz yoksa? Neler de neler söylüyordunuz bana, komplimanlar yapıyordunuz.. Bir alay kompliman evet.. hem de en samimi.. en açık saçık cinsinden..

— Eğer kocanız bu işten ötürü bityeniği çıkarıyorsa, benim dün gece düdük gibi sarhoş olduğumu söyleyin kendisine vede ekleyin ki, öyle pek fazla kafa tutmağa..

— Hayır hayır, mesele orada değil.. -diye sözünü kesti Gilliam adamın. Billy'ye doğru kaçamak bir göz attı sonra: Kocası pencerenin yanında oturmuş bir kitaba dalmıştı; hiç bir şey işitmiyordu. Devam etti-: O kol düğmesine ihtiyacınız olabileceğini düşündüm sadece. Değerli bir şeye benziyor, belki de özel olarak sizin için yapılmıştır kimbilir.

Kadının bir an önce baklayı ağzından çıkarmasını isterdi doğrusu Ernie: Notre-Dame'lılar Ordu onsekizi içine dolmuştu şimdi; ve Ernie ipin ucunu tamamıyla kaçırmıştı.

— Eğer işin aslını bilmek istiyorsanız.. -dedi kendi kendine sıratarak-, Hempstead'de öldürdüğüm bir Zencinin kolundan almıştım o düğmeyi.

— Mümkün.. -dedi Gillian biraz da ürpererek-. Ne zaman getirip vereyim size? Yani günün hangi saati daha elverişli olurdu demek istiyorum?

— Karım şu sırada New York'ta bulunuyor.. -diye cevap verdi Ernie-. Yalnızım.

— Öyleyse hemen geliyorum.. -diye bağladı ses.

Kitap okumağa devam ediyordu Billy. Gilly yapmacıktan bir esnedi, sonra odasına çıktı dosdoğru. Göğsü beyaz dantelli, fil ayağı desenli pembe pantolonunu geçirdi ayağına; saçlarını at kuyruğu halinde topladı. Ve Billy'yi «atölyem» dediği köşede, amatör marangozluk uğraşıyla başbaşa bırakıp evden fırladı. Bütün bu arada Ernie Miklos, elinden bir türlü bırakmadığı telefon ahizesine dikip kalmıştı gözlerini. İlk yarının ilk golünü Notre-Dame'lıların attığını bile görmedi.

— Misafire bir kadeh içki ikram etmeyecek misiniz yani? —diye soruyordu Gillian.

— Bir dakika.

Fil ayaklı pembe pantolon derhal etkisini gösterirdi başka bir zaman olsa. Ama şu anda Ernie'nin başı ağrıyordu. İrlandalılar da bastırdıkça bastırıyordu Ordu takımını üstelik.

Bar, «kolonyal» üslûpta yapılmıştı. Laverne bayılırdı bu bara; Ernie ise tiksiniyordu. Hayatında hiç bir bardan bu kadar nefret ettiğini hatırlamıyordu. «Kolonyal» üslûpta bir bar nerede görülmüş? Bazen bu barı ateşe verip yakmayı bile geçirdiği oluyordu aklından.

Yaldızlı bir kartal figürüyle süslü buzdolabını incelemekteydi işte Gillian. Ernie, genç kadının iç gıcıklayıcı kalçalarını süzerek,

— İçkinizi burada oturarak da yudumlayabilirsiniz... —diye seslendi—. Futbolu seviyorsanız tabii...

— Futboldan çok futbolcuları seviyorum ben... —diye cevap vermişti Gillian.

Ve bunu söyler söylemez farketmişti hem yanlış, hem de bayağı bir şey söylemiş olduğunu.

— Zeytin getirin... –dedi Ernie.

— Genellikle limon kabuğu koyarım ben, ama bu seferlik bir zeytin tanesi de işimi görebilir.

Ernie vermutu da ekleyip çalkalamağa koyulmuştu ki, Ordu takımı yüzde yüz gollük bir fırsatı Harvey Jones'ın ayağından avuta atıyordu.

— Yuh salak! –diye bağırarak uzattı kadehi Gillian'a.

Genç kadın içkisini alıp derin bir koltuğa bıraktı kendini, bacaklarını altına toplamıştı. Tam o anda Ordu takımı nihayet bir gol atıyor; ve Ernie bu zaferi koltuğun kenarına indirdiği müthiş bir yumrukla kutluyordu.

Ernie böyle önemli bir maç seyrederken, hiç bir zaman odaya girmek cesaretini gösteremezdi Laverne. İçerde bir başkası olduğundan mı, yoksa başağrısından mı nedir, bir türlü ekrana veremiyordu dikkatini. Sanki içerde şiddetli bir rüzgâr vardı da perdeleri oradan oraya savuruyor gibiydi. Görmeksizin bakıyordu televizyona. Ve Gillian'ın bakışlarını da kendi üzerinde hissediyordu. Neler tasarlamaktaydı acaba şu anda kadın? Maç arası ilk reklam yayınında ona döndü. Birdenbire dönmüştü; ve dayanılmaz bir şekilde yeniden gelmişti ağrı. Başını iki elinin arasına alıp sıkarak,

— Of of of! Allah kahretsin! –diye inledi.

Koltuktan kalkıp buz kovalasına uzandı Gillian, bir küp alıp döndü ve Ernie'nin ağrıyan alnını hafif hafif ovalamağa koyuldu. Biraz rahatlar gibi olmuştu Ernie. Ama bu aşşağılık buz parçası, hayatının en korkunç olayını hatırlatıyordu ona. Sakın dün akşam bunun sözünü etmiş olmasın kadına? Hayır canım,

ne münasebet! Gillian'ın parmakları arasında eriyordu buz, ve incecik soğuk sızıntılar doluyordu Ernie'nin gözlerine. Nabızı gittikçe daha kuvvetli atmağa başlamıştı; ve o andan itibaren her şey, kendiliğinden olup bitecekti.

Ordu takımı bastırıyordu yeniden, izlemeğe çalışıyordu Ernie bu akını. Gözleri Gillian'la ekran arasında mekik dokuyordu. Ve Gillian, adamın yer yer sökkük ve lekeli kazağının altında yatan yaratığı uyan-dırmış olduğunu görmekte gecikmedi. «İyi ya canım işte... –dedi kendi kendine–, senin istediğin de bu değil miydi zaten!» Buydu evet, o istemişti bunu. Sonra da gömleğin altında belli belirsiz seçilen denizci döğmesine takıldı gözleri. Ayrıca hoşuna gitti adam.

Ernie boş sözlerle vakit yitirecek cinsinden bir adam değildi. Gillian'ı kolundan sımsıkı yakalama-sıyla koltuğun üzerinden aşırıp dizlerine oturtması bir oldu. Ve içinden taşan isteği gemlemeyi düşün-meksizin, ensesinden ısırıp kadını.

—Morartacaksın! –diye haykırdı Gillian—. İz kalsın istemiyorum, dikkat et...

—İşime karışma! –diye cevap verdi kısaca Ernie. Ve spikerin sesi haykırmaktaydı:

«—Ordu takımı inisiyatifi ele almış durumda; gördüğünüz gibi müthiş bastırıyorlar şimdi! Ve sağ-daki boşluğu gördüler. Uzun bir koridor var orada, bomboş bir delik. O deliğe doğru yükleniyorlar şimdi tüm güçleriyle!»

Beceriksizce savunmağa çalışıyordu kendini Gillian, ama boşunaydı. Adamın sırtına saplamıştı tırnaklarını. Ernie bunu farketmemiş gibiydi; yada farketmişti de bir kat daha isteklenmiş, büsbütün azmıştı

sanki. Yavaş yavaş gevşiyordu kadının vücudu; ve dudakları birleşip dilleri birbirine karıştığında, tamamıyla koyuverdi kendini; erkeğin bükülmez iradesi önünde eğildi.

«— Gol, goooool! —diye patladı televizyondaki ses, ve başka bir dünyadan gelir gibiydi—. Bomba gibi girdi top kaleye, fileler nerdeyse yırtılacaktı!»

Yetmiş bin hasta taraftar ulur gibi bağıırıyordu şimdi stadda. Ama Miklos'un King's Neck'teki evinde yeniden bir sükûn vardı. Adamın kollarından yavaşça sıyrılıp doğrulmuştu Gillian; bir süre baktı Ernie'ye, sonra ilerleyip tatlı tatlı yanağını okşadı. Oralı olmadı Ernie. «Demek böyle... —diye düşündü Gillian—. Bir dakika ya sürüyor ya sürmüyor, ve sona erince hiç bir şey olmamış gibi geliyor insana!» Hepten unutmuştu âdeta onu Ernie; gözlerini ekrandan ayırmıyordu bir türlü: Ordu takımı onsekizin köşesinden frikik atmaktaydı.

Laverne aşağıdan, merdiven başından seslendiğinde Ernie uyukluyordu.

— Bitmedi mi daha maç ?

Gözlerini oğuşturup açtı, spikerin suratını gördü karşısında. Başağrısı uçup gitmişti birden, Gillian da uçup gitmişti. Mutfakta koşuşan çocukların sesini ve bulaşık makinesinin çok yakından tanıdığı gürültüsünü işitiyordu sadece.

— Tabakları bari yıkasan ne olurdu sanki! —diye bağırdı Laverne.

Kalkıp aşağıya indi. Beyzbolculardan yaralanan olup olmadığını sordu karısı. Beyzbol mevsiminin ne zaman bitip futbol mevsiminin ne zaman başladığını hiç bir zaman kavrayamamıştı Laverne; ve Ernie çok-

tan boşvermişti ona doğrusunu açıklamaya. Neye yarardı ki? Değmezdi zahmetine, evet.

Yeniden odasına çıkarken yavaş yavaş kendini toparlıyor ve biraz önce Gillian'la olup bitenleri hatırlamaya çalışıyordu. Kazağı yerde sürünmekteydi işte. Ziyaretçi kadından kalmış olan tek iz, küçük masanın üzerinde duran boş bir kadehti. Yazı masasının çekmecelerinden birine tıktı kadehi ve banyoya doğruldu. Gözleri şişmişti işte; ve Gillian'ın tırnak izleri vardı sırtında. «Erkek tırmalamaktan hoşlanan karıları şeytan götürsün! Köklemeli rospuların tırnaklarını!»

— Beni merak etme, yıkanıp iniyorum! —diye seslendi kapının aralığından, ve düşün altına girdi.

Bir saat sonra yatağa süzüldüğünde, bitkin bir durumdaydı. Yine de uyuyamıyordu ama bir türlü. Üstelik de yatarken pijama ceketini giymesi, Laverne'i pirelendirmişti; çünkü buzlu kış gecelerinde bile yatarken ceket giymezdi Ernie. Aslında pijama pantolonunu da giymek istemezdi ama Laverne şart koşmuştu bunu, koyun koyuna yatabilmeleri için. Ve şimdi Ernie, hangi kör şeytana uyup da Laverne'le koyun koyuna yatmakta direttiğini acı acı düşünmekteydi. Gerçi daha on beş yıldır evliydim ama bazı geceler, örneğin bu gece, anasından evli doğmuş gibi bir duyguya kapılıyordu Ernie! Viskili biraları fazla kaçırdığında babasının da bu konuda aşağı yukarı aynı şeyi söylediğini hatırlıyordu. Haftalığı aldığı günler üstüste yuvarladığı viskili biralara borçluydu baba Miklos bütün iç huzurunu. Maden ocağının muhasebe bürosunda hesabı görülür görülmez karşı kaldırımdaki barda alırdı soluğu rahmetli. Ernie, düşüncesinde za-

man zaman yeni baştan yaşırdı o Pennsylvania'daki Donita dönemini; ve artık o çağlardan çok uzakta olduğunu söylerdi hep kendi kendine. Kuş uçuşu olarak dört yüz mil uzaktaydı sadece, ama bambaşka bir dünyadaydı şimdi...

Manongahela ırmağının Pittsburgh'a doğru inen kıyısında kurulu fabrika-kent'lerden biriydi Donita. Polonya göçmenleri, İrlandalılar ve Zencilerden kurulu, para açısından olduğu kadar manevî açıdan da yoksul bir topluluğun oturduğu ve aynı ırmak kıyısındaki bütün öbür kardeş kentler gibi pis bir yerdi burası. İnsanların, günün birinde başka bir yere kapağı atabilmek umudunu bile besleyemeksizin durmadan çalıştığı, durmadan içtiği ve aynı iğrenç hayata mahkûm etmek üzere durmadan çocuk yapıp genç yaşında öldüğü bir şehir işte...

Pennsylvania eyaletinin göz bebeği, Donita futbol takımıydı; Ernie Miklos da bu takımın göz bebeği. Kurtuluşunu da buna borçluydu ya zaten! Ve işte bu gece, yatağında horlayarak uyumaktan başka bir işe yaramayan bu yabancı kadının yanında gözüne bir türlü uyku girmediği için mi nedir, geçmişindeki tek tük güzel günleri anımsamağa yöneliyordu Ernie.

Oturaklı, bomba gibi bir sesi vardı baba Miklos'un; özellikle haftalığını alıp da viskili biraları ardarda yuvarladığı günler, güzelliğine doyulmazdı bu sesin. Ernie katiyen unutmamıştı sesini babasının; hatta şu anda düşünüyordu da, babasının aslında belki de şair ruhlu bir insan olduğuna karar veriyordu. Vakti olmuş olsaydı adamcağızın, kimbilir neler yazar, neler döktürebilirdi! Gelgelelim o çağlarda, fabrikada

başlardı hayat ve gene fabrikada biterdi. Nitekim fabrikanın çevresinde kurulmuştu kent; ve ne mahal-
lelere, ne de etnik gruplara ayrılmamıştı. Fabrikanın
zengin sahipleri, 18 mil ötede oturuyorlardı; geriye
kalan halk da, iç içe ve kış kışa, Donita denen yerde.
Ve amansız sefaleti kör umuda bağlayan yolun tam
ortasında bulunuyordu Miklos'ların evi. İki erkek,
yedisi kız, tam dokuz kardeştiler. İçlerinde en çok
sevilenleri, Ernie. Gerçi erkek çocukların küçüğüydü
ama Ernie, verem illeti ağabeyisine çoktan pasaportu-
nu vermiş bulunmaktaydı.

Babasını hiç bir vakit hayal kırıklığına uğratma-
mıştı; ve bu, alabildiğine önemliydi onun gözünde.
Neydi o karşılaşmış takım maçı kazanıp da eve dön-
düğünde, hey gidi heyyy! Kızların durmadan attığı
zafer çılgınlıkları; ve sevinç yumrukları, babasının durup
durup omuzuna indirdiği... Nitekim ilk «uçuş»unu
henüz onaltı yaşındayken yapabilmesini de gene bu
zafer günlerine borçluydu Ernie. İsmi Sonia'ydı ros-
punun, katiyen unutmaz. Bir çeyreğe yatıyordu herkes-
le, ama Ernie'nin çeyreği lira yerine geçiyordu; bir de
akıl edip lirayı bastırmış olsa Ernie, Sonia'cık ne hü-
nerler gösterirdi kimbilir! Ama bir türlü akıl ede-
memişti işte: Önüne geçip de yol gösteren bir önderi
yoktu ki!

Indiana Üniversitesini seçmişti Ernie. Nazik ve
güç bir seçimdi bu; çünkü onu kendi futbol takımla-
rında görmek şerefi için tam kırk altı okul yarışmak-
taydı. Ama o gene de Indiana'yı seçmişti, çünkü en
iyi para veren bu Üniversiteydi. Ama Üniversitedeki
son yılı da sona ermek üzereyken bir de baktı ki dip-
loma almak, hayalden ötede bir mucizeydi: Sınavlar-

dan hemen önce, Deniz Kuvvetleri'ne gönüllü yazılmak basiretini gösterdi Ernie.

Savaş, tam bir bereket dönemi olmuştu Ernie için. Futboldan ve koynunda tadına doyumaz saatler geçirdiği takım maskotları Donah'tan da uğurlu gelmişti ona savaş. Hatta bir gün Cap Gloucester'deki siperinde dizlerine kadar çamura batmış haldeyken bile, «Şu namussuz savaş hiç bitmese keşke!» demişti kendi kendine. Ve Ernie, kendi kendine bir şey söylediği zaman, daima hakikati söylerdi!

Ernie bu savaşı gerçekten seviyordu; ve talim çavuşunun bir gün Paris Island'da kendisine söylediklerini hatırlamayı da seviyordu Ernie:

—Eşi menendi görülmedik cinsinden bir kıyıcı olarak yetiştireceğim seni ben aslanım! —demişti çavuş.

Vede yanılmamıştı, övünebilirdi: Ernie Bougainville'de birkaç el bombası ve bir otomatik tabancayla Japonların üç istinat noktasını tek başına temizleyerek, Gümüş Madalya'ya hak kazanacaktı... İki kere de yaralandı Ernie, ve bir Japon süngüsünün izini hâlâ yüzünde taşıyordu. Ama en keyiflenerek anlattığı savaş anısı, bir başka anıydı: Bir gün bir hücum sırasında bir barakaya dalmıştı yıldırım gibi; içerde harakiri yapmağa hazırlanan bir Japon teğmeni vardı. Nerden aklına esti bilinmez, haşmetli bir yumruk yapıştırmıştı teğmenin suratına; ve elindeki 25 santimlik komando hançerini herifin kışına gömerek sona erdirmişti o hazin intihar törenini...

Bougainville'de aldığı yaralar sonucu ödüllendirilerek Honolulu'ya gönderilmişti Ernie; ama o, hücreye kapatılmaktan da ağır bir ceza olarak görüyordu bu ödülü. Çünkü beyninin ebediyen izini taşı-

yacağı o gizli yarayı Honolulu'da almıştı. Her gece olduğu gibi o gece de, otellerin sıralandığı caddede bir alay rospu vardı. Ama Londra'da Piccadilly'de yada Paris'te Pigalle'de yaptıkları gibi sokak lambalarının altında veya kapı aralıklarında sotaya yatmak yerine, caddedeki barlara doluyordu bunlar rahatça Honolulu'da. Ve Ernie'ye göre, insan bir an önce ölmek ihtiyacını duyuyor ve hele öldüğü kadar çabuk dirilmek şansına da sahip kalmak istiyorsa, rospulara başvurmalıydı. Ama işte o gece dirilemedi kahramanımız. Yada tamamıyla dirilemedi. Üstelik sonradan dirildiği halde, kendi gözünde bitmiş tükenmiş ve ebediyen gömülmüş olarak kalacaktı. Ve on sekiz yaşında ya var ya yok, sapsarı dişli bir Melez kızdı onu bu hale getiren. Ernie doğuştan kumarbaz olduğu için, kaderin kendisine oynadığı bu insafsız oyunu, Japon teğmenine reva gördüğü insafsızlığın haklı bir karşılığı olarak sineye çekmişti. Merhametsizce davrandığını biliyordu evet Japon'a, ama engelleyememişti bir türlü kendini. Ve şu anda söz konusu teğmen, belki de ruhlar âleminde dile gelmez mutluluklar içinde yüzerken, Ernie ömrünün sonuna kadar içinde bu kapanmaz yarayla sürünmeğe mahkûmdu. Aradan bunca zaman geçtiği halde şimdi bile bazı geceler, dehşet içinde uluyarak sıçrayıp uyandığı oluyordu. Laverne, anısındaki top seslerinin ve ölü çığlıklarının rahatsız ettiğini sanıyordu kocasını. Ama Ernie sadece kendi çığlıklarını işitmekteydi. Kendi çığlıklarını evet, ve Honolulu'daki pis bir otel odasının çıplak zeminine damlayan buzlu su seslerini...

İşte gene alnından terler sızıyordu, ve tepeden tırnağa titremekteydi. «Allah vere de Laverne uyanma-

sa...» diye geçirdi içinden. Laverne... Kendisine hayır diyen ender kadınlardan biri olduğu için evlenmişti onunla Ernie. Yada belki, esas soruyu sormak zahmetine katlandığı ender kadınlardan biri olduğu için. «Evlenmeden olmaz!» diye cevap vermişti Laverne. Başlangıçta inanmamıştı Ernie, dalga geçmişti. Ama çok geçmeden farkına vardı ki, işin şakası yoktur: O son adımı atmaktansa ölmeyi yeğ tutan, tükürdüğünü yalamaz cinsinden bir kızdı Laverne. Beklemekten çabucak usandı Ernie, bir merak kemi-riyordu içini; bu merakı yenmek için de tuttu evlendi.

Hiç de fena sayılmazdı Laverne o çağda. Kaldı ki o gün bugündür uzun boylu değişmiş de sayılamazdı. İki çocuk doğurmuş olmasına ramen, Ernie'nin hâlâ Chistendom'un güzel göğüslerinden biri olarak okşadığı iki memeye sahipti. Bir İtalyan-İrlandalı karışımıydı Laverne ve bu iki soyun en feci yanlarını benliğinde toplamayı başarmış bulunuyordu. İçkiden ve geceleri geç yatmaktan özellikle nefret ederdi; böyle durumlarda Ernie'yi cezalandırmaktan da geri kalmazdı katiyen.

Bütün bunlara karşılık Laverne, eşi bulunmaz cinsinden bir şeye sahipti: «Çeyiz» sözcüğünün kendileri için hâlâ bir anlam taşıdığı soyu çoktan tükenmiş, eski kafalı bir babaya. Nitekim adam, yüzme havuzu inşaatına dayanan işinde, tutmuş damadına da hatırı sayılır bir hisse vermişti.

Vede yüzme havuzu yaptırma modası banliyö sâkinlerine gırtlaklarına kadar borca batma fırsatını yarattığında, Ernie ile kayın babası yurtdaşlara bu konuda ellerinden gelen yardımı yapmak için fedakârca seferber oldular. Şirketin müdür yardımcısıydı

Ernie; ve işte bu sâyededir ki, Levitown yada Huntington yerine Kings Neck'e yerleşme imkânını bulmuştu. Aslında kahramanımız, kahvaltı edebilecek bir balkonu olan ve körfezi gören küçük bir daireye çoktan fitti; ne var ki Laverne eli yüzü düzgün bir topluluk arasına katılmak, kendi deyişiyle, «oturaklı bir çatı altına girmek» istiyordu. Dolayısıyla de Ernie, tavanarasıyla birlikte yedi oda tutan bu villayı almıştı. Henüz «oturaklı bir çatı altına girmiş» sayılmazlardı ama ömürlerinin sonuna değin ipotek altına girdikleri kesindi. Buna karşılık gerçekten kendi malları olarak övünebilecekleri bir tek şeyleri vardı: Bahçenin ortasındaki yüzme havuzu.

Taa ilk günden beri Laverne, «ödevlerinin farkında» bir kadın olarak ortaya çıkmıştı. Ne bir eksik, ne bir fazla. Ama Ernie de zaten, Honolulu denemesinden sonra, daha iyi bir parça bulmak umudunu tamamıyla yitirmiş durumdaydı. Sözün kısası, düşük vitesle yola koyulan bu evlilik, çamura batıp konserve haline gelmekte gecikmeyecekti.

Ernie, köy komşuları hakkındaki duygularını genellikle kısa ve kesin formüller halinde dile getirmekteydi: «Kendini beğenmiş şümsük güruhu!», örneğin, en sevdiği değerlendirmelerden biriydi. Dolayısıyla de, müteahhidin coğrafî yakınlığına güvenip beş-on dolar ucuza kurtulacaklarını sanan iyi niyetli komşuların faturasını kabartmaktan özel bir zevk duyardı Ernie.

Yurtseverler Birliği, Çocuk Esirgeme Kurumu, Cumhuriyetçiler Klübü, Genç ve Hür Amerika cinsinden numaralar pek hafif geliyordu ona; King's Neck'te de etkinlik gösteren bu topluluklardan hiç bi-

risine üye olmamıştı nitekim. Burada Ernie'nin gerçekten hoşuna giden tek şey, gece partileriydi. Dün akşamki ziyafet bir harikaydı örneğin! İlk gördüğünde yüzme havuzunun yanında duruyordu Gillian. Sırtı alabildiğine açık o yeşil giysi vardı üzerinde, ve yüksek topuklu ayakkabılar giymişti. Oradakilerden biriyle konuşuyordu Ernie. Melvin Corby'yle. «Böyle bir parçanın her sabah bir ucundan tatmak isterdim doğrusu!» demişti Corby'ye, Gillian'ı dikizleyerek. Ve Corby, King's Neck'te bu parçanın tadına bakmağa hazır bir alay amatör bulunduğu cevabını vermişti.

Kelimesi kelimesine bu değildi hayır, Corby'nin verdiği cevap («Kendini beğenmiş sümsük güruhu işte, ne olacak!»); ama Ernie, işin özünde aynı fikirde olduğunu gizleyememişti. Sonra da Gillian'ın bara girişini hatırlıyordu.

O klasta bir kadını bu kadar çabuk düşürdüğüne inanamıyordu bir türlü Ernie. Ama olmuştu işte; ve bu da, öteden beri tekrarladığı bir sözün ne kadar doğru olduğunu ortaya koyuyordu: «Her kadın bir rospudur; vede tüm rospular, biribirinin tıpkısı!»

Sonunda uyumuştı Ernie. Ama aradan bir saat geçmemişti ki, Laverne'i yatağından dışarı uğrattı: Korkunç çığlıklar atıyordu durmadan, ve hep «buz» sözcüğü geçiyordu bu haykırışlarda. Nitekim karısı, alnındaki terleri silmeğe davrandığında, kendine dokundurtmadı.

Ancak cuma günü görebildi Gillian'ı yeniden Ernie. Plaza'da oturmuş sandviç yemekteydi; ve Gil-

lian, tek başına bir masada martini içiyordu. Kocası ise, birkaç masa ötede, birtakım heriflerle hararetle bir iş konuşmasına dalmıştı.

King's Neck metro istasyonuna birkaç adım uzaklıktaydı Plaza; ve çoğu metro istasyonlarına yakın restoranların tersine olarak, itici bir yer değildi. Akşamları gayet güzel parçalar tıngırdatan bir piyanist vardı; ve lokanta, geceleri monoton aile hayatından sıkılıp da hava değiştirmek isteyenlere her türlü kolaylığı sağlamakla ün yapmıştı üstelik. Tam Ernie'nin keyfine göre bir yerd, sözün kısası; nitekim kahramanımız, karısının yanında, çevrede böyle bir yer olduğuna dair en ufak bir imada bile bulunmamıştı. Öğleden sonraları özellikle تنها oluyordu lokanta; ve Ernie, şantiye denetimine ara verip Plaza'da soluğu alıyordu. Sekiz ay boyunca buradaki garson kızlardan biriyle yatmıştı; ama kızın kocası daha iyi bir iş bulup da King's Neck'ten ayrılmak zorunda kalınca, kapanmıştı bu hikâye.

— Helo!

Gillian, elinde martinisi, bara yaklaşmış ve davet edilmeyi beklemeksizin Ernie'nin solundaki tabureye yerleşmişti. Kaldırıp yukarı toplamıştı saçlarını. Not defterini cebine koydu Ernie ve uzun uzun baktı kadına.

— Bir tane daha içer misiniz? –diye sordu.

— İçerim elbette.

İşin uzayacağını artık adı gibi biliyordu Ernie. Bir jöton isteyip ustabaşısına telefon etti; eğer herhangi bir aksaklık yoksa, Freeport'daki işi kontrole gelmek niyetinde olmadığını söyledi. Hiç bir aksaklık yoktu hayır, gelmese de olurdu. Bara döndüğünde,

Gillian'ın ilk oturduğu masada olduğunu gördü. Kocasının durumu farketmemiş gibiydi. Bir zamanlar, tıpkı Bill'e benzeyen bir santrfor karşısında oynamış olduğunu hatırladı birdenbire Ernie; onun da bunun gibi çenesi ha var ha yoktu. Bir topuk numarasıyla hesabını görmüştü keratanın. Michigan'daydı. Bütün maç boyunca bir daha belini doğrultmamıştı acemi!

Gillian, önündeki boş kadehi işaret ederek,

— Bana eşlik etmeyecek misiniz? —diye sordu.

Martiniyi sevmezdi katiyen Ernie; sevmemek bir yana, bir türlü güvenemezdi. Su gibi görünür namussuz, ama ateş gibi kavurur adamın içini. Gayet iyi biliyordu içerse sarhoşlayacağını. Ama kadın meydan okurcasına bir tonla sormuştu, çaresiz kabul etti. Yeni garson kıza şöyle bir göz attı uzaklaşırken. İri bir poponun üzerinde gepgergin duran beyaz naylon eteği izlerken, «Enteresan bir parça!» diye düşünmekteydi. Şu an her bakımdan donanmış duysa bile kendini, daima geleceği hesaba katarak tedbirli davranmak alışkanlığında Ernie: Cinsel ilişkiler konusunda erkeklerin pek nâdiren söz sahibi olduğunu keşfetmemişti henüz!

— New York'tan dönüyoruz... —diyordu Gillian—. Programımızı daha hiç dinlemediniz galiba siz? Yo yo kırılmıyorum: Özellikle kadınlar için tasarlanmıştır çünkü gösterimiz.

Martinileri getirdi garson kız. İkisi de sek mi sekt. Kadehindaki buzları eritmek için sallayıp şıngırdattığında, Ernie'nin gözlerinde beliren acayip ifadeyi hemen farkettiler Gillian. Yeniden salladı kadehini: Adamın bakışları gene tuhaflaşmıştı; buz parçaları tıngırdadıkça, Ernie'nin gözleri de birer buz parçası

haline giriyordu âdeta. Birden hatırladı Gillian: Son buluşmalarında durup dururken azıp ona saldırmadan önce de Ernie'nin gözlerinde aynı bakışlar vardı! Gerçi Bard Üniversitesinde uygulamalı psikoloji derslerine de devam etmişti ama Gillian, kendi özel psikoloji anlayışına başvurmayı daha uygun buldu o anda ; ve sordu:

— Işığa karşı bakıldığında, şu buz parçaları ne güzel oluyor değil mi?

Alnından ter fışkırdığını hissetti Ernie. Kadehini yakalayıp bir dikişte boşalttı. Daha iyi duyuyordu şimdi kendini işte, çok daha iyi duyuyordu! Bir doktor gözüyle ve gittikçe artan bir ilgiyle izlemişti Gillian bu küçük sahneyi. Giriştiği denemeyi sürdürmek için, martiniye fazla yüklenmemesini öğütledi adama:

— Kaldı ki, pek alışkın da değilsiniz! –diye ekledi.

— Canım ne isterse onu içerim, anlıyor musunuz, ben! –Konuşmuyor, âdeta gürlüyordu Ernie–. Siz daha, belli yerinize mum sokarak iş görmeğe çalışırken, ben meyhanelerde martini içiyordum...

Gitmek gerektiğini sezmişti Gillian. Kocasının masasına doğru kaçamak bir göz attı: Boştu masa; Billy de, ötekiler de ortadan kaybolmuşlardı. Huzursuzlandı biraz; ama Ernie son bir martini turnesi ısmarlayınca, istemiyorum demeğe cesaret edemedi.

— Bana söyleyecek başka bir şeyiniz yok mu? –diye sordu sâkin bir sesle.

— Kocanız nerde, kocanız? –diye homurdandı Ernie–. Hangi deliğe girdi o sıçan suratlı herif?

— Bana söyleyecek başka bir şeyiniz olmadığından emin misiniz Ernie?

— Ne diye evlendiniz sanki o sıçan suratlı züppe

herifle? –diye bağırdı–. Onunla evlenecek kadar aç mıydınız yani, tadınıza bakan yok muydu hiç!

—Devam edin bakalım... –dedi Gillian soğuk bir sesle.

—Ah siz karılar, hepiniz aynısınız! –diye devam ediyordu nitekim Ernie–. Bağdad sultanından çok daha fazla karı geçti benim altımdan, anlıyor musunuz? Her türlüşünden tattım! Sizin gibi ukalâlardan da... Öğrenim gördüm diye bokunu altın sanan kendini beğenmişlerden!

Martiniden bir yudum daha aldı Gillian; rujunu tazelemek için çantasını açtı sonra. Gitmek gerektiğini biliyor; aynı zamanda da böyle düşündüğü için kendi kendini kınıyordu: Korkaklık değil miydi yani bu! Olan olmuştu zaten, bundan daha fazla ne olabilirdi?

Devam ediyordu Ernie:

—Bir alay hikâye yaşadım rospularla ben! Hem de ne numaralar yarabbi, anlatsam inanmazsınız...

—Niye böyle konuşuyorsunuz Ernie? –demişti Gillian. Sonra da çok daha tatlı bir sesle ekledi–: Anlatsanız belki de inanırdım, kimbilir?

—Honolulu’da bir rospuyla bir numara yaşadım ki...

Birden susup çevresine bakındı: Koca restoran tamamıyla ıssızdı şimdi; o güzel popolu garson kız, barmen Benny’nin anlattıklarına gülümseyerek bardakları kurulamaktaydı.

Gillian, son derece temkinli bir sesle,

—Honolulu’dan söz ediyordunuz, yanılmıyordum... –dedi.

—Burnunuzu sokmayın o işe! –diye çıkıştı Er-

nie-. Mezar taşıma ne yazdıracağım ben, bilmek ister misiniz? «Burada Honolulu'da ölen Ernie Miklos yatıyor...» diye yazdıracağım. Evet evet! Honolulu'da ölen...

Boş atıp dolu tutturmayı denedi Gillian:

— Şu buz hikâyesini anlatır mısınız bana Ernie? —dedi.

Ve daha fazla direnemedi Ernie Miklos, birden bülbül kesildi:

— Bilmem nereme girdi buzlar! —diye başlamıştı-. Tam boşalmak üzereyken; öyle ufak mufak değildi de üstelik, koskoca bir buz parçası evet! Ve iliklerime kadar boşalttı beni! Günlerce sürdü sanki o şehvet... Öf be, neydi o, ne biçim bir şeydi o kudurganlık... Öf be öf!

Öne doğru düşmüştü Ernie'nin başı birden, alnı gürültüyle çarptı masaya. Barmenle garson kız fiskoslarını kesip döndüler.

— Öf be öf! —diye bağırdı yeniden Ernie.

Başını kaldırmış ve bu sefer de arkadaki duvara çarpmıştı. Gözleri kapalı ve hareketsiz, kaldı bir süre. Böyle bir gösteriyi aklının ucundan bile geçirmeyen Gillian, çantasını düşürdü yere mahsustan; almak için eğilirken de koluyla dokunup kalan içkisini döktü masaya. Ernie, alçak sesle tekrarlıyordu:

— Hiç çaktırmadan buzu namussuz! Söyle bakalım küçük hanım, nasıl buluyorsun bu numarayı ha? Koskoca bir buz parçasını kaydırıverdi içeri, ben üzerindeyken...

Susmuştu yeniden. Gillian yavaşça sordu:

— Kendinizi pek iyi hissetmiyorsunuz galiba Ernie?

Barmen de atılmıştı:

— Sanırım rahatsızlandınız bay Miklos... —dedi—. Sizi evinize götürelim ister miydiniz?

— Kafadan sakatın biri mi yoksa bu? —diye fısıldadı garson kız, belli belirsiz ürkü içinde.

— Siz hiç rahatsız olmayın Benny... —diyerek yatıştırdı onları Gillian—. Ben bay Miklos'ların hemen iki adım ötesinde oturuyorum, kendisini bırakırım eve.

Gillian'ın kolundan tutup kendisini kaldırdığını sezmişti Ernie. İtiraz etmedi hiç, kapıya doğru yürümeğe çalıştı.

— Evet evet! Kaydırıverdi çaktırmadan namussuz... —diyordu sayıklar gibi.

Bir avludaydılar şimdi, ama kendi avlusu değildi bu Ernie'nin. Hemen yanı başında bir buzluk duruyordu, eğilip bir şişe bira aldı oradan. Ağaçların arasından denizi gördü önce; sonra da öbür tarafında oturan Gillian'ı farketti.

— O birayı için... —dedi genç kadın—. İyi gelir size.

— Plaza'da o pis martinileri neden içirdiniz sanki bana? —diye homurdandı Ernie.

— Böyle olacağını bilemezdim ki... —diye cevap verdi kadın.

— Artık övünebilirsiniz değil mi şimdi? —diye homurdandı yeniden Ernie, birayı yudumlarken—. Her şeyi biliyorsunuz işte!

— Evet... —dedi kadın—. Japon teğmen hikâyesi de dahil, her şeyi biliyorum.

Dişlerinin arasından,

— Rospu! —diye gürledi Ernie.

Boş şişeyi avluya fırlattı; çimenler üzerinde birkaç kere sıçrayıp bir ağaca çarptığını işitti şişenin. Gillian ona doğru yaklaşmış ve iskemlesinin yanına, yere oturmuştu şimdi.

— Odada çok daha rahat ederdik... —dedi okşayan bir sesle.

— Dut gibiyim! —diye cevap verdi Ernie—. Kolumu bile kımıldatamam...

— Orası pek belli olmaz... —dedi kadın—. Yürüyün bakalım hele, bir çaresini buluruz elbet sizi kımıldatmanın!

Ernie patlayıp boşalmış bir çuval gibi duyuyordu kendini. Martiniler midesini yakıp kavurmaktaydı. En ufak bir direnç bile gösteremeksizin kadını izledi. Camlı kapıyı geçip yüzme havuzuna bakan boydan boya pencereci odaya girdiler. Gevşemiş vücudunu yatağa koyuverdi Ernie, ve kadını kendine doğru çekmeğe çalıştı. Kalkık saçlarıyla, bir Eski Mısır prensesini andırmaktaydı Gillian. Kleopatra rolünde Liz Taylor gibi... Ernie'nin yüzüne bile bakmaksızın eğilip asıl hedefi okşamaya koyuldu. Ve bütün sarhoşluğuna rağmen, her şeye rağmen «bu iş»in olacağını hissetti adam.

Aslında gerçekten bitkindi Ernie Miklos, en ufak bir çaba göstermekten bile acizdi. Yatağa boylu boyunca uzanmış ve hiç hareketsiz, mucizeyi bekliyordu öylece. Ve mucize, yavaş yavaş, ağır ağır meydana geliyordu. İnanamıyordu Ernie, bir türlü inanamıyordu.

Bir rüyada konuşur gibi,

— Kalkıyor... —dedi—. Senin şerefine bu!

— Şimdi gel işte... —dedi kadın—. Al beni Ernie! Ve geldi Ernie.

Ve sonra da birdenbire ulumağa koyuldu:

— Hayır hayır! Yapma onu! İstemem, yapma sakın! –Sezmişti hazırlananı, başına geleceği gayet iyi biliyordu şimdi; ama engel olamıyor, sadece debeleniyordu–. Yapma dedim! Yapma dedim! Yap-maaaaa...

O namussuz, o pis, o rospu buz parçası çoktan adandığı yere yerleşmiş; ve son haykırtısı, gırtlığında sönüp kalmıştı Ernie'nin. Tüm varlığı, sonu gelmez bir fışkıрма halinde dışarı uğrar gibi oldu sonra; ve Ernie, dipsiz bir şehvet uçurumuna doğru devrildiğini duydu.

İki yılan gibi kıvrılıp bükülüp yaylanıp sarılıyorlardı birbirlerine. Bir an soluk soluğa durup iniltiyi andırır kesik sesler salıyor, sonra yeniden hamle edip atılıyorlardı. Dipten titreyişlerle ebedileşen bir sevişmeydi bu... Cervantes'le Milton'un bütün hayatları boyunca arayıp da bulamadıkları şeyi bulmuştu Ernie. Fırtına dinip de durulduktan çok sonra bile hâlâ derinden derine ürpermekteydi.

— İyisin ya Ernie?

— Aman allahım, aman yarabbi! –diye inliyordu Ernie sadece.

— Ernie...

— Götür beni... –diye yalvardı Ernie–. Eve götür beni, n'olursun!

— İyi olduğuna eminsin değil mi Ernie?

— İyiyim ama eve götür beni... hemen eve götür... eve!...

Çabucak toparlandı Gillian. Ernie'yi kısa zamanda giydirmeyi başardı; arabaya kadar sürükleyip içeri oturtmayı da başardı sonra. Yol alabildiğine kı-

saydı zaten. Midesini kavuran ateşin yavaş yavaş beynini de sarmağa başladığını hissediyordu Ernie. Sendeleyerek indi arabadan. Otomobil yarım daire çizip gözden kayboluncaya kadar baktı: Gittiğinden emin olmak ister gibiydi. Havuzu dolandı sonra, gene sendeleyerek. Arka kapıdan girmişti eve; orada duran ama karanlıkta görmediği portatif buzluğa tosladı birden. Yerinden oynayan dolap duvara çarpmış ve açılıvermişti. Duvarda patlayan şişelerin şangırtısını işitti Ernie; sonra da içindekilerle birlikte göğsüne boşalan buz kovanının gürültüsünü; ve telâşla geriledi.

Havuzda devrilen Ernie'nin çıkardığı gürültü, Laverne'i nihayet uyandırmıştı. Yatağından fırlayıp avlunun lambasına uzandı. Devrilmiş dolabı ve kırık şişeleri gördü önce; sonra da Ernie'nin, havuzun ortasında çırpınan irikıyım vücudunu gördü.

Ama penceresinden göremediği bir şey de vardı kadıncağızın: Ernie'nin çevresinde yüzen küçük buz parçaları.

19 Ekim tarihli

“BILLY İLE GILLY SİZLERLE BAŞBAŞA”
programından bir parça

BILLY— Bu akşam son derece ilginç bir konuğumuz var Gilly: Ufak tefek ev işleri konusunda uzmanlaşmış ünlü Çivi ve Çekiç dergisinin yayıncısı Creighton Schwartz!

GILLY— Özellikle banliyöde oturan dinleyicilerimiz açısından müthiş bir yenilik getireceğe benzer bu...

BILLY— Hiç şüphe yok ki öyle olacak.

GILLY— Gayet iyi biliyorum ki sadece bize komşu evler bile, ev işleriyle ilgili tasarıların sürekli oluştuğu birer arı kovanından hiç farksız.

BILLY— İnsan şöyle bir düşünüyor da, ufak tefek ev işlerinin şu son yıllarda gördüğü rağbet karşısında doğrusu afallıyor! Ve sadece erkekler söz konusu değil bu alanda: Bugün sayısız hanım, plan-ya ve boya fırçası kullanma konusunda, kocalarıyla rahatça yarışabilir durumda artık.

GILLY— Biliyorum evet. Bu tür işlerde büyük beceri

gösteren hanımlardan birkaçı da benim dostlarım arasında var.

BILLY— Hattâ bu iş, bazı çiftler için, 1 numaralı ortak eğlence halini almış bulunuyor.

GILLY— Çok doğru Billy. Bu yeni oyalanma şeklinin, artık Amerikan gelenekleri arasına girdiğini de kuşkusuzca ileri sürebiliriz.

BILLY— En gerçek anlamında ortak hayat da budur, öyle değil mi? Hem de öyle basit ve aldatıcı bir ortak hayat görüntüsü değil bu, gerçeğin ta kendisi!

GILLY— Ortaklaşa yapılan şeyler, ailece girişilen bir çeşit yaratım anlamına gelir elbette!

BILLY— Elbette... Bu türden ev işlerini elele görmek demek, ailenin geleceğini kurmak demektir.

GILLY— Güzel söylediniz Billy.

BILLY— Başka bir deyişle; evliliği pekiştirmenin yolu, biraz da bu türlü ufak tefek işlerden geçer.

GILLY— Ondan eminim... Yanyana duvar boyamanın zevki!

BILLY— Gözgöze gelerek duvar kâğıdı yapıştırmanın o tadına doyulmaz huzuru sonra!

GILLY— Ve içten bir uyum halinde dama kiremit döşemenin insanı sarhoş eden sevinci! Niçin sustunuz, öyle değil mi?...

BILLY— Bu kadar ciddî bir konuda şaka eder gibi görünmeyelim sakın sevgilim?

GILLY— Haklısınız Billy. Özet olarak diyebiliriz ki; birlikte çalışmak, birlikte kurmaktır.

BILLY— Ve gene ekleyelim ki bu türden sarsılmaz değerler de, ancak mutlu bir evliliğin ürünü olabilir!

MORTON EARBROW

Terinin kurummasını beklemekteydi Morton Earbrow. Şortunu çıkaramayacak ve karanlıkta el yordamıyla pijamasını arayıp bulamayacak kadar yorgundu; ve öylece uzanmıştı kirli çarşafların üzerine. Duvarın kazınmasından doğan o monoton sesi işitiyordu hep gene. Artık alışmıştı bu sese; ve biliyordu ki bu kazıma sesi, uyku bastırıp da içi geçinceye kadar devam edecekti.

Dayanamayıp bağırdı nihayet:

— Saat kaç?

— Biri çeyrek geçiyor... -diye cevap verdi Gloria.

Ama kazıma sesi kesilmemişti. Ve gürültünün ritmi hep aynı kalıyordu. Aşağıdaydı Gloria, boyasını kazımakta olduğu merdivenin başındaydı. Aşağıdaydı. Cilâlı suyu, sistresi ve kauçuk eldivenleriyle, aşağıdaydı evet. Merdivenin boyasını kazıyordu aşağıda. Ve günlerden cumartesi gecesiydi.

Bir kere daha şansını denedi Morton:

— Artık o işi bırakmanın zamanı gelmedi mi dersiniz?

Cevap kısa ve kesindi:

— Bırakmak mı dediniz? Şurada bir iki dakikalık işim kalmışken!..

Gırç, gırç, gırç... Gayet iyi biliyordu ki Morton, bu ses devam edecek, kendisi nihayet uyuyacak ve ertesi sabah da Gloria'yı, diken gibi saçlı ve pelte gibi göğüslü karısı Gloria'yı, yorgunluktan pantolonuyla kazağını çıkaramadığı için yatağın öbür ucunda, bir çarşafa sımsıkı sarılmış bulacaktır.

Bütün bunları biliyordu ama gene de son bir defa şansını denemekten alamadı kendisini. Sabah-tan akşama tam on bir tavan boyamanın verdiği kırıklıkla hurdahaş vücudunu güçlkle doğrultarak çıktı yataktan, ayaklarını sürüyerek kapıya doğruldu ve trabzana yaslına yaslına indi merdivenleri.

— Uyumak istediğinizi sanıyordum sizin... —dedi Gloria çalışmasına ara vermeksizin.

— Uyuyamadım bir türlü ki... —diye içini çekti Morton—. Dinleyin beni Gloria...

Aslında ona söyleyecek hiç bir şeyi olmadığını bildiğinden, dinlemiyordu. Ve Morton, düşündüklerini, bir vakitler her ikisinin de çok iyi anladığı bir başka dilde söylemeyi denedi bu sefer: İki elini karısının beline koydu; terden ıslak ensesine sürttü hafifçe, sakalı uzamış yanaklarını. Sonra da aynı eller, kazağın altından pelte göğüslere ve terden sırlıklam olmuş koltuk altlarına doğru yükseldi.

— Morton, Allah aşkına!

— Benim aşkıma Gloria... —dedi tatlı bir sesle—, kaç zaman var ki hiç...

Gırç, gırç, gırç..

— Aşağı odaların işi nerdeyse bitmiş olacak...
—dedi Gloria—. O zaman bol bol vaktimiz var demektir.

— Ama o zaman çok geç olmayacak mı Gloria... —diye yalvardı.

— Evi düşünün biraz... —dedi Gloria; aynı zamanda da parmağıyle, kazınmış boyaların altından belirmeğe başlayan ahşap kaplamaları göstermekteydi—. Düşünün ki geleceğimizi kurmaktayız şu anda biz, çocuklarımızın kuracağı yuvayı kurmaktayız.

Sinirli bir hareketle omuz silkmişti Morton:

— Çocuklarımız!.. —diye söylendi—. İnsanın çocuğu olabilmesi için her şeyden önce ne gerek?...

— Morton!

Sert bir sesle söylemişti bunu Gloria. Son uyarıydı bu.

Kaybettiğini biliyordu Morton. Odasına çıktı yeniden, küf kokulu çarşafların arasına süzülüp uykunun gelmesini beklemeğe koyuldu. Yavaş yavaş sarıyordu uyku içini; ve genç adam, bir vakitler zengin bir Amerikalının arabalık olarak kullandığı bu eski eve, evine, lânetler yağdırıyordu. Banliyöyü ve halkını, komşuları, yoz otları, yeni baştan onarıp boyadığı tavanları ve metronun gürültüsünü de lânetledi güzelce. Tam uyumadan önce de bu dayanılmaz kir kokusunu lânetledi: Gloria'ya çarşafları değiştirmesini söylemek gerekiyordu.

Ertesi gün sabah daha iyi duyuyordu kendini. Zaten sabahları kendini daima çok daha iyi duyuyordu hep... Ek yerlerindeki ağırlar hafiflemiş, kasları

nın gerginliği geçmiş gibiydi. Daha yaşlı olmayışına, kendini bu kadar çabuk toparlayabilişine yanıyordu Morton. Elli yaşındaki bir insan örneğin, yorgunluğu bahane edebilir rahatça; ve zrl sayılır. Ama Gloria ile o, henüz yirmi beşer yaşındaydılar ve günde on sekiz saat alışabilirlerdi. Geri kaldıkları da söylenemezdi o kadar çalışmaktan.

Masanın zerine bir liste bırakmıştı Gloria: «*imler kırılacak. Sonbahar ekimleri hazırlanacak.*» Fazladan bir açıklamaya ihtiyaı yoktu Morton'un. İşe koyulup elle kullanılan eski makineyi imenlikteki yoz otlar üzerinde gezdirmeye başladı. Mekanik bir çalışmaydı bu, ve seviyordu bu türlü işleri: Dalgacı bir adamdı çünkü Morton aslında, ve rahatça hayal kurmasını engellemeyen işlere bayılıyordu.

Temiz hava ve temiz giysi hayalleri kuruyordu böylece; yepyeni çarşaflar ve henüz yıkanıp tazelenmiş kadınlar, düzgün bakımlı eller ve svetersiz göğüsler hayal ediyordu. Bütün şehre hâkim ve içinde hava tertibatı, stereosu, modern ışıklandırması olan bir daire de hayal ediyordu bunların yanı sıra.

Gloria içerde iş görmekteydi, geçen yüzyıldan kalma bir boya tabakasını kazıyor olmalıydı gene. Ve işte elinde makinesi, içinde düşleriyle yapayalnızdı Morton. Lüks bir garsonyer hayal ediyordu şimdi. Sıra sıra hizmetkrları, çeşit çeşit takımları, her türlü teşkiltı ve...

Ve tam o anda işitti sesi:

— Bay Earbrow... —diyordu ses—. Size söylüyorum bay Earbrow!

Bir kadın sesiydi bu. KADIN SESİ.

İki evi birbirinden ayıran bahçe duvarına yas-

lanmıştı Gillian Blake. Morton bir tek kere, Vella' lardaki toplantıda görmüştü Gillian'ı; havadan sudan birkaç kelime konuşmuşlardı, ve bir kompliman yapmıştı genç kadına. Ne demişti, ne demişti? Tamam evet: «Bütün mahallenin, bahçe duvarına yaslanıp da erkeklere fikir vermeğe kalkışmayan tek kadını sizsiniz, bayan Blake!» demişti. Ve işte bugün o da gelip yaslanmıştı duvara. Üzerinde eriyip uçacak kadar hafif ve saydam bir sabahlık taşıyordu.

— Görüyorum ki durmadan çalışıyorsunuz!.. —diyordu Gillian—. Bizim çim makinesi motorlu, belki görmüşsünüzdür; ve bugün kullanmıyoruz. İsterseniz alıp kullanabilirsiniz yani rahatça...

Genç kadını açıktan açığa ve ölçüsüzce süzmekte olduğunu farketmişti Morton Earbrow: Bu güzel ve alabildiğine zarif çehrenin, bu insanı sınırsızca saran bakışın, çıplak, incecik ve güneşten hafifçe solmuş tüylerle kaplı tunç rengi kolların karşısında âdeta büyülenmişti. Ve bu kolların bir şampanya kadehinden daha ağır bir şey kaldırmamış olduğuna yemin edebilirdi Morton. Hadi bilemediniz, bir de tenis raketi kaldırmış olabilirdi bu kollar evet, o da sadece poz vermek için! Ve Morton, karşısındaki kadının, en erkeksi ve en doyulmaz düşlerinin temelinde yer aldığını farketmişti birdenbire.

— Teşekkür ederim bayan Blake... —diyebildi nihayet—. Ama...

— Kabul ederseniz bana zevk vermiş olursunuz.

— Size zevk mi vermiş olurum?...

Bunu söylememeliydi işte, çok aptalca bir cevap vermişti! Oysa kadın, bir çim makinesinden söz edi-

yordu sadece. Gösterdiği dostluğa, kibarlığa, hatta şu gizemli gülümseyişe rağmen evet, söz konusu olan, motorlu bir çim kırma makinesinden başka bir şey değildi.

İşin aslında Gillian, motorlu çim makinesinden söz etmiyordu. Şu anda hiç mi hiç umurunda olmayan tek şey varsa, o da çim makinesi idi! Ama düşünüyordu ve emindi ki, gene şu anda Morton'un kalbine giden en kısa yol, motorlu bir çim kırma makinesinden geçmektedir..

— Makine grajda, gelin.

— Teşekkür ederim.. —dedi Morton kekeler gibi bir sesle—. Çok teşekkür ederim bayan Blake.

Bahçe duvarını atlayarak aşır Gillian'ın ardından garaja doğruldu. Serindi garajın içi, sepserin ve loş. Ve dipteki açık kapıdan, küçük bir dinlenme odasına geçilmekteydi. Bir divan-yatak görölüyordu duvara paralel. İyice loştu orası, ve iyice serin olsa gerekti.

Garajın eşiğinde, kapı çerçevesine yaslanmış, Morton'a bakmaktaydı Gillian. Kasıklarında birden, o çok iyi bildiği ağırlı kabarmayı hissetti genç adam; ve gözlerini çim makinesine çevirdi.

— Durmadan çalışıyorsunuz.. —dedi Gillian—. Geceleyin bile çalıştığınızı işitiyorum.

Özür dileyen bir sesle açıkladı Earbrow:

— Yani ki bizim evde... irili ufaklı yapacak iş... hiç bitmiyor da!...

— Arada bir durup şöyle rahat bir soluk aldığınız olmuyor mu peki hiç?

— Binde bir.. —dedi Morton—. Eski bir ev bizimki.

— Benim kocam da durup dinlenmek bilmez..
—dedi Gillian içini çekerek. İşleri aceleye bindirip bindirmediğini düşündü bir an, ve devam etti—: Ama bu, evimizin eski oluşundan değil; kendisinin evde hiç bulunmayışından. İş şehirde çünkü...

— Siz ikiniz de şehirde çalışıyorsunuz.. —dedi Morton—. Birkaç kere dinledim programınızı.

— Şaşırtıyorsunuz doğrusu beni! Bizim programı erkekler pek dinlemez de..

— Artık gitsem iyi olacak.. —dedi Morton niha-yet gayrete gelip—. Çimleri arıtmağa daha henüz başladım. Sonbahar ekimlerine de giriştik üstelik..

— Gerçekten giriştiniz mi ekimlere de?.. —diye haykırdı Gillian—. Bu çok ilgi çekici işte!

Her iki anlama da çekilebilen bir tonla söylen-mişti bu sözler, ama Morton hiç cevap vermemeyi yeğledi. Bunun üzerine yeni bir telkinde bulundu Gillian:

— Gitmeden önce makineyi bir denesiniz daha iyi olmaz mı? —dedi—. Uzun zamandır çalışmadı da.

Makineyi sırtlayıp yüzme havuzunun kıyısına götürdü Morton Earbrow, güneşin altına. Sound' dan doğru esen meltemin etkisiyle kırıışmasına daldı suyun bir an; sonra makineye daldı. Otomatik tep-kili lansörle donanmış, 3,5 beygir gücünde, 4 silin-dirli ve 4 periyodlu, motor marşı ve baskı azaltıcı komp-resörü otomatik, emniyet şalteri olan ve kırılmaz alüminyum mahfazalı güzel bir makineydi bu.

Gerçekten harika bir makineydi evet; ve Mor-ton, ki öteden beri bayılırdı her türlü makineye, na-sıl olup da bu araç karşısında daha derin bir sevinç duymadığına şaşıyordu.

Harekete geçirdi rotoru; motor çalışmağa koyuldu hemen; ama bir dakika kadar döndükten sonra hırıldadı ve durdu.

— Yürümeyen bir yan var evet.. —dedi Morton.

— Ciddî bir şey değildir umarım?. —diye atıldı Gillian yapma bir şaşkınlıkla.

— Merak etmeyin.. —dedi Morton—. Şimdi anı-
larız.

Kendinden pek emin görünmekteydi. Başka türlü olması için de bir sebep yoktu hani: Mekanik testereler ve ekme makineleri onarmıştı şu son aylarda durmadan hep; kum püskürtme makineleri ve bucurgatlar, maden parçalama çekiçleri ve torna tezgâhları onarmıştı; ve hiç bir makinenin karşısında yenik düşmemişti daha.

Morton, ateşleme, buji, distribütör, karbüratör yoklamalarına giriştiğinde Gillian kayboldu ortadan. Ama çok geçmeden döndü. Soğuk bir bira getirmişti genç adama. Ve üstünü değiştirmişti; soyunmuştu daha doğrusu, bir mayo vardı üzerinde şimdi o kadar. «İlginç bir mayo..» diye geçirdi Morton aklından: Gerçekten de açık kısımları acayip bir şekilde düzenlenmiş üç ayrı parçadan ibaret bir mayoydu bu; ve parçalar birbirine renkli bağcıklarla tutturulmuştu. Birasını çabucak içip çim makinesine döndü Earbrow.

Hayranlık taştan bir sesle sordu Gillian:

— Yani bütün bu parçaları böyle çıkardıktan sonra yeniden takabilecek misiniz?

— Orası kolay.. —dedi Morton—. Kolay olmasına orası kolay da arıza nerde, onu bulamıyorum.

— Doğrusu müthiş bir adamsınız siz... —diye atıldı Gillian aynı sesle—. Bizse evde böyle aksaklık çıktığı vakit, her defasında dışardan bir onarımcı getirtmek zorunda kalıyoruz..

Evine, onarım avadanlığını getirmeğe gitmişti Morton Earbrow. Döndüğünde, Gillian havuzun içindeydi. İyi yüzdüğü rahatça söylenebilirdi, hele kollarının narinliği göz önüne alınacak olursa.. Ve Morton bu narin kollara bir süre daha dikmekten alamadı bakışlarını. Sonra da yavaş yavaş, handiye istemeye istemeye, çim makinesine döndü yeniden. Hayatında ilk defa olarak bir makine, ona kafa tutar gibiydi: Nerden bilecekti genç adam, Gillian'ın daha sabahleyin makinenin benzin deposuna bir paket tuz boca ettiğini!

Bir tek kere yüzünü gösterdi karısı Morton'un. Saat tam on ikide, sosisli bir sandviç getirdi kocasına; sonra da hemen eve döndü; dişi hayvan, inine döner gibi. Ve hardalsızdı sandviç: Gloria, hardal koyarak harcayacağı vakti, daha yararlı bir işe ayırmayı düşünmüştü herhalde!

Kırmızı bir şezlongun üzerine uzanmış olarak geçirdi Gillian öğleden sonrasını. Ernie Miklos'u hatırladı bir ara ve biraz hüznüldü. Böyle olsun istemezdi doğrusu, işlerin bu kadar kötüye saracağını öngörememişti. Ama bu hafif hüznün, teselli verici bir düşünce doğurdu sonunda: Adamı evine götürmeyebilirdi; evet ama bu şıkta, olup bitenleri çevreye nasıl açıklayacaktı? Dolayısıyla yapmak zorunda olduğu bir işi yapmıştı.

Tenini iyice yakıyordu şimdi güneş; ve dönüp sırtüstü yattı. Kaslarını en ufak bir oynatışında,

Morton'un bakışlarının o noktaya çivilendiğini hissetmekteydi. Sırf oyun olsun diye, yeni sevgilisinin tepkilerini görmek için, nefes alıp vermeğe koyuldu derin derin. Çok geçmeden de, Morton'un elindeki İngiliz anahtarını yere düşürdüğünü işitmek zevki ne erecekti.

Artık bu partiyi kazanmış kabul etti kendini Gillian. Daha da rahatladı güneşin altında; ve bir sonrasını düşünmeğe koyuldu. Yeni bir aday gerekliydi ona şimdi. Ama bu seferki deneme biraz daha dişe diş olsun istiyordu; hemen yenik düşmeyen, kendini savunan birisi olmalıydı üçüncü yarışmacı.

Melvin Corby örneğin? Şeytandan korkar gibi korkuyordu Corby karısından; dolayısıyla de, eğlenceli bir spor gösterisi çıkabilirdi ortaya! Paddy Madigan yada, eski boks şampiyonu; gözü pek ve dediğim dedik cinsinden bir adamdı şüphesiz. Yada Marvin Goodman, mahallenin cimrisi. Hatta Willoughby Martin, homoseksüelliğiyle övünüyor gerçi ama, nereye kadar sağlam olduğu pekâlâ sınanabilir. Sayısız olanak vardı evet önünde. Ama Gillian bir çeşit iddiaya girebileceği, daha doğrusu düelloya tutuşabileceği birini arıyordu. Kim olabilirdi bu aslan yavrusu, kim? Mario Vella da vardı örneğin: Causa Nostra'nın üyesi olduğu söyleniyordu. Hayır, olmaz o; yada başta olmaz. Öyleyse kim peki? Josuah Turnbull? Bir haham, bir rahip, bir Tanrı eri! Hadi canım, imkânsız!... İmkânsız mı, niçin imkânsız yani? İşte mükemmel bir iddia, bakalım kim kazanır!... Kararını vermişti.

—Yeterince yoruldunuz artık!... —diye seslendi Morton'a—. Azıcık durun da dinlenin biraz.

— Öyle sanıyorum ki buldum.. –dedi Morton–. Benzin borusunu tıkayan bir pislik var sanıyorum.

Şezlongundan doğrulup Morton’a yöneldi Gillian, ensesini okşadı adamın tatlı tatlı.

— Hadi gelin de serin bir şeyler için.. –dedi–. İyice hakettiniz!

— Biraz ara vermek fena olmayacak evet.. –diyerek doğruldu Morton Earbrow.

Garajın dibindeki dinlenme odası, hem loş hem serindi gerçekten. Divan-yatağa oturup hava tertibatını kendine doğru ayarladı genç adam.

— Örtülerinizi kirletmek istemezdim aslında.. –diye başladı söze ama, Gillian’ın bakışı karşısında devam edemeyip sustu.

— Bir «Tom Collins»e ne dersiniz?. –diye sormuştu genç kadın otoriter ama tatlı bir sesle.

— O da fena olmaz evet.. –dedi Morton.

İçkilerle birlikte gelip genç adamın yanına oturmuştu Gillian. Nasıl bir mayoydu yarabbi bu! Nasıl düşmeden durabiliyordu böyle?

— Şimdi ne yapacaksınız peki? –diye sordu Gillian.

— Şimdi?

— Ev için ne gibi tasarılarınız var, demek istiyorum?

— Anlatması biraz güç. Gloria ardarda liste yapıyor durmadan, ama bunları bana sadece cumartesi günleri veriyor. Ve uzun mu uzun oluyor bu listeler! Eski ev ne de olsa, işi bitmek bilmiyor ki bir türlü.. O kadar ki bazı günler, satın almış olduğum için pişmanlık duyuyorum.

— Karınız ne düşünüyor peki bu konuda?

— O memnun tabii. Bütün bu ufak tefek işlerin kendisini meşgul ettiği kanısında. Bense katiyen anlayamıyorum bunu. Ama bütün bu dediklerimi sık sık işitiyorsunuzdur siz herhalde: Radyodaki programlarınız hep bu konular üzerine kurulu. Evlilik hayatının en ufak bir gizli yanı bile kalmamıştır sizin için, öyle değil mi?

— Kalmadı evet.. —dedi Gillian—. Hiç bir gizli yanı kalmadı... —Niyeti gibi sesi de sinikti; ve kehribar rengi gözleri ışıldıyordu şimdi—. Herkesin kendi problemleri var evet. Sanki insanlar elele tutuşmaktan âciz, diyeceğim geliyor!

— Ne demek istediğinizi biliyorum.. —dedi Morton—. Gayet iyi biliyorum hem de! Ama benimki gibi bir durumda ne yapılabilir ki?...

— Bu konuda radyoda anlattığım şeyleri tekrarlayabilirdim şu anda size.. —diye cevap verdi Gillian—. Makul ve sabırlı olmak, ve ortak çıkarları gözetmek.. Ama mikrofonun önünde olmayınca aynı şeyleri söylemek gelmiyor içimden doğrusu! Ve radyo dinleyicilerinin, bu konuda asıl düşündüklerimi değerlendirebilecek kadar olgunlaştığı kanısında değilim..

Sözlerinin etkisini çoğaltmak için sağ elini havaya kaldırmıştı Gillian; ve Morton, göğsünü gördü genç kadının olanca açıklığıyla: İri olduğu kadar da sert duygusunu uyandıran bir memeydi bu; karısının pelte göğüsleri, genç adamın gözünde büsbütün değersizleşti. Gillian devam ediyordu:

— Önemli olan, ve benim radyoda asıl söylemek isteyip de bir türlü söyleyemediğim şey de bu, başka bir insan varlığıyla bütünleşmek, iç içe geç-

mektir. Kiminle olursa olsun! Elinizi uzatır uzatmaz karşınızdakinin ruhuna erişmek. Sevmek ve sevilmeK yani. Her şey burada..

— Evet ama nasıl? —diye sordu Morton—. Ve kiminle?

Gillian anlamlı bir bakışla,

— Biraz da hayalgücünüzü çalıştırmanız!... —dedi.

Ürkekçe elini uzattı Morton, ve bir dize dokundu. Parmaklarının kirli olduğunu, iz bırakacağını düşündü bir an; ama iş işten geçmişti artık, gerilemenin imkânı yoktu. Sert eliyle iyice sardı o dizi, sonra kadının baldırını sıkarak kalçasına doğru yükseldi yavaş yavaş. Yumuşak ve elastik bir tendi bu; parmaklarının altında ürperiyordu âdeta. Gillian da onun dizini sımsıkı kavramış, sanki yoğurmaktaydı. Ve yaklaştı genç kadın, önüne doğru uzandı adamın, işini kolaylaştırdı.

Mekanik dehası işte o zaman dile geldi Morton'un: Ana hedefi gözden kaybetmeksizin ve sadece içgüdüsünün yardımıyla, bir anda bulmuştu hangi bağcığın mayoyu çözdüğünü. Üç ayrı yaprak halinde yere doğru süzüldü mayo; ve birbirlerini en gizli, en özden yerlerine değin okşamak olanağını buldular. Başka bir insan varlığıyla bütünleşmek evet, içiçe geçmek, bir olmak.. Kollarının arasına aldı kadını, divana doğru eğdi. Boşalmak üzere olduğunu duyar gibiydi.

Son bir kaygıyla,

— Dirseklerim... dizlerim... —diye bildi—. Divan kirlenecek.

— Ne olur sus!... —diye buyurdu Gillian.

Aynı zamanda da adamın kemerini çözüp şor-

tunu çıkarmağa girişmişti. Ve artık hiç bir şey söylemedi Morton, hiç bir şey söylemeksizin geldi onun içine. Serin karanlığın koynunda damla damla eriyerek bütünlüğü buldular. Gittikçe artan bir hız ve gittikçe kavuran bir ateşle tenlerinin bütün gözeneklerini, bedenlerinin bütün kapılarını seferber etmişlerdi. Parmakları, dudakları, dişleri de katılıyordu bu bütünleşmeye; kesin bir biroluşa doğru yükseliyorlardı. Göz kamaştırıcı şimşekler çakıyordu aralarında; ve bu şimşekler, ikisi arasında eksiksiz bir anlaşmanın ışıltısıydı. Sonunda da bitmek tükenmek bilmez bir bitimin doruğunda, birbirlerine sonuna değin sahip oldular.

— Söylemek istediğim buydu işte, görüyor musunuz.. –diye fısıldadı Gillian doğrulup kalktıklarında–. Biraz önce işte bunu dile getirmek istedim.

— Oysa ne kadar kolaymış!...

Hafifçe uzaklaşıp karanlığın içinde bir süre hareketsiz kaldılar. Sonra birdenbire gülmeğe koyuldu Morton.

— Nasıl unutabilmişim bunu ben!... –diye soludu sonunda–. Hayatta çimen kırkmaktan başka şeyler de olduğunu nasıl unutabilmişim!

—Çimenden çimene fark olsa gerek! –dedi Gillian gülerek.

— Buğday tarlası değildir ki çimen, çimendir!... –diye düzeltti Morton, çocukça göz kırparak.

Yeniden gülmeğe koyulmuş ve şortunu giymişti. Gillian itiraz etti:

— Aceleniz mi var yani! Bahçedeki çimen bekleyebilir pekâlâ!...

— Ama karım beklemebilir.. –dedi Morton–.

Vakit epeyce geç, şu anda çoktan ekime başlamış olmalıydım..

— Başka bir şey yapmış değilsiniz yanılmıyorsa.. —dedi Gillian neşeyle—. Sizi bırakırım ama, gene geleceğinize söz vermek şartıyla bırakırım.

— Ne zaman?

— Ne zaman isterseniz. Kocam şu son günlerde hemen hemen hiç evde bulunmuyor. Bahçedeki ana yola bir göz atarsınız; arabası oradaysa, kendisi de evde demektir. Araba yoksa, bilin ki yol açıktır... ikimiz için!

— Divan için özür dilerim.. —dedi Morton çıkarken—. Epeyce kirlettim.

— Bilin ki hiç bir şey, hiç bir zaman özür dilemeğe değmez.. —diye öğüt verdi Gillian.

O hafta «ziyaret»ler birbirini izledi. Salı, perşembe, cumartesi öğleden sonra ve pazar sabahı.. Aynı pazar günü öğleden sonra, karısı ardıç tohumu almak için şehre indiğinde, Morton çimlerin üzerine uzanmış tıpkı bir köpek yavrusu gibi yuvarlanıyordu. Katiyen kırkımıyordu artık çimleri; otlardan yatağın kalınlığını duymakla mutluydu altında.

Sadece çimlerin kırılması değildi geciken: Morton pencerelerin birini boyamış ama aynı odadaki öbür pencereyi boyamayı ihmal etmişti; mutfaktaki musluk teknesi için gerekli döşeme taşlarını ısmarlamış, ama yapıştırıcı madde sipariş etmeyi unutmuştu; ahşap bir setin yarısını yaptıktan sonra çekicini Mario Vella'nın avlusuna düşürmüş (!) ve bırakmıştı işi. Üstelik çimen tarhları da küçük çapta birer balta girmemiş orman halini alıyordu. Sözün kısası Morton Earbrow, «mutluluğum» dediği şeyin çev-

resinde yavaş yavaş çözölüp yiten bir evrenin keyfini çıkarmaktaydı.

Bütün bu süre boyunca Gloria ise, ahşap kaplamaları kazımağa, yeniden boyamağa ve cilâlamağa devam etmişti. Örneğin evin girişindeki eski duvar kâğıdının yerine çoktan bir yenisi yapıştırılmış bulunuyordu. Ve kocasının kendisini izlemekten uzak kaldığını ister istemez görüyordu genç kadın. Nitekim liste yapmaktan vazgeçmişti artık: Morton'un, değil okumak, şöyle bir göz atmağa bile yanaşmadığından emindi!

Pazartesi günü, büyük fırtınayı doğuran bir hesaplaşma oldu:

— Öyle sanıyorum ki bana bir açıklama borçlusunuz.. —diye saldırıya geçti Gloria—. On dakika ötedeki mağazaya iki kilo boya satın almağa gidiyor ve üç saat sonra dönüyorsunuz eve. Bu ne demek oluyor?

Umursamayan bir sesle cevap verdi Earbrow:

— Gayet iyi biliyorsunuz ki o mağaza daima tıklım tıklım oluyor!...

— Buna rağmen kilo başına bir buçuk saat biraz fazla değil mi? Üstelik de eve döndüğünüz vakit, boya almadan dönmüş oluyorsunuz! Ve şu anda gülümsemeniz de işleri düzeltmiyor. Geçen salıy da unutmuş değilim henüz: Yarım gün çalıştığınız halde, yorgunluktan öldüğünüzü ve hiç bir iş yapamayacak halde olduğunuzu söyleyerek girdiniz eve..

— Evet ama bütün hafta durmadan çalışıyorum!. —diye itiraz etmeyi denedi Morton.

— Bir büroda oturarak çalışıyorsunuz!... —diye karşıladı bu itirazı Gloria, alaycı bir sesle—. Bense

bize, hayatımızı güzelleştirecek rahat bir yuva kurabilmek için kendimi öldürürcesine çabalamaktayım; ve siz bir masa başında oturuyorsunuz. Hayat şartlarımızı düzeltmek, nedense sizi hiç ilgilendirmez oldu!...

—İlgilendirmez olur mu hiç, hem de çok ilgilendiriyor.. —diye girişti Earbrow—. Ama günde yirmi dört saat ilgilendirmiyor elbette. Çünkü aksi takdirde bunun adına çalışma değil, kölelik diyorlar.. Evliliğimizin ilk aylarını düşünüyorum da...

—Görüyorum ki yalnız onu düşünüyorsunuz! —diye kesti Gloria—. Yoksa ben bir seks düşkünüyle mi evlendim diye sormağa başladım kendi kendime. Hadi diyelim ki eskiden yükümlerimiz yoktu, bu derece büyük değildi sorumluluklarımız. Ama şimdi bir evimiz var, doğacak olan çocuklarımız var üstelik...

Birdenbire patladı Morton:

—Çocuklar mı? —dedi—. Bir arada hiç yatmadan nasıl çocuk yapılabilir, söyler misiniz!

—Haklıymışım!. —diye haykırdı Gloria—. Seks düşkünü de değil, bir seks delisisiniz siz, tam bir seks delisi!

—Ondan yakınmakta pek haklı sayılmazsınız.

—Eğer evliliğin size ilham ettiği bütün ideal bundan ibaretse, yazıklar olsun!

—Yeter canına ettiğimin dünyası, yeter! —diye gürlledi Morton.

—İstediğiniz kadar bağırın, vücut benim vücudum! Gerisine gelince, ortak hayatımız, evimiz, çocuk...

Zincirinden boşanmış gibiydi Earbrow:

— Bok! Bok! Bok! —diye tepinmeğe başladı—. Hepsi bok bunların! Ortak hayatını git kışına sok! Evini de, vücudunu da, anlıyor musun!...

Birdenbire onurlu kadın edâsına büründü Gloria:

— Artık sizi dinleyemem.. —dedi.

Gene aynı dipsiz öfkeyle haykırdı Morton:

— Gider tek başına zıbarırsın öyleyse!

Bir anda ve bir şimşek çakarcasına, en sevgili hayalini, en güzel düşünüyü hatırlamıştı: Her şeyin şaşmaz bir düzen içinde hazır durduğu cici bir garsonyer! Özenle döşenmiş, titiz bakımlı, stereolu, hava tertibatlı garsonyer evet! İçinde arkadaşlar için bir küçük yatak, sonra bir geniş yatak kendime, ve o geniş yatağın içinde de... Gillian Blake!

Morton Earbrow biliyordu artık ne yapması gerektiğini; ve yapabileceği tek şey de oydu: Taze boya kokan merdivenleri dörder dörder tırmandı, fırtına gibi girdi yeni duvar kâğıdı kaplanmış odasına, iş kıyafetlerini bir köşeye yığıp bıraktı, iki valizi elbise ve gömlekleriyle tıka basa doldurup kapıya yöneldi.

Bir hafta sonra da telefon ediyordu:

— Gillian?

— Evet Morton, benim.. —diye cevap verdi Gillian.

— Ne haber?

— Sizden ne haber? Nerden telefon ediyorsunuz bana?

— Garsonyerimden.. —dedi Morton övünç taşan bir sesle—. 66'ncı Sokak, ve bacaların arasından doğru ayaklarınızın altında East River!

— Harika! —dedi Gillian, ve hemen sordu—: Gloria nerde peki?

— Ne Gloria'sı! Bırakın onu.. Programınızın kaydı biter bitmez burada bekliyorum sizi. East River'ı görmeğe gelin. Ayrıca nefis estamplarını da var!...

Yeniden sormuştu Gillian:

— Gloria'yla aranızda her şey bitti mi demek istiyorsunuz yani siz?

— Hiç bir zaman başlamış değildi ki zaten aslında!.. —diye cevap vermişti Morton buna karşılık biraz da sabırsızlıkla—. Şimdi ben derim ki Gillian...

— Allahaismarladık.. —demişti ses.

— Ne demek istiyorsunuz yani?

— Çok basit.. —diye cevap verdi ses—. Hoşça kalın diyorum.

Ve telefon kapandı.

Elindeki aygıt, bir ölüye bakar gibi bakakaldı Morton bir süre. Yavaş yavaş kalktı sonra ayağa ve bacaların arasından doğru East River'ı boydan boya kaplayan ışıltılara baktı. Klima tertibatının vızıl-tısı işitiliyordu şimdi sadece; ve oda genç adama bir buz deryası gibi görünüyordu.. Ufak tefek ev işleri de yoktu yapacak; her şey yerli yerinde ve tastamamdı. Dolayısıyla Morton Earbrow, yeni satın aldığı radyoyu dinleyerek vakit geçirdi bir saat kadar. Bu arada iki martini hazırladı kendine, ikisini de içti. Belki kirlenmiştir düşüncesiyle, değiştirdi yeni yatağının yesyeni çarşaflarını. Ve geceleyin geç vakit, portmantodan artakalma birtakım raflar ve bir sabun sandığı çekti önüne; ilkel bir dolabın yapımına girişti. Anası da gevremedi değil, diyebiliriz: Çünkü

gerekli âletlerin hiç biri yoktu elinde; evde... öbür evde bırakmıştı onları.

Gidip yatmadan önce nihayet, küçücük bir ilk liste yaptı kendine; ve sabahleyin kalkar kalkmaz bulabilmek için, başucu masasının üzerine özenle yerleştirdi:

Kapıcıdan çekiç istenecek. Büroya giderken matkap alınacak.

27 Ekim tarihli

*“BILLY İLE GILLY SİZLERLE BAŞBAŞA”
programından bir parça*

GILLY— Söyler misiniz bana Billy, King’s Neck’te bizler için özellikle hazırlanan dinsel ayin hakkında gazetelerin anlattığını okudunuz mu siz?

BILLY— Havrada yapılacak ayini mi kastediyorsunuz?

GILLY— Evet. Yazılanlara bakılırsa, ayine katılmak üzere bir de rock’n’roll topluluğu kiralamışlar..

BILLY— Çılgınlık!

GILLY— Belki ama göz kamaştırıcı bir çılgınlık! Bazı dinsel törenlerde caz da kullanıldığını işitmiştim gerçi ben, ama rock’n’roll... En azından, ikisi arasında hafif bir fark bulunduğunu söyleyebiliriz.

BILLY— King’s Neck havrasının hahamı Joshua Turnbull’ın bir yenilikçi olarak şöhret yaptığını herkes biliyor zaten.

GILLY— Ayrıca kendisi oldukça genç bir adam, öyle değil mi?

BILLY— Üstelik de programımız için alabildiğine ilgi çekici bir konuk olacaktır, sanırım.

GILLY— Ve aynı zamanda sürükleyici bir konuk! Bir Musa rahibinin, bir hahamın programımıza katkısını düşündükçe, doğrusu şimdiden heyecan duyuyorum!

JOSHUA TURNBULL

Çok basit ve çok kolaydı aslında. Haddinden fazla kolay! Ernie Miklos.. Morton Earbrow.. Bu bedava zaferlerden bıkmış olan Gillian, tasarısından vazgeçmeyi düşünmekteydi. Hele şu kritik dönemde, bir çeşit bahse girmeğe ihtiyacı vardı onun; baştan çıkarma gücünü sınamasına imkân verecek dört başı mamur bir maceraya ihtiyacı vardı.

King's Neck'teki küçük Yahudi cemaatinin tinsel lideri Joshua Turnbull, son aylar süresinde, ılımlı bir itirazcı olarak dikkati çekmişti. Bu şöhret, rahip gelecek ayın cuma gecesini «Hazreti Yunus ve Tayfaları» ismiyle tanınmış bir rock'n'roll topluluğunun da katılmasıyla yönetmek niyetinde olduğunu ilân edince, büsbütün yaygınlaşmıştı. Sadece böyle bir girişim, ünlü hahamın «Billy ile Gilly» programında mikrofona çıkmasını haklı göstermeğe yeter de artardı bile. Ve Tanrı eri rahip, sözcüsü aracılığıyla, bu nazik çağrıyla kabul etmekten büyük haz duyacağını açıklamıştı.

İşte bunun içindir ki, zampara ve boynuzlu program yöneticisi William Blake, Gillian o pazartesi sabahı gösteriyi başlattığında, işinin kolay olduğunu sanıyordu safça. Nitekim taa baştan itibaren haham Turnbull son derece anlayışlı bir tutum izlemekteydi. Gillian'ın güzelliğine karşı tamamiyle duygusuz gözükmekle kalmıyor, genç kadının varlığını bile zaman zaman unutup doğrudan doğruya dinleyicilere hitaba girişiyordu. Gillian'ın esprilerine ilgisiz cevaplar veriyordu hep; sıkışır gibi olduğunda kaçamaklara başvuruyor ve kendisine önceden belirlediği çizgiden şaşmaksızın, yoluna güvenle devam ediyordu.

Gillian da buna karşılık yelkenlerini açıp kovalamağa koyuluyordu rahibi.

Cleveland Tanrıbilim Birliği'nin yetiştirmesi idi haham Turnbull. Otuz yaşlarında, sağlam yapılı, atletik vücutlu bir adamdı. Yünlü spor bir elbise giymişti; takke falan da yoktu kafasında. Yul Brynner'i andırıyordu uzaktan, ama dazlak değildi. İç Savaş'tan hemen önce Almanya'dan Midwest'e göçmüş olan bir reformcu hahamlar ailesinin çocuğuydu. Ama kendisi reformculuğun da ötesine geçmiş, yepyeni bir anlayışa varmıştı. Tırnaklarına kadar Amerikalıydı her şeyden önce. Ve' bir çöl Tanrısının katı kurallı modası geçmiş dinini Anglikan kilisesinde bile şaşkınlık uyandıracak derecede esnek ve, ve hürriyetçi bir inanca dönüştürmeyi başarmış dört Yahudi kuşağının temsilcisiydi.

King's Neck'teki bütün öbür din ve mezhep temsilcilerinin gıpta ettiği, baştan başa cam ve çelikten bir tapınak inşa ettirmişti haham Turnbull. Hav-

ra, gökyüzüne doğru yükselerek, İbranî alfabesinin «shin» harfini meydana getiren bir üçlü çatalla son buluyordu. Yahudi tarihinde çeşitli anlamlarla yüklü olan bu sembol, Hristiyan teslisine de uygulanabilirdi aslında. Muhaliflerse bu sembolün, aslında, Romalıların deniz tanrısı Neptunus'un üç çatallı kargısını dile getirdiğini ve günün birinde Long Island sularından fıskırarak olan dev bir elin bu dinsizlik kanıtını durduğu yerden söküp gerçek yeri olan yerin dibine sokacağını iddia ediyorlardı. Hatta bir ara bunlar o kadar gemi azıya almışlardı ki, iyice kıskırttıkları bir bağınaz topluluğunu şehirden King's Neck'e seferber edip tapınağın önünde gürültülü bir protesto gösterisi düzenlettikten sonra ana giriş kapısını da, üzerine kazıdıkları: «Buna bir havra demeye nasıl cüret edilir?» küfrüyle kirletmişlerdi.

Ama bütün bu çekişme dönemi boyunca en tatsız olay, tapınağın kutsama töreni sırasında meydana gelmişti. Rahip Turnbull, yüz kadar kırmızı balon uçurtmak istemişti bu tören şerefine. Ve balonlar yükselirken, içlerinden birinin ipi, ünlü üç çatallın sol dalına takılı kalmıştı. Böylece rüzgârda sallanmağa koyulan balon, düzgün aralıklarla «shin» yazısındaki «h» harfini örtüyor ve söz konusu yazı, sadık müminlerin dehşet çılgınlıkları ve amansız muhaliflerin sevinç gösterileri ortasında «sin» haline giriyordu.* Üstelik de, yenilikçi rahibin utancı biraz daha sürsün diye sanki, saatlerce orada asılı kaldı balon. Ta ki saygıdeğer ruhanî meclis üyelerinden biri, nihayet akıl edilip de hemen sağlanan bir tüfekle ateş edip patlatıncaya kadar!

* *Sin*, İngilizcede, «günah» anlamına gelir.

Ama bütün bu olaylı ve bol dedikodulu başlangıç dönemine rağmen havra, ilgi ve yardım görmekte gecikmeyecekti. Pek tabii haham da.. Nitekim tapınak, çok geçmeden, King's Neck'teki Yahudi cemaatinin üyeleri arasında toplumsal bir bağ olarak ün kazanmış; ve bir toplanma yeri haline gelmekte de gecikmemişti: Böylece, o güne değin çevreleri içinde tamamıyla erimiş ve dağınık bir halde yaşayan King's Neck Yahudileri, son getto'yu, Diaspora'nın getto'sunu meydana getirdiler.

Seçme hürriyetini hoşgörünün doğurduğuna yürekten inanmıştı Turnbull. «Bir topluluk, özgürlükçü olduğunu açıktan açığa ilân ettiği zaman.. -diyordu-, kendisine özgü birtakım tutkunluklar edinme ve meraklara sarma hakkını da kazanır.» Bu türden geniş bir hoşgörü anlayışıyle, hahamın ve havranın genel bir saygınlık ve teveccüh görmeleri elbette doğaldı. Geçen yıl nitekim, üç çocuk babası olan Turnbull bütün Amerika'nın en önde gelen on genç hahamından biri seçilmişti. Ve bu seçkin ödüllенmeyi, kelimenin tam anlamıyla bir «lûtf-i ilâhî» izledi: Ünlü mü ünlü *Life Magazine* tam üç renkli sayfa ayırmıştı King's Neck'in reformcu Musa tapınağına! Çok geçmeden de haham Turnbull, ırk ayrımının yeryüzünden silinmesi için gösterdiği barışçı çabalardan ötürü, Birleşik Devletler Kongresi'nden, Irklararası Eşitlik İçin Mücadele madalyasını aldı. Bu amaçla Washington'da düzenlenen bir defileye katılmıştı kahramanımız; ve ırkçı bir küçük çiftçiyle tartışırken çekilmiş bir fotoğrafı bütün basında yayınlanmıştı.

Ama kahramanımızın son buluşu, yani cuma

ayinine «Hazreti Yunus ve Tayfaları»nı çağırma kararı, kendisine en yürekten bağlı dindarlar arasında bile heyecan yaratmıştı. Ama bu müminler, dediklerine göre, işleri daha çok estetik bir açıdan göz önüne almaktaydılar. Gelgelelim, Nuh demiş peygamber dememişti Turnbull: Düşmanlarına karşı yeni bir zafer kazanmak istiyordu.

Tartışma kısa zamanda bütün Long Island bucağına yayıldı; ve bu kalabalık kesimdeki Yahudi cemaatini iki eşit hizbe böldü sonunda. *Newsday* tarafından girşilen bir sondaj, şu sonucu verecekti: Hahamı bir şarlatan olarak kabul edenler, % 5, rahibin içtenliğine inananlar, % 5, «Hazreti Yunus ve Tayfaları»nın içtenliğine inananlar, % 20; fikrini belirtmeyenler, % 60.. Eleştiriler karşısında haham Turnbull, Yahudi dininin organik bir din olduğunu ve çağın şartlarına uymadığı takdirde ortadan silinmek tehlikesiyle yüzyüze kalacağını savunmaktaydı.

Gillian'a, daha doğrusu mikrofona, kesin bir açıklamada bulundu nitekim:

— Ben, imanın özüne yaslanarak konuşmaktayım.. -dedi.

Ve işte o anda Gillian, rahip hazretleri ilericiiliğin şampiyonu kesildiğine göre, gelenekçiliğin bayrağını dalgalandıрмаğa karar vermişti.

Müziğin, Davud peygamberden beri İbranî kültürünün gelişimine eşlik etmiş özellikle işlek bir sanat dalı olduğunu belirtti. Kanıt olarak da İspanya'dan Arabanel, öteki ülkelerden de Mendelssohn ve Halévy gibi bestecilerin isimlerini sıralamaktaydı. Bu büyük şöhretlerden hiç birinin kutsal müzik bes-

telememiş olduğunu belirterek karşı çıktı Gillian. Bunun üzerine haham Turnbull, Hasidim tarikatı rahiplerinin, Napolyon'un Galiçya'ya girişini kutlamak üzere bir zafer marşı bestelemiş olduklarını belirtti.

— Çok doğru! —dedi Gillian, soğukkanlı bir sesle—. Yalnız lütfedip hatırlarsanız kabul edersiniz ki, aynı rahipler, söz konusu marşı havralarının ayin programına katiyen almamışlardır.. Ayrıca —ve bu noktayı özür dileyerek eklemekteyim—, Hasidim rahiplerini «Hazreti Yunus ve Tayfaları» ile karşılaştırmak, sanırım, size düşmezdi!

Kıpkırmızı kesildi haham, ama gene de Gillian'ı yoksaymağa devam etti. Geleneklere körcesine bağlı kalınmış olaydı Kutsal Kitabın yorum ve açıklamasının asla yapılmış olamayacağını vede Yahudi halkının Hirodesiler-öncesi bir ayin anlayışı içinde debelenme durumunda kalmış olacağını söyledi mikrofona.

— Nedir yani Şerhler?.. —diyordu—. Kutsal Kitapların bugünün diline aktarılmış bir şeklinden gayri nedir?...

Tevrat'ı, Rorschach testinin mürekkep lekesine; «şerh»leri de biribirini izleyen haham kuşaklarının kolektif düşüncesine benzetiyordu.

Uyardı Gillian:

— Elmalarla armutları biribirine karıştırmıyor musunuz acaba?.. —dedi.

Kulak asmadı Turnbull, devam etti:

— Tıpkı bunun gibi, reformcu hareket de Yahudi dininin modern dile aktarılmasından başka nedir ki? Bu da, giderekten, eski büyük hahamların

geleneğine dönmektir. Nasıl ki sizin XVII'nci yüzyıldaki reformunuz, modası geçmeğe başlayan bir dine yeni bir hayat gücü aşılamak üzere girişilen bir yenilik çabası idiye.. Dini reformdan geçirirken dinsel düşüncenin bellibaşlı dile geliş biçimlerinden biri olan müziği bir yana bırakmak, haksızlık olmuyor mu?

Gillian, şehirde Charlie isimli kör bir piyanist-le birlikte yaşamak üzere Üniversiteyi terk etmeden önce Bard'da, Doğu dinleri üzerine bir tez hazırlamıştı ve onu bu konuda yaya bırakmak hiç de kolay değildi.

Sabırsızlıkla içini çekti William: Programın nasıl bir yön alacağını çok iyi kestiriyordu çünkü. Bir erkek konuğun özel bir entellektüel güç gösterdiği her seferinde, Gillian bilgi yarışmasına girmeden edemezdi adamlarla. Çeşitli metinleri hatırlayıp söylemekte, istisnaları belirtmekte ve karşısındakinin tüm cesaretini sıfıra indiren istatistikler bulup ortaya sermekte şeytanca bir ustalığı vardı. Eğer bu sâyede kazanamazsa savaşı, hiç çekinmeden alaycılığa, konu değiştirmeye, hatta kötü niyete başvuruyordu. Ve bütün bu tuzaklardan da kurtulmayı başarırsa adamcağız, Gillian sinsi bir yıkıcılıkla, konuklarının edebiyat gösterisine kalkıştığını, mizah duygusundan yoksun olduğunu ve kendini gereğinden fazla ciddiye aldığını iddia ediyor; ama gene de istediği sonucu elde edemezse, en baştan çıkarıcı edasına bürünüp büyük çapta bir sevimlilik saldırısına geçiyordu.

Bu sefer ne olacaktı bakalım? Görmekte gecikmedi:

—İşin bu noktasında gerçeği ortaya koymak

gereğini duyuyorum.. –diye başladı Gillian oturaklı, ağır bir sesle–. Ortaçağ hahamlarının dinin kurallarını yorumlamağa girişmesi, ayin kitabının geleneksel çerçevesi içinde olmuştur. Sizin yaptığınızsa din adına ayin usulünü feda etmektir. Ve bu işi de, ima ettiğiniz gibi dinin çıkarı uğruna değil; din, her türlü insan ediminin kutsal karakterli olduğunu ileri sürdüğü için yapmaktasınız.

— Müsaade buyurun hanımefendi...

— Asıl siz izin buyurun efendim!... Yahudi reformu ile Hristiyan reformu arasındaki karşılaştırmaya gelince, itiraf edeyim ki beni iyice şaşırttı: En temel unsurlardan birini, «niyet» unsurunu tamamıyla unutmuş görünüyorsunuz! Protestan reformunun kökeninde bir arınma özlemi, kaynaklara dönüş ihtiyacı bulunmaktadır; oysa sizin dile getirdiğiniz kadarıyla Yahudi reformu, her ne pahasına olursa olsun modernleşmeye yönelmektedir. Son olarak belirtiyim ki, dinleyicilerimizin de takdir edecekleri gibi, bir Tanrı eri, tapınağın kutsal kapılarını bazen hava-îliğe ve bayağılığa da açabilir tabii; ama gelip orada tövbe ve istiğfar etsinler diye açabilir, Tanrı adını yüceltme demek olan ayine yardım etsinler diye değil!

— Kötülük bunun neresinde peki? –diye itiraz etti haham Turnbull, tatlı bir sesle.

Ve programın başlangıcından beri ilk defa olarak karşısındaki kadını ciddîye alır gibiydi.

Gillian, amansız bir sesle,

— Onu bulmak bana değil, size düşüyor! –dedi.

— Benim yerime haham Meir cevap verecek size.. –diye başladı Turnbull–. Kendisine niçin bir

sabıkalıyla ahbaplık ettiği sorulduğunda, şöyle cevap vermişti: «Bir meyve buldum ben yolumun üzerinde, içini yiyip kabuğunu attım..» Size bugün için bundan daha iyi bir cevap veremeyeceğim.

William sinirleniyordu. İçi yenip kabuğu atılan meyve hikâyesi biraz tatsız gelmişti ona; ve dinleyicilerden çoğunun radyolarını kapattığını görür gibi oluyordu şimdi. «İki kendini beğenmiş hıyarın ortasında çaresiz kaldım işte!» diye düşünmekteydi. Gerçekten de, faydasız bir aksesuar haline girdiğini fark etmişti William: İki geveze, bir «elçabukluğu marifet» numarasıyla aradan çıkarıvermişti onu. Hem de dinleyicilerin ruhu duymadan! Bu bir yana, uzayan tartışmanın bir sabah programının ruhuna taban tabana karşıt metafizik bir renge büründüğünden emindi Billy. Protestanların dini arıtma hikâyesi sonucu Katoliklerle başlarının belâya girmesi ihtimali de cabaydı!

Ortalığı biraz havalandırmak gerektiği kaygısıyla sordu:

—Gillian! —diye kesti—. Rahip dostumuz, kutsal müziğin böylece yepyeni birtakım çınlam ve ötüm-lülük imkânları kazanacağını ve örneğin rock'n'roll türündeki değişik ritimlerle zenginleşebileceğini söylemek istiyordur belki de?

— Hiç sanmıyorum Billy.. —diye karşı çıktı Gillian sâkin bir sesle—. Eminim ki dostumuz çok daha ileri gidiyor: Geleneklere ters düşmek bir yana dursun, geleneklerin tamamıyla dışında kalan bir dinsel yapı öngörüyor o. Galiba yanılmıyorum değil mi haham Turnbull?

Ve bir kere daha başlarını alıp gitmişlerdi işte!

Gillian, geleneklerin ormanında ve reform makile-
rinde kuraldışı bir av partisine sürüklüyordu yeni-
den Turnbull'ü. Genç kadının bilgi hazinesi karşı-
sında gözleri kamaşan haham, gene de renk vermi-
yor, rahatça sürdürüyordu oyunu. Ama cerbezeli
rahip, kendi görüş açısını desteklemek amacıyla,
Babilli silik bir din bilgininin tezini ortaya sürünce;
Gillian buna karşılık bir o kadar silik bir Spartalı
filozofun, İ. Ö. 365 yılında söz konusu tezi nasıl kö-
künden çürütmüş olduğunu açıklayacak ve bu sefer
Turnbull, büyülenmişcesine susup kalacaktı.

O ana kadar bir bilgi yarışması halinde süren
oyun, birdenbire ciddî bir polemik havasına bürün-
müştü. Ve haham Turnbull, Cleveland Tanrıbilim Bir-
liği'nde bütün öğrendiklerini çağırdı yardımına. Ama
bu arada Gillian taktik değiştirmişti: Bir çeşit entel-
lektüel gerilla yapıyordu. Kurusıkı ateş edip fırsat
düşüğünde on ikiden vuruyor, geri çekilir gibi gö-
rünüp birden saldırıya geçerek gafil avlıyordu ra-
hibi.

Program sona erdiğinde, «Hazreti Yunus ve Tay-
faları» sorunu hasıraltında kalmıştı ama, Gillian'da
partiyi kesinlikle kazanmışlığın verdiği güvenli bir
huzur vardı.

Nitekim haham da dolaylı şekilde kabul etti
bunu:

— Tanrıbilim alanında tek başınıza bir ordu sa-
yılırsınız bayan Blake.. —dedi—. Bu güzel tartışmayı
yakın bir günde yeniden alıp sürdürmemiz gerekir..

— Büyük bir zevkle, değerli rahip! —diye karşı-
lık verdi Gillian gülümseyerek.

William'a doğru belli belirsiz bir baş selâmın-

dan sonra çıkmıştı haham. Stüdyonun kapısı henüz kapanırken, Billy de karısına veryansın etmeğe girişiyordu:

— Siz yoksa aklınızı mı kaçırdınız kuzum! —diye başladı—. Nerde sanıyordunuz kendinizi allahaşkına? Radcliffe Üniversitesindeki bir seminerde mi?

— Radcliffe değil, Bard Üniversitesi.. —diye düzeltti Gillian soğukkanlı bir edayla—. Hem lütfen sâkinleşin ve düşünün biraz. Program boyunca söylediklerimin hiç bir önemi yok. Japonca da konuşmuş olsak, bir şeyi değiştirmezdi. Asıl önemli olan, sevgili hanım dinleyicilerimizin gözünde tartışmayı benim kazanmış olmam! Unutmayın ki programımızın gerçek amacı budur..

Alaycı bir sesle cevap verdi William:

— Öyleyse deneyin bir Japonca konuşmayı da sonucu görün.. —dedi, ama tartışmayı da kesti.

Hemen ertesi gün haham Turnbull telefonla Gillian'ı aramış ve program bantlarını birkaç gün için kendisine verebilirse büyük mutluluk duyacağını söylemişti. Almak üzere eve kadar zahmet ettiği takdirde, bantların çarşamba akşamı emrinde olacağını bildirdi Gillian din adamına.

— Bu benim için bir zahmet değil, bir zevk olacaktır.. —diye cevap verdi haham.

Ve Gillian konuşmayı,

— Beni mutlu kılmış olacaksınız sayın rahip.. —diye bağladı.

Bütün kozlarını kullanmağa karar vermişti genç

kadın. Nitekim haham, Blake'lerin kapısını çaldığında, kemerinin hemen bir karış altına inen bir mini robla karşıladı onu Gillian. Gümüş halkalar takmıştı kulaklarına; ve bileklerinde gene gümüş bilezikler çınlamaktaydı.

— Ne iyi ettiniz de geldiniz değerli haham! —diye haykırdı sevinçle—. Gelişinizi iştmedim bile..

— Arabayı biraz ötede bıraktım.. —dedi Tanrı eri—. Bahçe yolunuzu tıkamak istemedim. Sonra da... komşuların sizi ziyarete geldiğimi görmesi şart değildi herhalde...

Sesini anlamlı bir biçimde kısarak söylemişti bu son sözleri. Peki ama mümkün müydü bu? Ünlü bir din adamının bu kadar kolay avlanması, evet, mümkün müydü hiç!

— Her şeyi düşünmüşsünüz sevgili rahip! —dedi Gillian da anlamlı bir gülümseyişle.

Sonra adamı nazik olduğu kadar da hoppa bir jestle elinden tutup oturma salonuna doğru yürüdü. İspanyol usulü döşenmişti salon. Evin üzerine çöken ipoteklerin tersine, bütün mobilyalar kısa ve rahattı!

— Eve dışardan bakınca, VIII'nci Henri tarafından kabul edilecekmiş duyusuna kapılıyor insan! —dedi Turnbull.

— Tudor stilinin taklidi işte.. —diye dudak bük-tü Gillian—. Ama ben taklidin her türlüşünden nefret ediyorum! William'ın ağzına bakarsanız, bu şatoda bir tek Anne Boleyn eksikmiş. Yani bundan böyle nasıl yaşamam gerektiğini de öğrenmiş bulunuyorum!

— Sonu çok kötü bitmedi mi Boleyn'in? —diye itiraz etti haham.

Gillian'ın cevabı hazırды:

— Ama o kadar güzel yaşamış ki!

Turnbull, girişken bir sesle konuştu bu sefer:

— Bay Blake'in bu akşam nerede bulunduğunu sorabilir miyim?

— Şehirde bürosunda.. —dedi Gillian—. Ve geç vakte kadar da çalışacak. Çarşamba, pazartesi, hatta bazen pazar günleri de, daima geç saatlere kadar çalışıyor. Beni Rolf'la birlikte yapayalnız bırakıyor evde hep. Rolf, köpeğidir. Ve ben de köpekleri hiç sevmem. Özellikle de Rolf'u..

— Nerede şimdi köpek?

— Garaja kapattım. William evde olmadığı zaman daima garaja kapatıyorum onu.

— Biraz zalimce olmuyor mu bu iş?

— Katiyen! —diye itiraz etti Gillian—. Bekçi köpeğidir Rolf; bu durumda da çim makinesini beklemesi kadar normal bir şey olamaz.

Gillian, hemen sonra, bir kadeh içki teklif etmişti. Tanrı erinin bu ikramı hemen kabul etmesi karşısında gülümsemekten kendini alamadı genç kadın. Sordu:

— Bir martiniye ne dersiniz, değerli haham?

— Harika, derim. Hele hazırlayan sizseniz!

Hazırladı içkileri; sonra gelip divana, ziyaretçinin yanına oturdu. Program bantlarından programın kendisine doğru gittikçe koyulaştı sohbet; sonunda gelip iyi ile kötü arasındaki «ezeli ve ebedî» savaşa dayandı. Kötü'nün hemen her yere kök saldığını kabul ediyordu Turnbull. O kadar ki, hahama göre bilgiler bile —ve özellikle onlar— kötülüğün çekiminden kendilerini kurtaramıyordu!

— Niçin, «özellikle onlar» dediniz?

— «Yükseldikçe daha çok başı döner insanın.» diyen bir atasözü vardır..

Hızlı hızlı solumağa koyulmuştu rahip; sonra da birdenbire genç kadının bileğine yapıştı. Bunu zaten bekliyordu Gillian, hemen kolunu sıyırıp kalktı divandan, yemek odasına geçti, bir süre sonra yeniden göründü:

— İşte bantlarınız.. -dedi-. Bunlar için gelmişsiniz, yanılmıyorsam?

Turnbull ayağa kalkmış ve genç kadına doğru ilerlemişti:

— Hakkınızda yanılmışım bayan Blake.. -dedi-. Sizi incitmemiş olduğumu umarım?

— Üzülmeyin.. -diye cevap verdi Gillian tatlı bir sesle.

— Ve gene umarım ki dost kalabiliriz?

— Yanlış bilmiyorsam evlisiniz, değerli haham; ve üç çocuk babasıınız?

— Öyleyim evet.

— Evlilik hayatınız da Yahudi cemaati tarafından ideal bir örnek diye alınmaktadır?

— Bütün örneklerayaktakımı içindir hanımefendi!

— Yani kötü bir evlilik yaptığınızı mı iddia ediyorsunuz?

— «Kötü evlilik» deyimi, gereksiz bir söz oluyor bayan Blake.

— Bundan önce de aldattığınız oldu mu hiç karınızı?

— Bunları niçin soruyorsunuz kuzum? Yeni bir programa mı başladık yoksa?

— Benim bir iş anlaşmasına imzamı basmadan

önce, sunulan malı inceden inceye gözden geçirme alışkanlığım vardır, pek değerli rahip hazretleri!

— Bakın sizinle açıksözlü olacağım... —dedi o zaman Turnbull—. Benim sık sık çeşit değiştirmeye ihtiyacım var, sevgili karımsa bu ihtiyacı karşılamak-tan uzak kalıyor. Üstelik bu konuda perhize de inan-mıyorum.

— Ama gerçek dindarlığın şartı da bu değil midir? Perhiz, hatta sürekli oruç!

— Sizin ermiş Paul'ünüzle ermiş Antoine'ınıza inanacak olursak, elbette öyledir. Ama unutmayın ki, en azgın cinsinden iki sefihti her ikisi de; ve oruç sayesinde günahlarını bağışlatma tasasındaydılar. O-ruç ve sefahat, bir tek aynı akçanın iki yüzüdür hanım-efendi; ve çoğu zaman insan, sefahatin tadını daha iyi çıkarabilmek için oruç tutar!...

— İşte şimdi bir program havasına girmiş sayı-labiliriz... —dedi Gillian alaycı bir sesle.

— Öyleyse asıl konumuza dönelim: Sunulan mal, size uygun geliyor mu bayan Blake?

Gillian, cevap yerine geçmek üzere,

— Bana Gillian diyebilirsiniz... —dedi.

Yaklaşırken sordu Turnbull:

— Pazarlık sona erdi ve anlaşma imzalandı an-lamına mı geliyor bu cevap?

— Ben malı elime almadan imzamı basmam... —diye cevap verdi genç kadın.

Ona doğru atılmıştı haham. Ama Gillian, kış-kırtıcı bir kahkaha atarak kurtuldu elinden, divanı dönüp yatak odasında kayboldu. Turnbull, kişneme-yi andıran bir sesle koşuyordu arkasından şimdi; ve koşarken, sakalı havada uçuşmaktaydı. Çok geçmeden

yakaladı genç kadını; ve Tudor taklidi yatağın sütunlarından birine sımsıkı dayayıp kucaklamak istedi.

— Durun biraz! —diye haykırdı Gillian—. Son bir soru sormam gerekiyor size.

Âdeta yalvaran bir sesle,

— Etme güzelim... —demişti haham—. Yeterince konuşmadık mı?

— Cevap verin lütfen bana: Birazdan yapacağımız şeyden ötürü cehenneme gideceğinize gerçekten inanıyor musunuz?

Uzun uzun baktı Turnbull kadına: Dalga mı geçiyordu kendisiyle? Yoksa gerçekten budalanın biri miydi? Tatlılıkla cevap verdi gene de:

— Haham Elişa şöyle demiştir... —dedi—. «Aslında ne cehennem vardır; ne de bizleri oraya mahkûm edecek bir yargıç!»

Bu sözler üzerine yatağa doğru itti Gillian'ı; ve hemen altına alıp hareketsiz hale getirmek için, hızlı bir uçuşa geçti. Ne var ki, yatağa düşen genç kadın, korunma içgüdüsüyle birden toparlanıp dizlerini karnına doğru çekmişti. Böylece Tanrının yiğit mi yiğit eri, içinde kabaran arzusunun da verdiği şaşkınlıkla tutamadı kendini; ve Gillian'ın sağ dizine tosladı hayalarıyla. Sonra da uzun bir süre acı acı inleyerek, iki büküm kalakaldı yatağın üzerinde.

Gillian endişelenmişti:

— Haham Turnbull... —dedi—. Ağrınızı dindirecek bir şeyler yapamaz mıyız acaba?

— Siz bana aldırmayın... —diye cevap verdi rahip ağlar gibi bir sesle—. Haham Elişa'nın sözlerini düşünün!

Zavallı adam gerçekten acı çekmekteydi. Endi-

şesi daha da arttı Gillian'ın: Ağrıyan yer için ardarda bir synthol friksiyonu, bir arnika kompresi ve nihayet bir masaj teklif etti. Ama bu üç önerinin üçü de dehşet dolu iniltilerle karşılanacak; sonunda da rahip, yatağa hepten serilip kalacaktı.

Tam Gillian en yakın doktoru çağırmağa karar vermiş bulunuyordu ki, haham kendine geldi, hemen doğrulup oturdu yatağın üzerinde; ve tamamıyla düzeldiğinin ispatı olarak, sımsıkı kolunu kavradı genç kadının. Sonra da fısıldadı:

— Soyunun çabuk...

Bir kahkaha savurdu Gillian, kolayca sıyrıldı hahamın elinden, ve adama dilini çıkardı. «Melun yaratık! –diye düşündü Turnbull–. Rahat vermeyecek bana, şu halimde bile iş gördürecek!» Gene de gayrete gelip fermuarı açmış ve genç kadını mini robundan sıyrırvermişti. Tunç rengi uzun bacakların bitimindeki siyah ince külotu görür görmez büsbütün kamçılandı arzusu; ve yeniden hücumla kalktı. Gillian kurtulmak istemiş ama başaramamıştı bu sefer. Sımsıkı altında tutuyordu genç kadını haham, ve ıslak öpücüklerle örtüyordu dudaklarını. Önce sutyenin üzerinde dolaşan elleri yavaş yavaş aşağıya doğru iniyor ve düzgün kalçaları avuçluyordu. Tam o sırada telefon çaldı.

Alçak sesle yalvardı haham:

— Ne olur cevap vermeyin!

Gillian alaycı bir edayla sordu:

— Niçin fısıldayarak konuşuyorsunuz?

Ama telefon çalmakta devam ediyordu. Ve bu gürültülü tanıklık, yapılan işi gülünç duruma getirmekteydi.

Yeniden yalvardı haham:

— Unutun telefonu! Silin aklınızdan...

Ayıplayan bir sesle haykırdı Gillian:

— Hiç öyle şey olur mu, sevgili haham! Cevap vermem gerekir. Hele telefon eden William'sa, nasıl şüphelenmez!

Homurdandı Turnbull, ama kollarım gevşetip kadını serbest bırakmaktan da geri kalmadı. Sırtını hahama dönüp ahizeye uzandı Gillian:

— Alo? Çok iyiyim evet... Ne vardı?

— William mı? —diye fısıldadı Turnbull.

Başıyla bir «hayır» işareti yapmıştı kadın. Haham, başını ellerinin arasına alıp yüksek sesle inledi. Ve tam bir çeyrek boyunca Gillian, yiğit Tanrı erinin umutsuz el işaretlerine rağmen yok yere gevezeliğe devam edecekti. Arada bir hahamın kendisine doğru uzanan kutlu elini, her seferinde bir şamarla geri püs-kürtüyordu. Ve konuşmanın sonuna doğru Turnbull, yeniden yatağın ortasında iki büküm olmuş, anlaşıl-maz birtakım sözler mırıldanmaktaydı durmadan. Telefonun kordonuyla Gillian'ı boğabileceğini tasar-lıyordu ki tam, genç kadın ahizeyi kapattı.

— Niye hemen kapamadınız sanki? —diye sordu sitem dolu bir sesle.

— Kıskançlık gösterileri için biraz erken değil mi sevgili hahamcığım?

— Bırakın hahamı! Joshua deyin bana...

— Hay hay. Telefon eden Mario Vella'ydı Joshuas' cığım...

— Hani şu gangster?

— Ta kendisi! Katiyen bilmiyorum niçin bana telefon ettiğini. Bazen birisiyle konuşmak ihtiyacını

duyduğunu söylüyor; ben de kimliğini göz önüne alarak, telefonu suratına kapatmayı tehlikeli buluyorum.

— Güzel ama bayan Blake... şey yani, Gillian... bir erkekle bir kadın yatağa girmiş durumdalarsa...

— Dünya durmaz herhalde... -dedi Gillian gülümseyerek-. Dönmeğe devam eder.

Uzun uzun seyretti onu Turnbull. Karşısında, yatağın öbür ucunda, diz çökmüş duruyordu. Sonra sutyenini çözüp çıkardı uzanarak; ve bu sefer diremedi Gillian. Arzunun rüzgârına kafa tutan iki sancak gibi dimdikti göğüsleri; ve sanki Turnbull'ü çağırırmaktaydı. Tapınır gibi kapandı onların üzerine, doyasıya öpmeğe koyuldu. Halkaların üzerinde özellikle duruyor ve hele uçları hafifçe ısırmaktan geri kalmıyordu. Bir kat aşağıya kaydı sonra; küçücük bir ağı andıran siyah külotu kalçaların ve baldırların üzerinden doğru çekip indirdi. Şimdi yatağa uzanmış olan genç kadının tüm vücut hazineleri gözlerinin önüne serilmişti. Birkaç saniye için uzaklaştı yataktan; döndüğünde, üstünde tek örtü olarak sakalı kalmıştı. Sınırsız bir bilge sabrıyla bekledi kadının küpe ve bileziklerini çıkarmasını. Hattâ bu bekleyişi, kendisine sunulan eşsiz vücuda önce bakışlarıyla sahip olabilmek için, büyük bir hazla uzattı. Sonra da eski çağlara özgü bir reverans yaparcasına eğildi Gillian'a doğru; omuzlarından ve sırtından başlayarak, göbeğini, belini, kalçalarını, arka yuvarlaklarını öpmeğe koyuldu. Kadının tunçlaşmış teni üzerinde pembe izler bırakıyordu ısırıkları. Doğruldu nihayet; ve erkekliğini, en haşmetli görünüşü içinde sundu Gillian'ın bakışlarına. Ama aynı anda da, o güzelim upuzun bacakların hâlâ inatla kapalı olduğunu gördü.

— Hemen olmaz Joshua... –diye fısıldamıştı genç kadın–. Dizlerimi öpün önce!

Bu yersiz istek karşısında büsbütün afallamıştı haham. Dizlerini! Henüz bir saat önce en soylu organlarına cellâtlık edeyazan o dizlere, âdeta minnet ve şükranlarını mı sunması gerekiyordu şimdi.

Sanki yanlış işitmişçesine, tereddüt taştan bir sesle sordu:

— Dizlerinizi mi?

— Dizlerimi evet... –diye tekrarladı Gillian sakın sesiyle.

Anlamıştı ki Turnbull bundan kurtuluş yoktur.

— İç tarafları mı, yoksa kapak kısımlarını mı?

— Her tarafını Joshua, bütün her tarafını!

Kadere boyun eğmekten başka çaresi yoktu; derin derin içini çekti Joshua. «Çattık deliye n'eylersin!» dedi kendi kendine. Allahtan ki bu deli, tadına doyumaz bir deliydi. Ve yiğit Tanrı eri, olanca gücünü diline toplayıp, bu zor göreve de cesaretle girişti.

Yuvarlak mı yuvarlak, etli mi etli ve küçücük oyuklarla süslü dizleri vardı Gillian'ın; gerçek bir amatör için hiç de küçümsenir bir yan değildi bu. Gerçi Turnbull bu konuda tam bir uzman sayılmazdı ama, gelişmiş adaptasyon yetenekleri sayesinde zevahiri kurtarmayı başardı. On uzun dakika boyunca kapaksal ve oyuksal çeşitlemeleri birbiri ardınca dizip sıralayarak, alın akıyla üstesinden geldi yeni temanın.

Cansiperane çabası, uzun iççeğişler ve kısa kesik solumalarla ödülllenmişti. O güzelim bacakların arandığını hissetti nihayet, derhal doğrulup dikildi. Ama Gillian, itiraz kabul etmeyen bir sesle,

— Daha! –diye haykırdı–. Öp, daha öp!

Hay allah! Sabırsızlığını vede öfkesini bastır-
dı haham, yeniden göreve koyuldu. Kısa kesik solumalar
daha da boğuklaşmıştı şimdi, âdeta hayvansal bir
görünümüne bürünmüştü ve sanki bu boğuk solumalar
arka tarafından geliyormuş gibi, birdenbire ürkütücü
bir duyguya kapılmıştı haham. Dinsel çabasına ara
vermeksizin dikkat kesildi bir an; ve dehşet içinde
farkına vardı ki, aldanmamıştır: İşittiği kısa kesik so-
lular, arkadan gelmekteydi... Köpeğin, Rolf'un
sesiydi bu! Garajdan kaçıp kurtulmayı başarmıştı
hayvan ve şu anda yatak odasının eşiğinde durmuş,
bu alışık olmadığı manzara karşısında dişlerini gös-
tererek hırlamaktaydı.

Bakıştılar.

Dehşetten olduğu yere ve aynı poz içinde çivilen-
miş gibi kıcı havada, gövdesi Gillian'a doğru eğik,
başı kapıya dönük, öylece kalakalmıştı Turnbull.
Zaten bakışmaları bir iki saniye sürmüştü ki birden
sıçrayıp ileri atıldı Rolf; ve yiğit Tanrı eri, dayanılmaz
bir acı duydu sağ kalçasının altında: Yüzlerce kızgın
iğne, bir anda etine daldırılmıştı sanki.

Başlangıçta Gillian, hahamın haykırışını, o güne
kadarki deneylerinde rastladığı şehvet çılgınlıklarını çok
geride bırakan ama gene de fizik coşkunluğu belirten
bir işaret sanmıştı. Her türlü gaşyoluş belirtisini aşan
ikinci bir haykırtıyla toparladı kendini; doğruldu ve
gördü.

Hemen yataktan atlayarak, tek kulağından yaka-
ladığı köpeğin boynuna bir tokat indirmişti.

— Pis köpek! — diye bağırdı—. Namussuz hay-
van!

Etkisiz ve hafif yumruklar savuruyordu köpeğe;

ve bu da Rolf'un çene kemiklerini biraz daha sıkmasıyla sonuçlanıyordu. Nihayet iki eliyle kulaklarından çekerek, avından uzaklaştırdı hayvanı. Ne var ki hiç bir zaman kesinlikle yenik düşmedi köpek; tümünden vazgeçmek zorunda bırakıldığı poponun gene de hatırı sayılır bir parçasını ağzından ayırmadı.

Yatağa yüzükoyun yığılıp kalmıştı Turnbull; iki eliyle yarasını örtmeğe uğraşarak, acı acı inlemekteydi.

— Kötü yürekli pis hayvan! —diye devam ediyordu Gillian—. Bırak o parçayı, bırak diyorum sana!

Ama bırakmıyordu Rolf; sonuna kadar bırakmamakta diretti, ve kazandı mücadeleyi. Yeniden garaja götürdüğü hayvanı bu sefer sıkı sıkıya bağladı Gillian.

Turnbull hiç kımıldamamış, olduğu gibi kalmıştı:

— Bir de kuduz olursam, ya bir de kudurursam! —diye hırıldıyordu.

Gillian, güven verici bir sesle,

— Rolf bütün hastalıklara karşı aşılانmış bulunuyor... —dedi—. Kan lekeleriye hiç önemli değil: William, bu çarşafı çöp kutusuna atmam için aylardır başımın etini yiyordu zaten!

Gerekli ne varsa bulmuştu banyo dairesindeki ecza dolabında. Elinde oksijenli su, yakı ve bir alay ilâçla döndü içeri:

— Yırtıcı ve saldırgan bir hayvan değildir aslında Rolf... —diyordu—. İlk defa gördüğü kimselere hırlar biraz, o kadar. Ve bakın, bir daha sefere çok daha cici davranacaktır size karşı! Zaten biraz sonra tamamıyla iyileşmiş olacaksınız... —Yarayı temizlemiş ve üzerine küçük bir sargı yapıştırmıştı. Sordu—: Şimdi ne niyettesiniz?

Gene yatakta, hahamın karşısında oturmuş; çaprazlama bacaklarını kollarıyla sarmıştı. Dayanılır gibi değildi duruşu! Daha biraz önce bir facianın eşliğinden döndüğünü unuttu Turnbull: O nefis bacaklardan önce birini, sonra ötekini de yakalayıp yukarıya, genç kadının düzgün ve yumuşak baldırlarına doğru çekti kendini. Sonra da kalçalarına doğru tırmanıp beceriksizce sarıldı; ve müthiş bir çaba harcayarak altına aldı Gillian'ı. Kibar davranmaktan ve hatır gözetmekten bıkip usanmıştı. Kalçaların altına kaydırıp ellerini; ve avuçlarını dolduran yuvarlaklıkları yoğurmağa başladı. Dudakları ise, boyunla omuzlar arasındaki oyuklarda gezinmekteydi. Sevgiyle ama olanca gücüyle sıktı kadını. Bu hafif terli vücut kokusu, şehvetten başını döndürüyordu. Gillian'ın gözlerinin yavaşça kapandığını, dudaklarının bir gülümseyişle aydınlandığını gördü; sonra kalçalarının oyulur gibi olduğunu ve bacaklarının aralandığını duydu altında. Kutsal an gelip çatmıştı işte nihayet: Kadın, kendini teslime hazır, arzudan ürpererek, son ve kesin saldırıyı beklemekteydi.

Bu sefer de kapının zili çalındı.

— Hay allah kahretsin! —diye bağırdı Turnbull—. Bu da ne demek oluyor ki?

— Aman susun! —dedi Gillian—. Bahse girerim ki *Briç Kulübü*'nden geliyor bu kadınlar... Saat de ne çabuk dokuz oldu yarabbi!

— *Briç Kulübü*'nden mi dediniz?

— Geçenlerde üye olmuşum o kulübe evet... —diye açıkladı kısaca genç kadın—. Çarşamba geceleri toplanıyorlar daima.

— Umarım ki kapıyı açmayacaksınız... —dedi

yalvaran bir sesle Turnbull-. Yarın da, dışarı çıkmış olduğunuzu söylersiniz onlara...

— Çocuk olmayın Joshua: Bütün evin ışıkları yanıyor, arabam da bahçenin ortasında durmakta! Sizin akıl edip de arabanızı yolda bırakmış olmanız gerçekten büyük bir şans bizim için; o sayede vartayı atlatmış oluyoruz!

İkinci defa çınlamıştı zili kapının. Turnbull, kendini aceleyle yataktan dışarı attı:

— Bayan Blake -dedi-, madem bu akşam misafir bekliyordunuz, niçin bu işe girdiniz yani?

Dünyanın en saf, en masum bakışıyle itiraz etti Gillian:

— Ama bol bol vaktimiz vardı! -dedi-. Yolda kaldıysak, sizin suçunuz. İşleri kolaylaştırmak yerine, yokuşa sürdünüz çünkü, yalan mı!...

Yeniden çalındı kapı.

— Hemen gitmelisiniz Joshua.

— Peki ama buradan nasıl çıkacağım?

Gillian çabucak gösterdi ona kurtuluş yolunu: Soldaki koridor, koridor bitince üç basamak inilecek, mutfak, servis kapısı, yan tarafta çamaşırlık var. Sonra avlu, sonra da orta yol.

— Siz arabanıza ulaşıncaya kadar misafirleri yemek odasında tutarım ben, merak etmeyin... -dedi.

Çarşafı birliğinde götürmeyi unutmamasını ve ilk fırsatta ortadan yok etmesini tembihledi özellikle. Sonra da güzel vücudunu bütün hatlarıyla değerlendiren bir robdöşambr giyip, âşığına küçücük bir gülümseyişi bile çok görerek çıktı odadan.

Turnbull, yatağın üzerine çöküp yeniden, evin giriş kapısının kapanmasını bekledi donuk gözlerle. Sonra kafasını toparlamağa çalışarak güçlkle kalktı. Gene binbir güçlkle giyindi; ve kanlı çarşafı kolunun altına kıştırıp Gillian'ın tarif ettiğı gizli yolu izlemeğre girişti. Son anda sakınabildi karanlıkta sinsice kurulmuş bir tuzak gibi duran yüzme havuzundan. Sonra da sırasıyle bahçedeki orta yolu, demir parmaklığı, bahçe kapısını, sokağı ve arabasını buldu.

Sol kışının üzerine oturabilmişti ancak. Kollarını direksiyona dayayıp kalmıştı. Gitmeğre karar veremiyordu bir türlü. Bir filmi yeniden oynatır gibi, baştan sona gözlerinin önünde canlandırdı geceyi. Mümkün müydü bu hiç? Mümkün müydü bir kadın bunca dek düzen, bunca hile dolu bir planı kurup tek başına yürütsün? O akşam çağrılışı, orasına yediğı diz darbesi, gangsterin telefonu,köpeğın saldırması üzerine, ve son olarak da *Briç Kulübü* hikâyesi... Bütün bunların ardarda ve sadece kendisi için tasarlanıp ayarlanıp kurulup tıklar tıklar yerine getirilmesi mümkün müydü gerçekten? Turnbull o karara vardı ki sonunda, evet mümkündür!

Hafta başında Gillian'ı iki kere aradı telefonla haham. Gereğinden fazla ihtiyatlı, yok yere çekingen, hatta kaçamaklı göründü genç kadın. Dört kere daha telefon etti o hafta: Terbiyeli ama soğuktu Gillian, bir süre hiç vakti olmadığını söyledi.

Haham Turnbull ertesi hafta (bir açık hava barın-

da Mario Vella ile birlikte hamburger yediğini işitmişti Gillian'ın), genç kadına çeşitli hediyeler yollamağa koyuldu. Ve açılmaksızın geri geldi bütün paketler.

Kadın kendini uzak tuttukça, onu yeniden görmek arzusu hahamı biraz daha yakıp kavurmaktaydı. Çoktan razıydı dizlerini saatlerce öpmeğe! Hatta Rolf'un, köpeğin bile işin ucunda bekçilik görevini yerine getirdiğini söylüyordu kendi kendine; ve hayvana uzun boylu öfkelenmiyordu.

Ve günler geçtikçe nefret etmeğe koyuldu Gillian'dan. Damarlarında aşk ve kin içiçe dolaşıyor, şakaklarını aşk ve kin elele zonklatıyordu şimdi. İçtepilerini de kontrol edemez olmuştu haham. Ve günün birinde Gillian, daha onun sesini işitir işitmez telefonu kapattığında Turnbull, ibisle yoldaşığa mahkûm olduğunu anlamış bulunuyordu.

Nitekim o günden itibaren de King's Neck dedikodularının bir numaralı vazgeçilmez kahramanı olacaktı. Kaldı ki, tenhada rastladığı hizmetçi kadınların oralarını buralarını çimdiklediği yalan değildi! Ruhânî meclisin haftalık toplantılarında ilgisiz ve somurtkan davranırken, birdenbire canlanıp, havraya en büyük bağışlarda bulunmuş olan dindarlarla şiddetli olduğu kadar da anlamsız ve tatsız tartışmalara giriyordu. Cuma ayinine sürekli sarhoş geliyordu. Ve nihayet bir cumartesi akşamüstüsü, hayatını nasıl kazandığı çok belli bir kadınla kolkola bir motele girerken gördüler Tanrı erini. Dehşete kapılan dostları, kendisini hiç değilse bu konuda uyarmak için görüşmek istedilerse de başarı sağlayamadılar: Hazretle doğru dürüst konuşmak, artık mümkün değildi.

Garip bir tecelli sonucu Turnbull, hiç bir zaman olamadığı kadar popüler olmuştu. Skandal denilen şeyin, aslında, topluluğa sunulmuş bir hizmet olduğu, bilinen bir gerçektir. Kolay, rahat, tehlikesiz ve genel bir söyleşi konusudur skandal; herkesin erişebileceği bedava bir eğlencedir. Ama Turnbull, kendisine aralanan bu son kapıyı, hemşerilerinin sempatisini de elinin tersiyle itip karısını dövmeğe, çocuklarını olur olmaz cezalandırmağa girişti. «Hazreti Yunus ve Tayfaları»nın sahneye girmesinden üç gün önce de, adres bırakmaksızın kayboldu ortadan.

Havra ileri gelenleri arasında en makul olanları, en iyi çözüm yolunun bu olduğunu kavrayıp polise haber verdidmediler. Ve Turnbull'ün azbuçuk kafadan sakat asistanı haham Lerman, cuma ayının son hızla başlatılıp bitirilmesi konusunda kesin direktif aldı.

O cuma gecesi tıklım tıklım doluydu tapınak. Bu da zaten beklenmekteydi. Yahudi cemaatinin yanı sıra, çok sayıda gazeteci ve fotoğrafçı gelmişti ayini izlemeğe; ve ayinin ilk bölümü, arızasız başlayıp arızasız sona erdi. «Hazreti Yunus ve Tayfaları» (tepeden tırnağa lâcivertler giyinmiş dört delikanlıydı bunlar) alabildiğine uzun saçları hesaba katılmadığı takdirde klasik sayılabilecek bir giriş yapmışlardı. Gerçekten de, iki elektrikli gitarın yanı sıra bir trampet, bir tek timbal ve çubuk yerini tutan bir balina çene kemiğinden kurulu baterileriyle, hiç kimseye «eyvah!» dedirtmediler.

Ayinin ikinci bölümü Tora resmi geçidiyle başladı. En önde ilerleyen «Hazreti Yunus ve Tayfaları»,

müminlerin türküsünü büyük bir coşkunluk içinde eşlemekteydi:

*Açılsın kapıları
kutsal dolabın.
Vede kutsal metinler
ler, ler, ler, ler,
ortalığa saçılsın!
Tapıalım hepimiz
iz, iz, iz, iz, iz,
dualar edelim!*

Büyük bir başarıydı bu yürüyüş; ve hazır bulunanlardan bazıları, kaderin cilveleri konusunda acı acı düşünmeğe koyulmuşlardı: Bak işte haham Joshua Turnbull, bu kadar pahalıya mal olan bir zafeirin hakettiği meyvelerini toplayamıyordu!

Dizüstü düşüp dua edelim!... diye başlayan ikinci ilahiye girmişti orkestra şimdi olanca şaşaasıyle. Flaşlar yanıp sönüyordu; ve bu flaşların ışığında bir hayalet giriyordu havraya:

Haham Turnbull, gözleri kıpkırmızı ve yuvasından uğramış, ve sırtında tören kılığı yerine sadece bir patates çuvalı olduğu halde orkestranın üzerine yürümüş ve derhal susmalarını buyurmuştu Tayfalara. Tayfalar direnemeyip susmuştu. Üzerinde kutsal kitapların sergilendiği yüksek rahlenin basamaklarını tırmandı sonra; ve Yunus'un peygamber değil bir sahtekâr olduğunu haykırdı ağzı köpükler saçarak. Bununla da yetinmeyip, dehşet içinde büzüle kalmış olan yönetim kurulu üyelerine döndü; onları da tıpkı Tevrat'taki Yunus gibi Tanı'nın iradesine karşı koymağa yeltenmekle suçladı.

Rahlenin basamaklarını inerken,

—Günaha giriyoruz, haberiniz olsun; ve günah-kâr öleceğiz! —diye yırtınmaktaydı.

Gene de ortalığı yeterince uyarmadığına kanaat getirmiş olmalı ki, başkan yardımcılarında ikisinin yakasına sarılıp armut silkeler gibi silkelemeğe koyuldu. O sırada yetişti polisler.

—İki yüzlü Filistiler! —diye uluyordu Turnbull—. Şu eşşek kemiğiyle kırıp geçireceğim topunuzu birden!

Peygamber Yunus'un daima elinde taşıdığı ve kaçış sırasında kalabalığın ortasında tanınmamak için elinden bıraktığı balina kemiğinden söz etmek istiyordu; ama söz konusu kemiğin kemikten değil de kauçuktan olduğunu farkeder etmez, Hazreti Yunus'a kaçışı sırasında eşlik eden Tayfalardan birine fırlattı.

Kendisinden sayıca çok üstün kuvvetler karşısında yenik düşen Turnbull, çok geçmeden kısıkrak yakalanıp bir ambülânsa tıkılmış bulunuyordu. Uzatmayalım: Ayinin son kısmı iptal edildi; ve havra tarafından haham Turnbull'e karşı hiç bir resmî şikâyetle bulunulmadığı halde, Kahramanımız, King's Neck yöresinde bir daha gözükmedi.

Birkaç ay önce bir söylenti dolaştı ortalıkta: Dendiğine göre Turnbull, ismini değiştirip Brodsky adını almış ve New York'taki Ortodoks havralardan birine uşak girmişti. Dünyadan el etek çekmiş olarak tam bir nâdim hayatı yaşıyordu orada; ve geleneklere uygun şekilde kendi kendine türlü cefa edip çilesini tamamlıyordu.

Ama bu söylenti, bugüne kadar gerçekleşmeden, söylenti olarak kaldı.

28 Kasım tarihli

*“BILLY İLE GILLY SİZLERLE BAŞBAŞA”
programından bir parça*

BILLY — İşte gene, bayramların ardarda sıralandığı güzel mevsime girmiş bulunuyoruz. Thanksgiving’i geride bıraktık bile. Noel’le Yılbaşı ise koşar adım yaklaşılmaktalar!

GILLY — Tam ikisi arasında yer alan, Musevî yurtdaşlarımızın bayramını da unutmayalım...

BILLY — Hazır fırsat düşmüşken, haham Joshua Turnbull’ün müminlerine üzüntülerimizi sunmamız gerekir Gilly. Henüz bir ay önce bu üstün yetenekli din adamı bizim programımıza da katılmıştı, hatırlarsınız. Ve eminim ki geçirdiği ruhsal bunalımın haberi, dinleyicilerimizi hem şaşırtmış hem de üzmüştür.

GILLY — Hiç beklenmedik ve katiyen inanılmayacak bir haberdi bu gerçekten!

BILLY — Bu türden durumları, aşırı bir zihin yorgunluğunun sonucu olarak görüp değerlendirmek gerektiği kamıstayım ben.

GILLY — Bu olay beni de çok sarstı Billy, altüst oldum âdeta; Tanrısına hizmetten gayrı hiç bir kaygı gütmeyen o cömert yürekli adam, görevinin amansız isterleri karşısında dayanamayıp çöktü demek! İşte bugün böyle bir dünyada yaşıyoruz.

BILLY — Ne yazık ki haklısınız evet! Özellikle de çağdaş gençliğin sorunları üzerine eğilme yolunu seçmişti haham Turnbull. Bu iç paralayıcı dramın kökenlerini, belki de biraz o noktada aramak gerekiyor.

GILLY — Sizi galiba anlayamadım sevgilim?

BILLY — Kızılı erkekli bugünkü gençler hiç bir şeye ilgi duymuyor, hiç bir şeyi benimsemiyorlar, görmüyor musunuz! Toplumsal diye nitelediğimiz ne varsa, toptan reddediyorlar...

GILLY — O kadar acele etmeyin bakalım sevgilim! Bugünkü gençliğin belirli bunalımlar sonucu bazı taşkınlıklar gösterdiği inkâr edilemez gerçi; ama sizin yargınız aşırı kaçıyor. Bugünkü gençler arasında da sayısız sağlam değerler var...

BILLY — Evet, marijuana ile L.S.D.'den başka hiç bir şeye değer vermeyen sağlam değerler! Geçin allahaşkına! Şu bizim King's Neck'te sabah akşam başıboş dolaşanları görmüyor musunuz?

GILLY — Hiç kimseye zararı dokunmayan hippie'ler onlar, bugünün gençliğini onların temsil ettiği de söylenemez hiç bir şekilde! Yoksa yanılıyor muyum Billy?

BILLY — Tamamıyla yanıldığınızı iddia etmiyorum sevgilim; ama siz de kabul edersiniz ki sayıları tehlikeli bir şekilde artıyor bu gençlerin. Hele bizim banliyömümüz, kelimenin en gerçek anlamında istilâ altına almış durumdalar!

GILLY — Orası doğru evet. Ama gene de bu durum, sadece kılıklarına bakıp da onları yargılamak hakkını vermez bize...

BILLY — Yooo Gilly, kusura bakmayın ama... omuzlarına kadar inen tarak düşmanı saçları, nerdeyse göbekleriyle kucaklaşan sakalları ve tüm parmakları kunduralarından dışarı uğramış pis ayaklarıyla hiç de güven verici bir manzara meydana getirmiyorlar!

GILLY — Şu anda kolej yıllarımı hatırlıyorum: O çağda ben de bir melek değildim herhalde!

BILLY — Hayır sevgilim! Siz o zaman da bir melektiniz, şimdi de bir meleksiniz...

GILLY — Böyle düşünmekle ne kadar iyisiniz Billy!

BILLY — Ciddî olarak sevgilim, bu gençlerin kimisi bana korku veriyor. Hele cinsel alandaki davranışları, büsbütün düşündürücü oluyor!

GILLY — Ne demek istediğinizi biliyorum evet. Ama o konuda da işi fazla genelleştirmemek gerekir.

BILLY — Büyük bir içtenlikle aldanmış olmayı dilemekteyim, inanın Gilly!

GILLY — Ben de her şeye rağmen iddia ediyorum ki bu gençler, bugüne değin hasıraltı ettiğimiz bazı temel konulara eğilmemiz bakımından, eşi bulunmaz birer dürtücü unsur yerine geçiyorlar!

ARTHUR FRANHOP

Raina Franhop, anfetamin tabletini kedisi Giddy'nin süt çanağına atarken, zavallı hayvanın cinsel yoksunluklarını hiç değilse bir dereceye kadar giderebileceğini umuyordu içtenlikle. King's Neck banliyösünün konutlara ayrılmış kesiminde evcil hayvanların serbestçe dolaşması yasaklanmıştı. Ve nitekim Giddy, evden son tüyüşünde, yoluna düşen bir sincabı becermek isterken bekçiler tarafından kısıtılmış ve nerdeyse öleyazmıştı yediği coplardan!

Hemen etkisini göstermişti uyuşturucu. Ne yazık ki Giddy'nin tepkisi gereğinden fazla kesin ve sert oldu: Salonun bir ucundan öbür ucuna sıçramağa koyulmuştu hayvan; ve her uçuşunda da kafasını duvara vurmaktan geri kalmıyordu. Nitekim Arthur Franhop, kedinin genetik azgınlık sınırına ulaştığını fark etmek zorunda kaldı:

— Yabanî! Vahşî! –diye haykırdı Raina'ya.

Aynı tonla yapıştırdı genç kız cevabı:

— İkiyüzlü!...

Giddy'nin vardığı doruksal durum umurunda bile değildi Arthur'ün, anlamıştı bunu Raina; tabletin gidişine yanıyordu o. Bir bakıma da haklıydı, mal bulmak gittikçe güçleşiyordu gerçekten. Ama gene de on kiloya yakın çayşekeri vardı ellerinin altında. Sözümlerine Noel ağaçlarını süslemek üzere aldıkları yuvarlak renkli camların içinde geçirmişlerdi bunu. Söz konusu başarı, Acapulco'ya yaptıkları son yolculuk dönüşünde kazanılmış bulunmaktaydı; ve ne Meksikalı gümrükçüler, ne de Narkotik büronun hıyarları farkına varmıştı işin! Şimdi de Arthur tutmuş, küçücük bir tablet ziyan oldu diye gıcıklanıyordu. Ne hakla?

Ama Raina'yı asıl kaygılandıran, «vahşî» ve «yabanî» diye nitelendirilmek olmuştu. Gerçekten de şiddet ve vahşet uçurumlarına doğru kolaycacık kayma konusunda bir eğilimi olduğunu sezmişti Raina. Nitekim son L.S.D. seansında durmaksızın uluyan, ısırarak, eline geçeni kırıp döken bir hayvan haline gelmişti. O günden beri de normal hale döndüğünden emin değildi.

Kendi kendini kıyasıya döve döve sâkinleşmişti sonunda Giddy, ve bir çeşit komaya girmişti. Arthur'la Raina ise, bir Meksika ponçosu üzerine çırılçıplak uzanmış, yerel gazetedeki küçük ilânları okumaktaydılar.

— Dinle, dinle... —dedi Arthur—. *Yardımcı kadın. Kırk iki yaşında. Sosyete toplantılarına alışkın. Diplomasız dadı. Enjeksiyon konusunda çok tecrübeli. Kadınla evde çalışmak ister...* Bu bize olabilir galiba, ne dersin?

Sevgilisinin omuzunun üzerinden ilânın gerisini okumuş olan Raina,

— Adresi görmüyor musun? —dedi—. Kenosha, Wisconsin! Yol parasını bile ödeyemezsin bu durumda!

Arthur'ün parasızlığını başına kakmak için en ufak bir fırsatı bile kaçırdığı görülmemişti Raina'nın. Oturdıkları evin parasını (28.000 dolar) onun babası ödemişti: Büyük bir ihtimalle, bir gayrimenkul sahibi olmak bu gençlere sorumluluk duygusu verir ve belki de böylece resmen evlenirler umudu içinde yapmış olmalıydı bunu! Nikâhları (daha doğrusu, «nikâhımız» dedikleri şey), resmî bir nikâh memuru tarafından değil, on dokuz yaşında sakallı bir Zen rahibi (!) tarafından ve Cinsel Özgürlük Birliği'nin Los Angeles'teki aylık toplantılarından biri sırasında kıyılmıştı.

Gene de evli sayılırlardı ya! Önemli olan, onların kendilerini böyle kabul etmeleri idi. Yani birbirlerini vazgeçilmez saymaları... Gelgelelim Arthur için özellikle şu son zamanlarda vazgeçilmez olan şey, Raina'dan çok Raina'nın babasının parası olmuş gibiydi; ve işte genç kız da bu noktayı kocasına hatırlatmayı, kendisine bir ödev edinmişti.

Karısında beliren bu ödev düşkünlüğünü bilmezlikten geliyordu Arthur: Kendi çıkarına olmayan şeyleri iştmemek konusunda şaşırtıcı bir yeteneğe sahipti delikanlı.

— Vay canına! İşte bu çok güzel! —diye haykırdı birden—. *Karı-koca otuz iki yaşında. On iki yaşında oğulları, sekizinde kızları var...* Mis faresi yetiştirdiklerini ve deri eşyaları, özellikle de çizmeleri sevdiklerini söylüyorlar!

— Deri mi? —diye burun kıvırdı Raina—. Modası geçti onun. Sonra da herifler taa Yeni-Meksi-

ka'da, Taos'ta oturuyor; görmüyor musun? Hafta tatilinde gidip alır getirirsin buraya belki onları ha!

— Ama belki de Kızılderilidir bunlar?

Bu fikir daima coşkunluk vermişti ona: Siyah ve beyazırklarla sınırlı kalmıştı o güne kadarki deneyleri; gerçi günün birinde Doğulularla kendini bütünlemeyi umuyordu ama Kızılderili ırk da yabana atılmazdı hani, müthiş bir şey olsa gerekti bu iş! Dikkatle Raina'ya bakmağa koyulmuştu şimdi: Sert ve siyah, upuzun saçlar... Bu saçlar belki biraz fazla karışıktı; Kızılderili kızlar dümdüz ve sık örgüler halinde tarıyor çünkü saçlarını... Ama gene de yakın düşüyordu Raina; hele kulaklarına taktığı gümüş halkalar, tam bir Kızılderili havası veriyordu ona. Üstelik kulakmemeleri de morarmıştı küpelerden ki, bu da ayrı bir gerçeklik duygusu ekleyebilirdi yeni sevişme şekline! Sonra o küçük Kızılderili köylerinde yıkanmak da bir mesele olsa gerekti; ve kendi pisliklerini de göz önüne alınca, bu «iş»in kusursuz hale gireceğine büsbütün inandı Arthur. Kızılderili erkeklere özgü bir sertlikle karısını topuk kemiğinden yakalayıp kendine doğru çekerek,

— Yaşasın! —diye bağırdı—. Yerlilerin dilinde bir şeyler söyle bana bakalım.

Sinsi bir alaycılıkla cevap vermişti Raina:

— Gene başlama lütfen!

Bu sözler Arthur'ün bütün hızını kesmeğe yetmişti. Kendiliğindenliği, yani bir şeyi içine doğduğu gibi ve hemen o anda yapmayı seviyordu Arthur. Gerçekte de, bundan bir yıl önce ilk defa olarak karşılaştıklarında, her şeyden önce bu kendiliğindenlik yanıyle onun gönlünü çelmişti Raina. Ve uysallığıyle... Nite-

kim atlar gibi sevişmek istediğini söylediği gün, Raina hemen koşup önünde dört ayak olmuş ve kışneyip ön ayaklarıyla yeri eşeleyerek sunmuştu kendisini ona. Tıpkı bunun gibi, bir gün ona bir kilisede sahip olmak istediğinde, hiç bir şey sormaksızın döşeme taşlarının üzerine uzanıp çarmıha gerilmişçesine kollarını açmıştı hemen; ve Latin usulü sevişmişlerdi: «Veni, vidi, vici» ve «Alea jacta est» deyip durmuştu bütün sevişme boyunca Arthur; kısacık lise hayatındaki Latince derslerinden belleğinde kalan, sadece buydu...

Ama şimdi değişmişti Raina, yitirmişti kendiliğindenliğini. Nitekim Arthur'den uzaklaşıp yatağa yöneldi, ve Lotüs pozisyonuna girdi orada. Süper ego'sunun taa köklerine değin yaralı ve umudu kırılmış duyuyordu kendini. Belki Yoga imdadına yetişebilirdi. Ne olursa olsun Yoga, marijuana'dan yada L.S.D.'den çok daha az tehlikeliydi. Bir de Tim Leary'nin metodu vardı tabii: «*L.S.D.'siz bir L.S.D. gezisi yapınız!*» Portakal çekirdekleriyle dolu bir kalay kabın önüne yalınayak oturup hiç hareket etmeksizin derin düşüncelere dalmaya dayanıyordu bu metot; ve son zamanlarda müthiş rağbet görüyordu. İnsanın hayal görmesini sağlamasından dolayı ilgi çekiyordu asıl; oysa Raina şimdilik hayal görmek arzusunu duymamaktaydı. İç huzuru ve zekâ çevikliği arıyordu şu anda genç kız.

Onu asıl endişelendiren, Arthur'ün kendisinden uzaklaşması değildi; biliyordu dönüp dolaşıp gene ona döneceğini. Çok daha ciddî bir durum vardı ortada: Kızılderili oyunu oynayalı henüz bir ay ya olmuş ya olmamıştı; ve şimdi Arthur, bir oyunun tekrarını önermekteydi! Oysa Raina için, tekrardan daha sıkıcı bir

şey olamazdı. Sıkıntıyı ise her ne pahasına olursa olsun uğranılmaması gereken en büyük belâ olarak görüyordu Raina.

Ve şimdi işte Lotüs pozisyonunda, ilhamın gelip kendisini götürmesini beklemekteydi. Ponçoynu karısının boynuna geçirmeyi denedi Arthur, geçirdi de... Bir Hawaii havası katmıştı bu kılık kıza.

— Honolulu'ya hoşgeldiniz! —dedi ciddî bir sesle.

Ama Raina'yı kararından vazgeçiremedi. Bu tür eğlencelere karşı tamamıyla duygusuz kalabiliyordu genç kız. Nitekim, ponçosuna ve insanlık onuruna bürünmüş olarak kalkıp, başı dimdik, odayı terketti.

Dönüp bakmadı bile Arthur. Başkalarıyla ilgilenmek için zaman yitirdiği olmazdı pek: Kendi tutku ve düşünceleri çok daha ilgi çekiciydi! Gazetesine döndü gene. Gözüne yeni bir ilân çarptı hemen: *Karikoca. Yirmi bir ve on dokuz yaşında. İkisi de kar adamı gibi kıllı. Yalnız yaşayan bayanların müracaatı kabul edilmez.*

Bir zil sesi çınlattı o sırada ortalığı; ve Arthur, her zamanki gibi çırılçıplak, kapıyı açmaya yöneldi.

Dexter'di gelen. Arthur'ün askerlik yaparken tanıdığı dev gibi bir Zenciydi. O günden beri de arkadaş kalmışlardı. Liseden kovulduktan bir yıl sonra yapmıştı Arthur askerliğini. Çoğu arkadaşları, orduya katılma emrinin üstüne işemişti; kimisi kendini bile isteye yaralayıp sakatlama yoluna gitmiş, kimisi de deli, saralı yada kekeme numarasına yatmıştı. Öyle ki yapılabilecek tek orijinal şey, birliğine katılmaktı. Arthur de onu yaptı davetiyesini alır almaz.

Arkadaşları, bu parlak buluşundan dolayı içten-

likle kutladılar kahramanımızı; ayrıca, kendi gözünde de büyümüştü Arthur. Askerlik hayatı hoşuna da gitti aslında: Koluna M.P. şeridini geçirip bir füze üssünde trafiği düzenlemek, yepyeni bir şeydi onun için! Hatta bir nöbet sırasında haşhaş çiğnerken suçüstü yakalanıp gâçiş belgesi elinden alındığında ve kendisi de bir daktilo servisine yollandığında, bu ceza çok hafif gelmişti ona. Yeni görevinde de karşısında oturan patlak gözlü sekreter kızın müstehcen portrelerini çizmekle geçiriyordu çoğu vaktini. Bir de kızcağıza öylesine korkunç hikâyeler uydurup anlatıyordu ki, Arthur ceza süresi sona erip de bürodan ayrıldığında, zavallı kız tamamıyla oynatmış durumdaydı; çok geçmeden de karargâhın psikiyatri kliniğini boşladı...

Dexter'i her görüşünde hatırına gelen tatlı anılardı bunlar! Vede Dexter; işte gene aslan gibi karşındaydı. Cüssesinden umulmayacak kadar sessiz bir çocuktü Dexter. Bazen esrarengizliğe varan kısa ve eksik cümlelerle anlatırdı derdini hep. «Korkunç kız»ın, onun ağzında, «çok güzel bir kız gördüm» anlamına geldiğini bilmek gerekirdi örneğin; ama bazen «kötü kız» da, «çok güzel bir kız gördüm» anlamına gelirdi. Ayrıca «cikcik» (cinsel aşk), «karanfil» (zırdeli) ve «tıktık» (aşırmaq) da, Zencinin kelime hazinesinde önemli yeri olan seçkin unsurlardandı.

Hiç bir zaman olmadığı kadar heyecanlı gözüküyordu o gün Dexter. Ve Arthur, sert çizgili soluk yüzünü aydınlatan sevgi dolu bir gülümseyişle bakıyordu arkadaşına. Gerçekten seviyordu bu Zenciyi, evet. Dexter hiç bir zaman öfkelenmez, hiç bir zaman soru sormaz, ve hiç bir zaman hiç bir şey düşünmezdi çün-

kü; ölüme benzer bir durgunluk ve sessizlik içinde günü gününe yaşırdı. Sözün kısası, o kadar hoşuna gidiyordu ki Arthur'ün, kahramanımız günün birinde bir homoseksüellik denemesi yapmağa karar verse, kendine eş olarak hiç şüphesiz Dexter'i seçerdi. (Gerçi Arthur itirafa bir türlü yanaşmıyordu ama hiç bir erkekle cinsel ilişki kurmayı başaramamış durumdaydı henüz: Bir çeşit alerji duyuyordu erkeklere karşı. Bu bir kusurdu, kabul ediyordu; ama bir türlü kurtulamıyordu.)

Arthur'ün çok iyi bildiği sönük bakışlarını arkadaşının gözlerine dikerek konuştu Dexter:

— Korkunç hayat yaşadı ben Mec, öyle geldi buraya...

— Deme! Nasıl oldu bu iş?

— Ben orada, senin büyük dükkânda girmişti salam, sosis tıttık için (Franhop'lara eli boş gelinmeyeceğini biliyordu Dexter; ceviz ve pirinçten gayrı hiç bir şey bulunmazdı çünkü genç karı-kocanın dolaplarında; bu da Zencinin gözünde, kesinlikle yetersiz bir tinsel besindi.) Birden o kötü kız gördü ben, ve daha görmedi senin Dexter bu kadar kötüsünü. Oh dedim bana, korkunç cikcik var bu işte; ama baktım ağlıyor kötü kız. Ben koştu hemen, sordu neden ağlıyor. Dedi o, bir arkadaş onun karanfil. Ben dedim o zaman, sus, var kolay bu işin, lâzım önce biz kurtulmak. Ama korkunç kız gülüyor o zaman. Ben de güldü. Dedi tamam. Kız dedi yok. Ama senin Dexter görmedi böyle kötü bir kız!

Arkadaşını içeri aldı Arthur. Üç yıldan beri tanıyorlardı birbirlerini; ve Dexter'in o güne kadar hiç bu derece bol, hararetli ve tutarlı konuştuğunu hatırla-

lamıyordu. Belki bunun için konukseverliği tutmuştu Arthur'ün, sordu:

— Bir tane çeker misin?

Belli belirsiz başını salladı Dexter, «evet» yerine. Arthur şöminenin üzerinden bir Noel yuvarlağı alıp ikiye böldü ve uyuşturucuyu arkadaşına uzattı. Uzun bir süre hiç konuşmaksızın, tatlı tatlı gülümseyerek, dalgada kaldılar. Arthur bozdu sonunda sessizliği:

— Dex, adını biliyor musun o kızın?

— Adı Gilli-Anne, arkadaşım. Gilli-Anne Blake...

Küçük parçalar halinde geldi hikâyenin gerisi; ve Arthur, bunları birleştirip bir bütün kurmakta oldukça güçlü çekiordu:

Sarışın, uzun boylu ve ince yapılydı kız. Memeleri iriydi ama gene de sarkık değildi. Dexter teklifte bulunmuştu kıza. Kendi özel dilinde tabii. Kız söylene-ni anlamış, ama söyleyiş şekline bir hayli şaşırmıştı. Ve teklifi reddetmişti sonunda. Hiç alınmamıştı bundan Dexter. New York hayatı, cinsel deneylerini belirli bir kadın tipiyle sınırlamıştı Dexter'in: Bodur ve tombul, geniş fikirli ama daima frijit Yahudi kadın-larıydı bunlar. Nitekim sonuncusu (Minna adında, ön dişleri yer yer dökük, gevşek baldırlı genç bir ka-dındı bu), Dexter bir kasırğa gibi üzerinden geçtikten sonra, onu sarkık memelerine uzun uzun bastırmış ve biftekli sandviçlerle süslü ölümsüz bir dostluk teklif etmişti Zenciye. Ve Dexter anlamıştı ki kadıncağzın bundan böyle hayatında, onu beslemek, onu göğsün-de uyutmak ve onu gerekirse günde on beş saat konu-şarak avutmaktan başka bir amacı olmayacaktır. İdealleri uyuşmamıştı, sözün kısası... Ama bu Gilli-Anne, doğrusu bambaşkaydı!

Hikâyenin bütünlüğünü kurduktan sonra Arthur, söz konusu kadını kendisinin de tanıdığı sonucuna varmıştı. Hatta en azından üç kere de laf atmıştı kadına: Bir kere bir partide, iki kere de sokakta. İş biraz daha ciddî tutup kadınla kaynatmamış oluşuna hayıflandı bir zaman; Dexter bundan yararlanabilirdi çünkü ve bir parça hava değiştirmiş olurdu...

— İşte böyle Mec... —diye devam etti Dexter—. Ben söyledim seni tanımak. O söyledi, tipim benim.

— Tipi mi dedin?

— Demek ki seni ister.

Bu son cümlelerin anlamı üzerinde yanılgıya düşemezdi Arthur. Kadınla aralarındaki konuşmanın devamı, Dexter'in anlattığı şekliyle, ona biraz gerçekten uzak görünüyordu ama buna karşılık Zencinin içgüdüsüne körce güveni vardı: Dexter, bayan Gillian Blake'in onu, Arthur'ü arzu ettiğine inandığına göre, bu kesinlikle böyleydi. Ve hele Dexter, kadından söz ederken ayaklarını duvara vurduğuna göre, bayan Blake yatakta dişi bir gergedan kadar azgın oluyor demekti bu!

Dişi bir gergedan? Hımmm!

— Motorla şöyle bir tur atalım mı, ne dersin? —teklifinde bulundu Arthur.

Gözlerini kısıtı Dexter, «evet» demekti bu. Arthur beyaz bir blue-jean geçirdi ayağına; miğferini, deri ceketini ve çizmelerini koltuğunun altına sıkıştırıp, arkasında Dexter, kapıya yöneldi.

Big-Momma'nın (Arthur'ün Harley-Davidson 1200'üne verdiği isimdi bu), sayısız kol ve düğmeleriyle görkemli parlaklığı içinde uyukladığı garaja yürüdüler. Ve yollarına çıkan komşular henüz küfürlerini

bitirmemişlerdi ki, motosiklet Blake'lerin bahçesinde yavaşlıyordu.

Çabucak ve kolayca olup bitti iş:

Dexter kapıyı çaldı. Gillian açtı kapıyı gülümseyerek. Ve bu gülümseyiş de felâketine yolaçtı. Birtüyük gibi kaldırıp sağ omuzuna yükledi genç kadını Dexter, sabırsızlık içinde homurdanan motora taşıdı. Çok geçmeden de Arthur'lerin evine gelmiş bulunuyorlardı. Önüne, kollarının arasına uzatmıştı Gillian'ı delikanlı. Genç kadın önce isyan etmiş, sonra yalvarmış, sonra da gene bağırmıştı. Ama Big-Momma'nın sesi onun sesinden çok daha güçlüydü. Olayı soğukkanlılıkla karşılamağa karar verdi nihayet ve gülümsemek için büyük çaba harcadı. Belli bir anlamda, romanlardaki gibi bir hikâyeydi bu. Şamdansız şampanyasız, ama bir çılgınlık boyutuyla renklenmiş bir romansı hikâyeye! Kolej hayatından beri hiç böylesi gelmemişti başına. Kolej hayatından beri evet... Ayışığıyla donanmış güzel bir nisan gecesi gölde yıkanırken, felsefe profesörünün onu suyun içinde becermeğe kalktığı o uzak günden beri.

Evin önüne geldiklerinde, Raina açtı kapıyı. Gillian'a şöyle bir bakıp, meleksi (yada öyle sandığı) bir yürüyüşle tırmandı merdivenleri ve düşünce odasına yöneldi; içeri girer girmez L.S.D.'li bir şeker attı ağzına ve bu köpek dünyanın adaletsizliği üzerinde derin düşüncelere daldı. Arthur'ün kendisine karşı kayıtsızlığı, kırılma noktasına kadar germişti yüreğini; tinsel bir dinginliğe ihtiyacı vardı. Hatta bir an için, ikinci defa da olsa, onunla Kızılderili oyununa yatmadığından dolayı esef etti kendi kendine.

Henüz hiç kimse dönüp de bir tek kelime söyle-

miş değildi Gillian'a. Salona kendiliğinden girmişti. Biraz önce yukarı kata çıkmış olan genç kızın yüzündeki boğuntu ifadesi, nedense pek etkilemişti Gillian'ı. Ve salona girdiğinde, Arthur blue-jean'ini çıkar-maktaydı. Dexter ise, «tıktık»ladığı sosisleri rahatça yiyebilmek için mutfağı boylamıştı.

Sordu Gillian nihayet:

— Bana söylemek istediğiniz bir şey vardı galiba?

— Hayır hiç bir şey yoktu... –diye cevap verdi Arthur.

— Öyleyse bu kaçırma hikâyesi ne demek oluyor?

— İsteddiğiniz anda kirişi kırabilirsiniz... –dedi Arthur-. Kalmağa zorlayan kimse yok sizi.

Korkmuyordu hayır Gillian. Arthur'un, bir çeşit o kendini daha rahat hissetsin diye soyunmuş olduğunu da seziyordu. Bakmamağa çabalıyordu delikanlıya. Ama bu gencecik, cırılçıplak ve cılız vücudun varlığı, taa derinlerinde bir teli titretmişti birdenbire. Arzudan çok anıların teliydi bu tel; ve Gillian'ı bulanık bir mutluluğa sürüklüyordu: Bir çocuğun ilgisini uyandırmayalı beri, o kadar çok zaman olmuştu ki!

Gene dayanamayıp sordu nihayet:

— Evli misiniz ikiniz?

— Hayır... –dedi Arthur-. Askerlik arkadaşıdır sadece Dexter.

— Dexter'i değil, biraz önce yukarı çıkan başı dumanlı genç kızını kastediyorum.

— Evlilikten ne anladığınıza bağlı... –diye cevap verdi delikanlı-. Canımız çektiği zaman sarılıp yatıyo-

ruz ve isim olarak benim adımlı kullanıyor. Tamam mı?

— Yani... bir çeşit hür birleşme dedikleri şey?

— Kimbilir? – demişti Arthur, sonra sormuştu–: Sigara içer misiniz?

— Kendiminkilerden içeyim, mersi.

Kimonosunun cebinden bir Luckie paketi çıkartıp açtı Gillian.

— Aynı şey değil... –dedi Arthur sırtarak–. Müsaade ederseniz ben de kendiminkilerden içeyim?

Ve yaktı sigarasını.

Dumanı gözlerini yumarak derin derin çekişinden ve odaya yayılan tatlımsı kokudan, delikanlının marijuana içtiğini anlamıştı Gillian. Ne şaşırmış, ne de rahatsız olmuştu. Kolejde Charlie de bazen marijuana içerdi; ve aynı kokuyla dolardı sık sık kapandıkları küçük otel odası. Yaşadığı en iyi çağın o çağ olduğunu düşünüyordu şimdi genç kadın. İkisinin de, kelimenin tüm anlamlarında, biribiri kadar kör olmasının ne önemi vardı ki? Hiç değilse, o çağda, ikisi de ışığı aramaktaydılar!

— Bana bir zamanlar okuldayken tanımış olduğum birisini hatırlatıyorsunuz... –dedi.

— Ama siz değil.

— Ben değil mi?

— Yani siz bana bir zamanlar okuldayken tanımış olduğum birisini falan hatırlatmıyorsunuz. Aslında hiç kimseyi hatırlatmıyorsunuz bana. Yepyeni bir şeysiniz. Onun için bu derece dürtüp azdırıyorsunuz beni!

— O, kördü... –diye devam etti Gillian–. Kör bir genç piyanist. Ve tıpkı sizin gibi, böyle üzerine hiç bir

şey almaksızın oturmak alışkanlığımdaydı. Konuşurdu hep. Her şeyden konuşurdu. Yapacağımız şeylerden, inandığımız şeylerden, çözmeyi tasarladığımız büyük problemlerden...

— İyi ki sıkıntıdan patlamamışsınız... —diye kesti Arthur.

Bu arada Dexter, son lokmayı çiğneyerek mutfaktan çıkmış bulunuyordu. Arthur'ü, kafasında motosiklet miğferi ve vücudu çıtırçıtlak görünce en ufak bir şaşkınlığa düşmedi Zenci. Raina'nın nerde olduğunu sorup öğrendikten sonra merdivene doğruldu.

— Bırakıyor musunuz böyle karınızı? —diye başlamıştı Gillian, ama soruyu bitirmek istememişti.

— Herkesin kendi hayatı var... —dedi Arthur—. Nerde yatıyoruz?

— Anlamadım?

— Nerde yatıyoruz, dedim?

Aslında tam beş dakikadır bu soruya takılmıştı kafası delikanlının. Raina ile o, bugüne kadar evin bütün köşe bucağında sevişmişlerdi. Süpürge dolabından buzdolabına kadar (buzdolabı, rafları çıkarınca bile biraz dar geliyordu ama özellikle ağustos sıcağında harika serin oluyordu!) her yerde evet. Oysa şimdi yeni bir kızla, yeni bir yer denemek gerekmez miydi?

Reddetmesine ramak kaldı Gillian'ın. Bu anlamsız küçücük dramı olduğu yerde bırakıp gitmek arzusu kımıldıyordu içinde, ve kendisini buna rağmen kalmağa iten şeyin ne olduğunu bir türlü anlayamıyordu. Arthur ile Raina'yı biribirinden koparmak düşüncesi değildi bu hayır: Bu derece sunî ve bu derece tutarsız bir çiftin bu derece pamuk ipliğine bağlı ırlığını kırıp yoketmek, umurunda bile değildi. Anladı yavaş yavaş:

Arthur'un, gençliği idi bu; önündeki şu narin yapılı solgun delikanlı, şu hiç tüysüz daracık göğüs, sevişmek için en ideal yeri hâlâ bulamadığından dolayı kırıkmış şu çocuksu çehreydi onu burada tutan. Biraz da içinde bulunduğu durumun, yerin ve anın münasebetsizliği idi belki. Sonra da Arthur ile Turnbull arasındaki karışıklık bir parça; öbürünün o gülünç cıfcafına oranla şu bıyıkları bile terlememiş çocuğun doğallığıydı. Böylesine bir bunaklığa düşeceğini kim tahmin edebilirdi hahamın? O maceradan buruk bir tat kalmıştı Gillian'ın içinde. Ve belki de bu genç delikanlı şimdi o aptalca anıyı belleğinden silip atmasına yardım edebilirdi...

— Nerde olursa... —diye cevap verdi nihayet.

İtiraf etti Arthur:

— Doğrusu hiç bir fikrim yok... —dedi—. Acaba nerde sevişebiliriz?

— Herhalde burada değil sevgilim... —dedi Gillian gülümseyerek—. Karınız hiç şüphe yok ki anlayışlı bir kadın, ama gene de... Yatak odasına ne dersiniz?

— Yatak odası mı?

Sınırsız bir hayranlık içinde yüzüyordu Arthur. Yatak odası... Şahane bir buluştu bu! Yatak odası tabii! Parkelerin üzerinde, damda, ormanda, plajda kumlar içinde, hatta bir seferinde bir lâğımında, hepsini denemişti birer birer, hepsinin tadını almıştı. Ama yatak odası! Kırk yıl düşünse gelmezdi aklına bu fikir! Karla kaplı bir tarlada sevişmek fikrinden de güzeldi... İnanılmaz, müthiş bir kadındı bu Gillian Blake sözün kısası!

Yanında Gillian'la merdiveni çıkarken, onunkinden karşılaştırma kabul etmeyecek kadar parlak bir

hayalgücüne sahip olan bu kadın karşısında, birdenbire aşağılık duygusuna kapıldı Arthur: Bu kadından öğreneceği çok şeyler vardı evet; ve tek umudu da, öğretmeni çapında bir öğrenci olmaktı.

Düşünce odasının açık kalmış kapısının önünden geçerken, tuhaf bir tablo ilişti gözüne Gillian'ın: Dexter çırılçıplak soyunmuş, ve erkeklik organı gökyüzüne doğru dikili olarak, Dua masasının üzerine uzanmıştı sırtüstü. Raina ise baştan ayağa pudralamıştı Zencinin vücudunu; ve bu karşı renkler karışımı, insanda şaşırtıcı bir etki yaratıyordu. Genç kadının bir elinde yeni doğmuş çocukları ovalamağa yarayan sıvı krem dolu bir Johnson and Johnson şişesi vardı; öbür eliyle de, gönüllü hastasının ucu tavana en yakın yerine büyük bir ihtimamla masaj yapıyordu Raina... Gillian Kamasutra'nın ilhamıyla girişilmiş dinsel bir tören sanmıştı bunu; ve saygısızlık olur kaygısıyla hiç bir şey söylemedi. Arthur'se, içerdekilerin gene ahmakça bebek oyunu oynadıklarını hemen farketmiş ve Raina'ya içerlemişti: Bir haftadan beri bir türlü yenilememişti kendini, buluştan yana sıfırdı bu kız!

İkinci yatak odasına elele girdiler. Ve Arthur yeni bir soru sormak zorunda kalmak üzereydi ki, Gillian, kendiliğinden verdi cevabı. Göz açıp kapayınca kadar kısa bir süre içinde kimonosunu çıkarıp, yatağın bir yanından öbür yanına doğru, çırılçıplak ve şehvet içinde bıraktı kendini.

Gene hayranlığa gömülmüştü delikanlı: Yatak! Kimin aklına gelirdi? Ama en iyi yer yataktı elbette! Tavanarasındaki elbise sandığı, tараçadaki şezlong, Big-Momma'nın selesi gibi zorzoruna bir araya getirdiği bütün o zavallı cüçük fikirler, kesin uygunluğun

gücü karşısında uçup gitmişti! Genişliği, esnekliği ve rahatlığıyla yatak, dayanılmaz şekilde çağırıyor, kendine çekiyordu onu. Nasıl düşünmemişti önceden, niçin bugüne kadar kullanmamıştı?

Gillian'a bakıyordu şimdi. Bu dolgun ama alabil-
diğine düzgün olduğu için ince vücudu, bu dört bir
yana yayılmış altın rengi saçları, dudaklarını bekler
gibi aralanmış bu dudakları ve sanki onun arzusuna
doğru dikilip uzanmış bu göğüslerin sabırsız kımıl-
tısını derin bir hayranlık içinde seyrediyordu. Ve BİL-
Dİ birdenbire. Bilip anladı ki, Venedik Kaydıracı
Gillian için değildir. Katmandu Zürafası da değildir
Gillian için. Venüs Kapsülü de öyle: Ne Gillian, ne
kendisi için değildir o da; bildi. Ne yapması gerektiği-
ni de biliyordu artık: Devrildi yatağa Arthur, kolla-
rıyla sımsıkı sardı Gillian'ı; sonra da genç kadının
üzerine doğru kayd. Dünya yaratıldığından beridir
kuşaktan kuşağa bize aktarılmış olan pozisyona geç-
mişti.

— Böyle evet... —diye mırıldanıyordu—. Ve ilk
defa olarak böyle bu...

Ve kadının yüzünü öpücüklerle donatırken, o
güne değin katiyen hayal etmediği bir dünyayı gördü
kesinlikle birdenbire... İnsanların severek seviştiği,
en yüce coşkuya ulaşabilmek için aynı cinsten olma-
nın yettiği bir dünyaydı bu. Mutluluğu hatta evlilik-
te ve çocuk yapmakta ve elele yetiştirilen çocuklara
cinsel ilişkilerle uyuşturucular konusunda her şeyi
öğretip insan ırkını sağlık, soyluluk ve esenlik içinde
sürdürmenin yollarını göstermekte de bulmanın müm-
kün olduğu bir dünyaydı.

Ve Gillian tam bir bilinç, Arthur'se gittikçe artan

bir sarhoşlukla biribirlerinin içinde gidip gelirken, yalnız kendine özdeş bir hazzın ateşli doruklarına doğru elele yükselirken, Raina'nın odaya girdiğini farketmediler bile. Bir deniz topu vardı koltuğunun altında genç kızın; ve yatağın ayakucunda durmuş, hiç kımıldamaksızın, manzarayı seyrediyordu. Sevişmenin başdöndürücü hızı içinde, dış dünyadan tainamıyla kopmuştu sanki âşıklar... Benliğini ta kökünden kavrayan derin ürperişlerden sonra açabildi Gillian gözlerini; ve içerde yabancı bir varlık bulunduğunu sezdi.

Öfkeden yemyeşil olmuştu Raina'nın yüzü; ve tiksintiyle büzülmüştü. Kızgınlığı nihayet taşıp da bağırmağa koyulduğunda, kekelemekteydi üstelik.

Sadece Arthur'e yöneltti şimşeklerini:

— İki yüzlü, kalpazan! —diye uluyordu—. Budalanın, pisin, dangalağın tekisin sen! Köşedeki bakal gibi yatakta düzüşecek kadar da gülünçsün üstelik! İğrendiriyorsun beni, anlıyor musun, iğrendiriyorsun!

7 Aralık tarihli

“BILLY İLE GILLY SİZLERLE BAŞBAŞA”
programından bir parça

BILLY — Pearl Harbor baskınının yıldönümü bugün. İnsan inanamıyor vaktin bu kadar çabuk geçtiğine bir türlü.

GILLY — O sıralarda ben bir bebektim, ama dünmüş gibi hatırlıyorum olup biteni.

BILLY — Bense, hatırlamaktan ötede, yaşamış gibiyim.

GILLY — Şimdi her şey bir yana, bu işten ne gibi dersler aldığınızı düşünmek gerekmez mi? «Biz»li konuşurken, genellikle insanlığı kastediyorum tabii!

BILLY — Elbette anlıyorum. Ve o açıdan bakınca ister istemez farkına varmak zorunda kalıyoruz ki dünyanın her yerinde düzensizlik ve yıkım hiç eksilmeksizin devam ediyor.

GILLY — Öyle evet. Sadece halklar arasında değil, insanlar arasında da böyle bu. Bugün en modası geçmiş,

en umursanmayan söz: «Hemcinsini sev...» buyruğu oldu.

BILLY — Çok doğru! Üstelik de her şey, kötü'den beter'e doğru gidiyor: Savaşlar, cinayetler, şiddet hareketleri, insanın insana karşı amansızlığı...

GILLY — Korkunç, korkunç!

BILLY — Cürüm, tıpkı bir ticarî işletme gibi, verimli bir yatırım gibi örgütleniyor. Ve hiç kimsenin bu duruma şaştığı, bundan öfke ve üzüntü duyduğu yok.

GILLY — Doğru evet. Bugün asıl suç, suç işlemek değil, yakayı ele vermek!

BILLY — Şu ünlü Causa Nostra'yı alın bir örnek olarak: Her taşın altından o çıkıyor.

GILLY — Yooo, o kadar da değil artık... Ben öyle sanıyorum ki anlatılan hikâyelerde efsane payı küçümsemeyecek kadar büyük. Gazetelere bakacak olursanız, soygunlar, adam kaçırmalar ve baskınlar, birer aile işi haline gelmiş?

BILLY — Ama durum bu, sevgilim! Bugün artık çeşitli ganglar bütün numaralarını, kusursuz bir ticarî müessese kisvesi altında yürütmekteler.

GILLY — Yani ekip halinde çalışıyorlar öyle mi?

BILLY — Elbette.

GILLY — Bu baylardan birini mikrofon önüne çağırmadığımız için hayıflanıyorum doğrusu! Ne kadar ilgi çekici olurdu, düşünün bir Billy!

BILLY — Tam tersine bir felâket olurdu kanısındayım.

GILLY — Neden ama Billy?

BILLY — Mikrofondaki alışılmadık gürültülerle sona erebilirdi programımız çünkü...

GILLY — Siz bugün biraz fazla kötümsersiniz sev-

gilim ve abartıyorsunuz işleri. Ben öyle sanıyorum ki gerçek bir gangster, eşi bulunmaz bir konuk olurdu programımızda.

BILLY — Mümkün. Ama bence gangsterleri mafyalarına bırakmak gerekir; onlara birtakım sorular yöneltmek görevini de, hükümete.

GILLY — Bugüne değin hiç gangster tanımadık da biz...

BILLY — Bundan o kadar emin olmayınız, sevgili dostum! Demin size söylemiş olduğum gibi, bütün bu baylar kusursuz görüntüler altında iş görüyor. İçlerinden bir ikisi de günün birinde pekâlâ komşumuz olabilir.

GILLY — Harika bir şey olurdu bu doğrusu! Bir gangster tanımak...

BILLY — Sizinle o gün yeniden konuşmak isterdim!

GILLY — Ben de o güne kadar hep bunun hayalini göreceğim sevgilim...

MARIO VELLA

Kırmızı Lamborghini'sinin direksiyonundaydı Mario Vella. Yavaşlayarak aldı Pond-Village dönemecini, Long Island ekspres yoluna çıktı, sonra da olanca gücüyle bastı vitese. Üç yüz elli beygirin ayağının altında şahlanmasını hissettiği an, diyecek yoktu keyfine. İnsanın gücü, aslında, bu olmak gerekirdi... İradenin yada zevkin en ufak bir talebi karşısında sıçrayıp harekete geçen bir yedek depo!

Ayağını çekti vitesten; ve araba, uysal bir hayvan gibi, nizamî hıza dönmüştü. Tam elli sekiz dakika boyunca, yani yolun King's Neck'e ayrıldığı gül yaprağına kadar hep bu hızla gidecekti artık. Ama Mario, King's Neck'e sapmayacak; 25 A numaralı Devlet yoluna girecekti. Yarım saat sonra da Kumsallar Moteli'nde, Gillian'la başbaşa olacaktı...

«Umarım bugün olsun geç kalmayacaktır!» dedi kendi kendine. Daima bir özür sürüyordu önüne haspa. Bundan on beş gün öncesine çıkan ilk randevularından beri, her seferinde biraz daha geç kalmıştı.

«Karı milleti değil mi, vidaları gevşek bırakırsan elbette böyle olur!»

3.30'du saat ve trafik öyle yoğun değildi. Queens Boulevard boyunca sıralanan azamî hız levhalarıyla arabanın kilometre saati arasında mekik dokuyordu Mario'nun gözleri. Nerdeyse iki yıldır hep bu yoldan gidip geldiği için, ezbere biliyordu levhaları ve trafik kurallarına büyük bir titizlikle saygı gösteriyordu. Çünkü her şeyden önce bir titizlik ve disiplin timsaliydi Mario Vella. Örgüt içindeki gücünü yapan da buydu: Sisteme sadece saygı göstermekle yetinmez, özdeşleşirdi âdeta sistemle, yaşırdı sistemi. Her fırsatta tekrarlamayı sevdiği bir kural vardı: Küçük suç işlemeyeceksin! Profesyonellere yaraşmaz çünkü küçük suçlar, amatörler içindir.

Örgütün birkaç namı kabadayısı cızlamı çektiği zaman tam başarıya ulaşmıştı Mario Vella. Başlangıçta yaptığı en akıllı iş, kendini çevreleyen toplumun içinde erimek olmuştu. Çoğu komşusunun gözünde Mario, Akdeniz tipli yakışıklı ve sevimli bir adamdı; işlerini ustaca yönetiyordu üstelik; nitekim daha otuz altı yaşında, Bella Mia Olive Oil Company ile Fort Sorrento Constructions Cy gibi tıkr tıkr yürüyen iki verimli iş sahibiydi. Ayrıca müzikle ilgilendiği de bilinmekteydi; en son olarak Johnny Alonga'yı desteklemiş ve şarkıcının box-office'i yıldırım hızıyla yükselivermişti. Gerçi Alonga sadece *Ölen Aşk*'ı plağa okumuştı ama, bu da tam on sekiz ay boyunca en iyi satan plaklar listesinde kalmıştı. Ayrıca Johnny'yi bir dizi yerel toplantıyla birkaç siyasî nitelikte ziyafete getirmişti bedava olarak Mario Vella; örneğin iki kere King's

Neck'in Country-Club'ına katılmasını sağlamıştı. Ve şimdi Mario'ya dört bir yanda rica ve talep yağıyordu; kuruluş halindeki her dernek yada birlik, kurucu üye yada fahrî başkan sıfatıyla istiyordu daima onu. Gördüğü bu sürekli ilgi, Johnny Alonga'nın şöhretinden mi, yoksa kendi çek defterinin tükenmez gücünden mi ileri geliyordu? Mario'nun tam kestiremediği nokta buydu. İşin en şüphe götürmez yanı, Örgüt'ün onu daima desteklemiş oluşuydu: Vella neye attıysa memleketin tüm gazetelelerine reklam yağdırmıştı Örgüt, ve işlerin kesin başarısında önyak olmuştu.

Çatlak sesler de çıkmamış değildi tabii bu arada: Gangdan vede Mafya'dan laf açanlar olmuştu. Ama bunlar, engellemek insan elinde olmayan söylentilerdi. Ne var ki bu tatsız söylentileri yayınlayıp Vella'yı «çetenin adamı» diye tanıtmak tedbirsizliğine düşen gazete, bu hatasını 45.000 dolar tazminat vermekle ödemişti.

Sekiz yıl önce, başka bir şehirde geçmişti bu olay.

Ve o günden bu yana çok şey değişmiş bulunmaktaydı: Geçen bahar, Çocuk Raşitizmiyle Mücadele Derneği, «yılın adamları»ndan biri olarak iftihar listesine almıştı onu; önümüzdeki Ocak ayında İtalyan asıllı Amerikan yurtdaşlarını Koruma Derneği'nin başkanı seçilecekti. Bu derneğin kuruluşuna büyük çapta katkısı olmuştu Vella'nın; Örgüt de kendisini, önemli kredi kaynakları sağlayarak, sonuna kadar desteklemişti. İki New York gazetesi bunun üzerine Örgüt hakkında bir anket açarak tiraj yükseltmeyi denemişlerdi ama Derneğin birkaç

«kurucu üye»si, söz konusu gazetecileri çabucak ikna etmişti bu yayını yarıda kesmenin haklarında daha hayırlı olacağına; ve Televizyon, her zamanki adiliğiyle, aynı konuyu işleyen bir belgesel filmin yayınını iptal etmişti. Şimdi artık önde gelen bazı siyaset adamları da öğütlerinden vedâ dostluğundan yararlanmak üzere sık sık Vella'yı aramaktaydılar.

Sigarasının dumanından gözleri yanan Mario, otomatik düğmeye dokunup kapının camını araladı biraz, temiz havayı derin derin çekti içine. İnanılmaz derecede tatlı bir Aralık günüydü. Radyoyu açtı. Johnny Alonga'nın yapmacık hüzün taşan şuruplu sesi inletti arabayı:

Korkuyla dolar yüreğim evet, ürperir.

Çünkü sensiz aşk

Ölen bir aşktır sevgilim sadece,

Ölen aşk.

Başka bir istasyon aradı Mario. Bu ünlü mü ünlü şarkıyı her işittiğinde, öğüresi geliyordu kahramanımızın. Donna Maria'yı, karısını hatırlatıyordu ona bu şarkı. Tam on yıllık karısı Maria'yı... Ahmakça, yok yere gömülüp gitmişti hayatının on yılı: Bir kartalın tutup da bir inekle evlenmesinin anlamı var mıydı yani!...

Bu sabah da gene aynı düşünceye saplanmıştı Mario. Saat altıda uyanmıştı. Gillian'ın anısıyla. Bir sigara yakmış ve yatakta öylece, sırtüstü uzanmış olduğu halde, hiç hareketsiz kalmıştı. Donna Maria'nın günlerce gözyaşı döküp yalvardıktan sonra ısmarlama yaptırmak iznini aldığı o gülünç gök mavisi karyola kubbesine dikmişti gözlerini. Karısı

yanında, uykusu arasında kımıldayıp duruyordu aralıksız; ama Mario o an, bunun farkında bile değildi. Gilly'yle doluydu bütün varlığı. Önünde diz çökmüş, olgun buğday rengi saçları omuzlarına dökülmüş olarak hayal ediyordu şimdi Gillian'ı. Beyaz sabahlığının düğmelerini baştanbaşa çözmüştü; ve iki kadeh gibi tuttuğu avuçlarında, göğüs meyvelerini sunuyordu ona; işaret parmaklarıyla de, memelerinin şehvetten kabarıp dikilmiş pembe uçlarını göstermekteydi. Yukarı doğru katlayıp toplamış olduğu soluk yeşil kısa eteğinin hemen altında, çorapların bittiği yerde, göğüslerin süt beyazını daha da değerlendiren tunçlaşmış bir ten şeridi gözükmekteydi. Ve şimdi kendi kendini hayal ediyordu Mario. Ayaktaydı, atmıştı üzerinden bütün giysilerini. Hep diz çökmüş bir halde, dalgalanarak ona doğru yaklaşıyordu. Gillian; göğüsleriyle çıplak bacaklarını okşuyordu Mario'nun; önce topuğundan dizine doğru çıkıyor, sonra baldır boyunca inip yeni baştan yükseliyordu. Delirtici bir ustalıklarla yapıyordu bunu; ve diz arkasından daha yukarıya katiyen tırmanmıyordu. Ve Mario'nun derinlerinde kabara taşla yükselen arzu dalgaları, çok geçmeden bir işkence halini alıyordu. Gillian'sa, insanın başını döndüren gülümseyişiyle gözlerini ona doğru kaldırıp soruyordu her zaman sorduğu gibi: «Hâlâ mı korkuyorsunuz benden Mario? Hâlâ mı yanınızdan ayrılmayı gitmemi istiyorsunuz?»

Ve kadına doğru eğiliyordu Mario; gittikçe şehvanîleşen bir sevgiyle, kulakmemelerini çimdirdiyordu kadının, ve büyüleyici yüzünü kendine doğru çekiyordu. Katiyen direnmiyordu Gillian. Tam tersine! Hırs ve sabırsızlıkla...

— Mario!

Hayallerini paramparça etti Donna Maria'nın sesi. İt oturumuna gelip, kin taşan bir sesle sordu karısına:

— Ne var gene?

— Sigaranız.. -diye sızlandı kadın-. Yatağa düşürdünüz sigaranızı, daha ne olsun! Yoksa siz hepimizi birden kendi yuvamızda diri diri yakmak mı istiyorsunuz? Bakın işte! Babamın o canım yatak örtüsünde açtığımız deliğe bakın.. Tam 150 dolarlık bir hediye! İtalya'ya bir gezi parası.. Mahvoldu! Ne diyeceğiz şimdi babama?

Özür olarak da yorumlanabilecek şekilde, hafifçe omuz silkti Mario. Başucu masasının üzerinden sürahiyi alıp hâlâ cızırdayan yanığa su serpti biraz. Aslında, için için zevkten uçuyordu: Napoli körfezinde bir güneş batışını katlanılması güç bir gerçekçilik anlayışı içinde işleyen nakışlarıyla bu atlas yatak örtüsü, bir kâbus gibi geliyordu öteden beri Mario'ya. Bu kâbusun kaynağında, Örgütün «büyük» diye adlandırdığı kayınbabası Septimo Caggiano da vardı ayrıca. “Büyük” Septimo... 25 yıllarında moda olan ithal mallarından biri daha işte!

Eğilip kendine çekti Donna Maria'yı. Her zamanki gibi uysal, edilgin ve hazır.. İçinde hâlâ Gilly'nin arzusu kaynamaktaydı; ve bu sefer belki biraz farklı olacağını düşünüyordu karısıyla.. Kocasının bu konudaki isteklerini daima tartışmasız kabul ederdi Maria. Her an, her yerde, gece gündüz, hastayken ve iyiyken, keyifliyken ve değilken, bir kadının kocasına boyun eğmesini buyuran o pek isabetli ilkeye uygun şekilde yetiştirilmişti. Erkekler böyledir

işte, demişti anası. Zevk vermekti kadının bellibaşlı görevi, almak değildi ama; hele yatakta bu görev, itiraz kabul etmez bir kesinlik kazanmaktaydı..

Her akşam yirmi dakikalık sıkı tarama sayesinde parlaklığını hiç yitirmeyen kara kehribar rengi saçları yastığın üstüne yayılıp yüzünü de örtmüştü yer yer. Mario'nun eli, flanel geceliğin altına doğru kaydı; en ufak tepkiden yoksun bekleyen geniş bıngıl göbeği şöyle bir yoklayıp, pırtlamış yağ yuvarlaklarını aşarak, iki tulum halindeki gevşek göğüsle doğru yükseldi. «Hey güzel Rab İsa'm! –diye içinden geçirdi Mario–. Bütün İtalyan kadınlarının göğsü üç doğumdan sonra hep böyle sarkar mı dersin?» Çekti elini. Bu arada Donna Maria külotunu çıkarıp bacaklarını açmıştı bile. Ve Mario, ondan nefret edip bir o kadar da kendi kendinden iğrenerek ona sahip olurken, Donna Maria hiç bir sabırsızlık göstermeksizin kocasının soluklarının sıklaşmasını beklemekteydi.

Mario çekildiğinde, yatağın üzerine oturdu kadın ve akşam kaçta geleceğini sordu erkeğine:

—Sicilya böreğiyle sarmısaklı karnabahar yapacağım akşama.. –dedi–. Bayılırsınız değil mi? Ama karnabahar soğuyup da yeniden ısıtılınca tadını yitiriyor; sıcaklığına yemesi güzel. Onun için bana saat tam kaçta burada olacağınızı söyleyin ki ben de ona göre hazırlanayım..

Donna'nın ta kendisi işte: Kocasıyla sevişirken, akşama pişireceği karnabaharı düşünmek!

— Hımmm.. –diye girişti Mario.

Kararsız, sustu sonra. Donna Maria devam ediyordu:

— Louie ile Danny'yi de getirebilirsiniz yanınızda, isterseniz. Uzun zamandır gelmemişlerdi bize hiç, çocuklar çok seviyor onları. Louie ile Danny de benim böreklerime bayılıyorlar..

Saatine bir göz attı Mario: «Şansım var.. -diye düşündü-. Saat 7. Bu, Chicago'da saat 6 demektir. Yani Louie ile Danny'nin, emri yerine getirmek üzere orada bulunacakları saat.» Ve eğer her şey önceden ayarlandığı gibi olup biterse, bir saat sonra Louie, pis bir ispiyonu bir piyano kirişiyle ağır ağır boğmakta olacak; Danny de, sanat aşkına, karnını deşecekti herifin hiç kanatmadan..

Sessizlik uzayınca sordu Donna Maria:

— Gene hep emlakçılık mı yapıyor Louie ile Danny?

— Hep emlakçılık yapıyorlar evet.

— İşleri nasıl?

— Tıkırında. Ama bu akşam bize gelebileceklerini hiç sanmıyorum. Eski dostlarından biri Chicago'da ölmek üzereymiş çünkü; son nefesinde yanından ayrılmamak için oraya gittiler.. Ayrıca ben de gelemeyeceğim akşam yemeğine: Bir plak kaydı için Johnny'yle stüdyoya gitmem gerekiyor.. -Kısacık bir an düşündükten sonra ekledi:- O iş uzayacak olursa, geceleyin de gelmeyip şehirde yatabilirim.

Cevap vermedi Donna Maria, gözlerini gökyüzüne kaldırmakla yetindi. Üzeri bir yığın şişeyle kaplı olan tuvalet masasına yöneldi sonra, ve saçlarını örmeğe koyuldu. Bir süre sonra omuzunun üzerinden doğru şöyle bir bakarak ve yüzü de sesi kadar duygusuz kalmak şartıyla:

— Dün akşam Gillian Blake telefon etti.. -de-

di-. Sizinle görüşecekleri varmış.. Özelmış, dediğine göre. Sıkı fıkılığınız da yok öyle, nesi vardır size diyecek bilmem ki..

İşte bunu hiç sevmemişti Mario. Eve telefon etmesi yanılttı Gilly'nin, ve bugüne kadar hiç yapmamıştı. İyi de etmişti. Şimdi niçin yapıyordu peki, değişen ne vardı?

—Şüphesiz Johnny'yi almak istiyordur programına.. -dedi bir tahminde bulunur gibi-. Herkes Johnny'yi istiyor şimdi.

Donna Maria başka bir şey daha hatırlamıştı birden:

—Haa!. -dedi-. Babam da aradı sizi. İki kere aradı hem. Alabildiğine öfkeliydi ikincisinde. Ona karşı çıkacak herhangi bir şey yapmamışsınızdır herhalde?

—Herhalde.. -dedi Mario temkinli bir sesle-. Son yağ partisi hâlâ gümrükten çıkmadığı için sinirleniyor olmalı. Bugün vakit bulursam telefon ederim ben ona..

Ve işte şimdi Mario vella, 25 A Devlet yoluna doğru nizamî hızla sürerken arabasını, kayınbabasının davranışını kara kara düşünmekteydi. Öğleye kadar, bulunabileceği bütün yerlerde aramıştı onu; ve bulamamıştı. Ama Mario'yu asıl tedirgin eden, telefonda karşısına çıkanların sesinde sezer gibi olduğu o hafif değişiklik, o belli belirsiz farktı. Bütün şifreleri denemişti sırasıyle; ve her seferinde kendisine kısa, kesin... ve tuhaf şekilde soğuk bir tonla cevap verilmişti. Konsorsiyum'a bağlı bütün her yeri, Galaxy Likörleri'ni, Phantom bilyalı rulmanlarını, Surchic hazır elbiseleri'ni, Whitestone inşaat-

ları'nı, hatta dört restoranı bile, ardarda aramıştı. Ve hep aynı cevabı almıştı: «Kendileri burada değiller efendim..», «Bay Caggiano yoklar efendim..». Seraphina bile, yani kaynanası, nerde olduğunu bilmiyordu kocasının. Gene aynı kesin, kısa, kaçamaklı ton telefonun ucunda.

Septimo Caggiano, Mario Vella'nın hayatında önemli bir rol oynamaktaydı. Mario'nun babası yaşamış olsa durum değişirdi tabii. Bundan on sekiz yıl önce Onofrio Vellatura, iki ayrı cinayet suçlamasıyla Napoli'de aranmaktayken, gizlice bir gemiye binip Amerika'ya kapağı atmış ve sağlam bir şekilde yerleşme yolunu tutmuştu. Örgüt'ün gözünde Onofrio, yuvaya dönen bir büyük maceracıydı. Nitekim kısa zamanda New York'taki en büyük gangın başına geçmeyi başarmış bulunuyordu. Kelimenin tam anlamında bir kale kurmuştu kendine; orada oturuyor, oradan yönetiyordu ayaklarının altında uzanan alandaki bütün etkinlikleri: Doklar, besin maddeleri, karayolları ulaşım araçları, demiryolları, uyuşturucu madde kaçakçıları ve kumarhane-ciler, sendikalar ve siyaset adamları, hep emrindeydi. O kadar ki, Brooklyn'de saltanat süren ve «büyük» sıfatıyla anılan Sicilya asıllı Septimo Caggiano, günün birinde Onofrio'nun kendi alanını yetersiz görüp onun alanına da el atabileceğini kara kara düşünmeğe koyulmuştu. Çok geçmeden de bir ittifak teklifinde bulundu Onofrio'ya; ve bu ittifakı, Donna Maria ile Mario'nun düğünleri mühürlemiş oldu.

Örgüt'ün büyük patronunun oğlu olan Mario, kendisinden bekleneni biliyordu: İki imparatorluk birleşerek onun soyunda devam edecekti.. İri malı-

zun gözlü, mürekkep rengi saçlı, kalın belli Donna Maria, giyim konusunda katıksız köylü zevkine sahip bir kızdı; rengârenk işlemeli şeylere düşküncü pek. Ama yemek yapıp çocuk yetiştirme konusunda sağlam eğitim gördüğü muhakkaktı; sır saklaması da cabaydı tabii.

Onofrio, karısının zayıf yanlarına göz yummasını öğütlemişti oğluna. Her türlü sevişmeye hazır bekleyen güzel kızlar, sadece bekârlar için değildi: Ufak tefek hovardalıklar, ketum davranmak şartıyla, aile namusunu da lekelemezdi katiyen. «Ama –diye eklemişti hemen babası–, hiç bir vakit hatırlından çıkarma ki Septimo Sicilyalıdır; ve Sicilyalılar namus konusunda bizden çok başka düşünürler.»

Evlenmeden önce iki genç, topu topu üç kere karşılaşmıştı; biraraya gelmek bile denmezdi buna, çünkü her ikisinin de yanında özel «koruyucu»ları vardı. Brooklyn’de, Salve Regina kilisesinde kıyıldı nikâhları. Commodore otelinde verilen düğün resepsiyonuysa, bir kutlama töreninden çok, ünlü siyaset ve din adamlarıyla Atlantik’ten Pasifik’e kadar Örgüt’ü yöneten «kumandanlar»ın bir resmi geçidini andırmaktaydı. Ve o akşam Mario, zifaf odasının ışığını karartıp da gece lambasını yaktığında, bir genç kızla değil de bir danayla evlenmiş olduğunu anlamakta gecikmeyecekti.

Bu tatsız keşiften bir hafta sonra, Montréal’in kuzeyindeki Laurentides dağlarında balayını geçirirken, telefonla aldı haberi Mario: Babası Jersey City’de bir araba kazasında ölmüştü. Fleetwood’unun direksiyonunda uyuyup kalmış olacağı varsayılıyordu: Park Street köprüsünün hemen girişinde

meydana gelmişti olay; başıboş kalan araba, korkuluğa bindirip parçalamış ve yarın dibine doğru yuvarlanırken alev alıp patlamıştı. İşin mide bulandıran yanı, Onofrio'nun tam o gece, özel koruyucusu ve şoförü Louie'ye bilinmeyen bir sebepten ötürü izin vermiş olmasıydı. Ama bu noktanın üzerinde, nedense, pek durulmadı.

Hemen bir harp şurası toplandı. Birleşmiş Örgüt'ün yönetimini Septimo aldı eline, yardımcısı, Onofrio'nun çocukluk arkadaşı Gino Viccardi olacaktı. Mario'ya gelince, önce yetiştirilip eğitim görmesine karar verildi. Her şey yolunda gittiği takdirde, sekiz yıl sonra Gino emekliye ayrılacak ve Mario geçecekti Septimo'nun yardımcılığına. Daha ilerde de, ihtiyar artık iyice yorulduğunda, başkumandan kılıcını kuşanmak üzere Mario hizmete hazır olacaktı.

Bu kararlara uygun şekilde yürüdü işler: Illinois'da Cicero'da verdi «kan sınavı»nı Mario. Başarıyla.. Hain bir işçi delegesinin hesabını görmek üzere gönderilmişti; ve 45 mm. lik tabancasıyla iki el ateş edip beynini dağıtıvermişti herifin.

Ateşli silâhları daima kullanageldiği halde, adam öldürmekten özel bir zevk almıyordu Mario. O da her iş gibi bir işti kahramanımızın gözünde; ve tabanca da, kurbanı çabucak yolcu etmek için en emin araçtı. Louie ve Danny örneğin, adam öldürmekten gerçek bir zevk alır; ayrıca bu zevki sürdürmekten de hoşlanırlardı. Louie, kurbanı tam cızlamı çekmek üzereyken piyano girişini hafifçe gevşetip üstada umut verme, sonra yeniden gevşetip yeniden sıkma ve bunu böylece mümkün olduğu kadar uzatma sa-

natında gerçekten uzmandı. Danny ise bıçağını kurbanın hayatî bir organının hemen yanına saplar, sonra kanırta kanırta çekip başka bir hayatî organa yönelirdi. Meslek aşkı denen şey de bu olsa gerekti işte! Nitekim Louie ile Danny'nin bu meslekten hayatta hiç bir şey karşılığında vazgeçmeyeceklerini adı gibi biliyordu Mario.

Ama on yıl geçmişti aradan; ve Mario artık o türden pis işlere elini sürmeyeceği duruma gelmişti. Septimo'nun yardımcısıydı şimdi birleşmiş Örgüt'te.

Gillian Blake!... Fizik bir sevinç duyuyordu bu ismi tekrarlarlarken, tekrarladıkça tadına biraz daha varıyordu sanki. Soylu bir isimdi bu. Tıpkı sahibi gibi. Ve tam bir safkandı Gillian. Her şey onda, yürüyüşü, giyinmesi, konuşması, yemesi, her şey evet, üstünlük kokusu saçıyordu.

Birlikte ilk yemek yedikleri gün niçin atlama-mıştı sanki Gillian'a? İstemiş olsa, yemek çoktan fırına verilmişti; emindi. Hiç kadın görmemiş değildi o güne kadar Mario. Cicero'da, Jacksonville'de, «infaz» emirlerini yerine getirmek üzere gittiği her yerde, bir alay piliçle yatmıştı. Ve kadınların hoşuna gittiğini gayet iyi biliyordu. Gerçi şakakları hafifçe ağarmıştı ama, vücudu gene tığ gibiydi. İyi giyiniyordu üstelik; daha doğrusu, iyi giyinmesini biliyordu. Gösterişsiz ama uyumlu ve tabii alabildiğine pahalı şeyler seçiyordu daima: Gömlekleri Silka, ayakkabıları Hellstern, kostümleri Brooks Brothers'ti. Kravatları ise, daima kupon.. Stüdyoda karşılaş-

mışlardı Gillian'la: Johnny'nin «Billy ile Gilly sizlerle başbaşa» programına katılma olanaklarını birlikte tartışmak için. Raquet Club'te bir tenis maçı seyretmeğe gittiğini söyleyip, onları başbaşa bırakmıştı kocası Bill. Ve Mario, Gilly'yi de koleksiyonuna almağa o anda karar vermişti.

Gillian'dan gelmişti ilk teklif:

— Yemeği birlikte yiyebilir miyiz bay Vella?

Tenine sadece iki noktada dokunan bir rob-tünik vardı üzerinde. Ve tabii Mario,

— Elbette! —dedi.

Michael's Pub'a gitme teklifi de gene kadından geldi. Bir Gordon-martini ısmarladı Gillian içki olarak; sonra da üzerine basa basa belirledi:

— İçine de üç damla... ama sadece üç damla Noilly eklemenizi rica edeceğim.

Klas kadındı vesselâm! Hiç birine benzemeyen bambaşka bir kadındı..

Bir duble viski istemişti Mario; Gillian'sa üç martini daha içerek yemeğe devam etti. Ne istediğini çok iyi biliyordu kadın. İsteddiği şeyi elde etmenin yolunu da biliyordu.

Yemekten sonra Mario, onu arabasıyle evine kadar götürüp bırakmayı teklif etmişti. Gillian bu teklifi severek kabul etti.

Eve yaklaştıkları sırada, şöyle bir kuzeye doğru çıkmayı isteyen de Gillian olmuştu: Oldfield'e kadar uzandıkları takdirde, Sound üzerinde kış güneşinin batışını rahatça seyredebilirlerdi.

Ve hince bir gülümseyişle eklemişti Gillian:

— Bizim King's Neck kayalıklarından seyret-

meğe kalkacak olsak komşular ikimiz arasında bir şey var sanabilir, öyle değil mi?

Lamborghini'yi yolun kıyısında durdurdu Mario. Gillian, yol taraçasına konmuş sıraya rahatça yerleşip, ağır ağır kızışan Okyanus'u seyre koyuldu.. Dalgaların sonsuzluğu karşısında yapayalnızdılar. Ve Mario, kadının giysilerini yırtarak çıkarıp atmak, sonra onu kendine çekip ezercesine göğsüne bastırmak, vücudunun en gizli yerlerini tanımak birer birer, ve ona sahip olmak, altında zevkten inlediğini, bağırdığını işitmek arzusuyla tutuşmaktaydı.

Ama bu konuda da ilk adımı atan, Gillian oldu gene. Kollarını adamın boynuna dolayıp alnını alnına sürterekten,

— Zavallı Mario.. —diye çekti içini—. Beni nasıl da dayanılmaz biçimde istiyorsunuz!.

Islak dudaklarını dudaklarına değdirdi sonra Mario'nun, dilini ustaca ağzına daldırıp uzun uzun öptü.

Kendini korumağa çalışan insanların o gülünç telâş içindeydi Mario:

— Vakit geç oldu.. —diyebildi nihayet—. Dönmemiz lâzım.

Gülmekten kırılmıştı Gillian:

— Doğrusu bayılıyorum size Mario!. —diyordu—. Sizde hep takıldığım ürkütücü bir yan var. Ama aynı zamanda da korkuyorsunuz benden; ve bu da hoşuma gitmiyor değil. Yalnız... kafanızı saran hayaletlerden bir an önce kurtulmanız gerekir: Ebediyen hoşuma gideceğinizi sanıyorsanız, yanılıyor sunuz.

Bu açıkça meydan okuyuş karşısında niye sus-

muştı sanki? Onu arzu ettiği doğrudu evet, hem de delice arzu ediyordu! Öbür konuda da haklıydı kadın: Korkuyordu Mario. Ama Gillian'dan değil Septimo'dan, Septimo'nun namus anlayışından korkuyordu. Ve bunu anlatamazdı Gillian'a; Örgüt'ün ona kredi açarken koyduğu şartları da anlatamazdı..

O hafta iki kere daha telefonla aradı Gillian'ı; ve iki kere daha, bir kadeh içki içmek için Kumsallar Moteli'nde biraraya geldiler. İki seferinde de aynı şey oldu: Büyülüyor, çıldırtıyordu onu kadın. Sonra da kılına bile dokunmaksızın evine götürüyordu Gilly'yi. Taa diplerinden doğru kendisine seslenen içgüdüyü susturamıyordu bir türlü Mario; vede aslında, kendisinden çok daha üstün yetenekli birtakım omuzdaşları çoktan öbür dünyayı boylamışken, onun hâlâ hayatta kalması, bu içgüdü sâyesindeydi.

Üçüncü buluşmalarında, ilk seferindeki tünügi giymişti gene Gillian. Peacock Alley'e gitmişlerdi yemeğe. Ve o gün, kahvelerini de içtikten sonra çenesini kenetlenmiş ellerine dayamıştı Gillian, ve Mario'nun bakışlarına dikerek bakışlarını,

— Sizi bir daha görmeyeceğim Mario.. — demişti—. Çünkü sıkılmağa başladım artık sizinle.

Amansız bir öfkeye kapılmıştı Mario. Kadını tokatlamamak için güçlkle tutmuştu kendini; ve tükürür gibi dişlerinin arasından,

— Hoşça kal öyleyse hanımefendi.. —deyip gitmişti.

Uzun bir süre yürümüştü dışarda; ve bir türlü silememişti belleğinden, Gillian'ın restorandaki gülümseyişini. Mona Lisa'nın gülümseyişiydi bu; ve Mario o gülümseyişin anlamını ilk defa olarak kav-

rıyordu: Bütün erkeklerin delice arzu ettiği ama hiç birinin elde etmeyi başaramayacağı, erişilmez bir kadının gülümseyişi...

Oysa Gillian erişilmez değildi.

Öğleden sonra, stüdyoyu aradı telefonla. Bula-
madı. Ertesi sabah üstüste dört kere daha telefon
etti; dördünde de, bayan Blake'in telefona gelemeye-
cek kadar meşgul olduğu cevabı verildi kendisine.
Daha sonra gidip stüdyonun çıkışında bekledi ka-
dını; ama Gillian, kocasının kolunda çıktı stüdyo-
dan ve, Mario yandaki sokaklardan birine sapıp giz-
lenmek zorunda kaldı.

Gene aynı öğleden sonra, bürosuna gelen bir
bilgiyi önem vermeyip iyi değerlendiremediği için,
federal polis, Bronx'taki en sağlam zula yerlerinden
birine yaptığı anî baskında altı kilo saf eroin ele ge-
çirecek ve Örgüt'ün üç adamını yakalayacaktı.. Bu-
nunla da kalmadı Mario. Daha ertesi günü, Septi-
mo'yla iki randevusunu iptal etti üstüste. Ve artık
bu hovardalıktan vazgeçmek üzereydi ki, bu sefer
Gillian aradı onu.

— Bana telefon etmişsiniz yanılmıyorsam?... —di-
yordu.

— Hem de defalarca.

— Aman ne mutluluk!.

Uzatmadı Mario: Salı akşamı Kumsallar Mo-
teli'nde bir martini için serbest olabilir miydi?

— Sadece bir martini için mi? —diye sordu Gil-
lian.

Sadece bir martini için olmadığını bildirdi Mario.

— Öyleyse gelirim.. —dedi Gillian, telefonu ka-
parken.

Motele çıkan yolun kıyısındaki yarın alt tarafında bırakmıştı Mario arabasını. Bu motel işinden Septimo'nun da haberi yoktu daha: Onun sigorta şirketiyle iş gören inşaatçılara imtiyaz sağlayarak zenginleşmiş olan Smithtown belediye meclisi üyelerinden Charlie Friars, bu alabildiğine modern ve iyi işlemeğe adanmış motelin yapımı sırasında para darlığına düşünce Mario'ya başvurmuş ve protesto edilmiş senetlerinin ödenmesi şartıyla yarı yarıya ortaklık teklif etmişti. Dolayısıyla de Mario şu anda, % 50 hisseyle gizli ortağıydı motelin. Ayrıca burada, Septimo'nun ispiyonlarıyla karşılaşmak ihtimali de yoktu pek; çünkü üstatlar daha çok, Örgüt'e ait motel ve restoranlarda icra-i sanat eylemeyi severlerdi.

Gillian bardaydı. Derin bir soluk aldı Mario, eşikte bir an hareketsiz kaldı ve seyretti kadını. Bacak bacak üstüne atmış ve bir sigara yakmıştı Gilly, barmenle konuşuyordu. Martinisine dokunmamıştı daha; ve yoğun bir buğuyla örtülü kadeh, onun da henüz geldiğini gösteriyordu. Nasıl olup da dışarda Gilly'nin arabasını görmediğine canı sıkıldı bir an. Oysa en köklü alışkanlığıydı bu: Kendi evi de dahil herhangi bir yere girmeden önce daima kola-çan ederdi çevreyi, inceden inceye bakıp denetlerdi. Bugün unutmuştu, olur a..

— Merhaba bayan! —dedi yaklaşırken—. Yalnız mısınız?

Yapmacıklı bir kırıltıma içinde,

— Nerdeyse unuttuğunuza inanacaktım.. —diye cevap verdi genç kadın.

Teması kurmuşlardı yeniden. Ellerin arasına alıp sıktı Gillian'ın elini; hemen cevap geldi kadın-

dan.. Çok geçmeden, mumlarla aydınlanmış küçük bir masada karşı karşıya oturmuş, birbirlerinin gözlerine bakmaktaydılar. Sessizce konuşuyorlardı uzun uzun; fileminyonlar, tabaklarında soğuyordu; ve parmakları birbirine değdiğinde, Mario sarsılır gibi oluyordu.

Nihayet sordu Gillian:

— Beni daha ne kadar bekleteceksiniz Mario?

Elinden tutup masadan kaldırdı Gillian'ı. Birkaç basamak inip hafifçe aydınlatılmış bir koridora girdiler.

Aralık bir kapı vardı. İçerde, kahve servisi için alçak bir masa; ve masanın üzerinde, kahve takımlarının yanı sıra, portakal rengi krizantemlerle dolu büyük bir vazo görülmekteydi.

Yatağın yanı başındaki bir başka küçük masada ise, bir buz kovası içinde iki şişe Dom Pérignon bekliyordu onları. Her şeyi eksiksiz düşünüp yapmıştı Charlie.

İçeri girip de kapıyı kapadıklarında, Gillian'ın yeniden gülümsediğini gördü Mario. Ama artık Mona Lisa'ninkini andırmayan, ciddi bir gülümsemişti bu.. Ayaklarını çoktan çıkarmıştı Gillian; kollarını uzatıyordu ona. Kadını kendine doğru çekti Mario, sımsıkı sarılıp uzun uzun bastırdı göğsüne. İki vahşî hayvanın koklaşmasını andırıyordu ilk öpüşmeleri; sonra dudakları yumuşayıp duruldu ve ağızları tanışmağa koyuldu bu sefer. Öpüşmeyi kesmeden eğildi Mario; sağ koluyla bacaklarının altından tutup bir tüy gibi havalandırdı Gillian'ı, sonra da yavaşça getirip yatağın üzerine bıraktı.

Uzun bir süre orada öylece, giysileriyle, yanya-

na uzanmış kaldılar. Mario'nun elleri kadının soluk yeşil yün giysisinin üzerinde dolaşmaktaydı durmadan; ve her okşayışında, yanındaki narin vücudun derinden derine ürperdiğini duyuyordu. Sonra, Gillian'ın dizi bacaklarının arasına doğru süzülüp sek-sine kadar yükseldiğinde, Mario da derinden derine titredi. Ve saçlarını açtı kadının, sağ kulağının incecik tüylerle kaplı memesini ağzına alıp emdi, yaladı sonra bir süre; sonra da dilini kulağının içinde gezdirmeye koyuldu. Sımsıkı sarılmıştı Gillian şimdi ona. Eliyle ensesini kavramıştı Mario'nun, ve dizi, hep aynı can alıcı yerde gittikçe hızlanarak işlemekteydi. Tüm vücudu, adamı saran arzu fırtınasıyla dalgalanıyordu.

Gillian'ı sevgiyle dudaklarından öperek,

— Hemen geliyorum, bekle.. —diye fısıldadı Mario.

Kalkıp banyoya geçmiş, hızla soyunduktan sonra odaya dönmüştü. Yatakta doğrulmuş kendisini bekleyen Gilly'ye tam sarılacağı anda, birden ona sırtını döndü kadın; ve omuzunun üzerinden bakarak, yalvaran bir sesle,

— Beni sen soy Mario.. —dedi—. Öylesine istiyorum ki senin soymanı!

Kuyruk sokumuna kadar inen fermuarı açarken, eli hafifçe titriyordu Mario'nun. Hızlı bir hareketle sıyrıldı giysisinden kadın; eğilip aldı yerden giysiyi, bir iskemlenin üzerine fırlattı. Sonra da küçük bir kız gibi ellerini arkasında kenetleyerek yüzünü Mario'ya döndü.

Sutyen takmamıştı o gün. Şahane göğüsleri şimdi Mario'ya doğru dikilmiş, beklemekteydi. Me-

melerinin arzuyla sertleşmiş uçları, karlı tepelerin üzerinde küçücük pembe dorukları andırmaktaydı. Tıpkı hayalindeki yarabbi, tıpkı hayalindeki gibi!... İnce, oynak ve esnek bir vücudu vardı; hayatında hiç bir kadında böyle bir vücut gördüğünü hatırlamıyordu Mario.

— Gel hadi.. —dedi Gillian—. Gel benimle.

Elinden tutmuş ve handiyse ürkek, utangaç bir sürükleyişle yatağa götürmüştü adamı. Sonra da kendini, boynunda, omuzlarında, koltukaltlarında dolaşan dudaklarının okşayışına teslim etti Mario'nun. Bir arı bal toplar gibi küçük emişlerle emiyordu adam göğüslerinin uçlarını; ve Gillian, sabırsızlıkla, memelerini âdeta onun ağzına doldurmak ister gibiydi. Arzularının ateşi gittikçe yükseliyor, vücutları gem tanımaz oluyordu. Ve Mario onu, üzerindeki son fazlalıktan, incecik külotundan da sıyrıp kurtardığında,

— Hadi n'olursun.. —diye inledi Gillian—. Hadi!

Hem bir rica, hem de bir emirdi bu. İtaat etti Mario. Ve daha başlamadan bitirmişti işini: Delice bir tutkuyla dolu o uzun bekleyiş ve şimdi de bir o kadar uzun karşılıklı okşayışlar dönemi, katlanılabileceğinin çok ötesindeydi; daha girer girmez zevke garkolup taşıtı nitekim..

Ağır bir yük altında kalmış gibi yumruklarının üzerinde doğrulup, bütün kalbiyle yedek güçlerini çağırırdı imdada. Kadının kalçaları hep aynı ritmi izlemekteydi. Mario'nun gözlerine dikmişti gözlerini. Ve bakışları buğulanıyordu yavaş yavaş. Bir küfürden de beterdi bu hayal kırıklığı! Birden bir şimşek çakar gibi, sertleşip dikildiğini duydu kadının için-

de Mario; ve zafer kazanmış bir kumandan edasıyla, ona gülümsedi:

— Ya ne sanıyordun ki sen? —diye sordu gururla—. Anlaşılan, İtalyan nedir daha bilmiyorsun!..

— Sevgilim benim.. — demişti kadın bir fısıltı halinde.

Ve biraz sonra Gillian'ın zevklerin zevkiyle kabarıp taşıdığını, ve sonra bir daha, ve sonra bir üçüncü defa taşıdığını duyacak; nihayet kendisi de taşacaktı yeniden. İşte şimdi de kollarının arasına yığılmış, Gillian'ın ellerini, göğüslerini, boynunu ve dudaklarını tutkuyla öpüyordu.

Çok geçmeden, uyumak üzere olduğunu sezdi kadının. Gillian, dalıp gitmezden önce,

— Hâlâ benden korkuyor musun? —dedi.

Ayakları donuyormuş gibi bir duyumla uyandı Mario: Gillian, Dom Pérignon şişelerinden birini açmış, damla damla ayak parmaklarının arasına dökmekteydi.

— Hey, kendine gel! —diye bağırdı gülerek—. Çok iyi bir şampanyadır o, yazık değil mi?

Yapmacık şekilde utangaç bir sesle,

— Sahi mi? —diye sordu Gillian.

Eğildi sonra, köpükle kaplı parmakları birbirini ardından öpüp yalamağa koyuldu. Çevik ve usta dilini, parmakların arasında gezdirmekten de geri kalmıyordu.

— Enfes, enfes.. —diyordu—. Kadehe koyup da içmekten çok daha iyi oluyor böylesi!

Bu sefer de bacaklarına biraz şampanya dökmüştü Mario'nun; ve sızıntıları sırayla yalayıp emmeğe koyulmuştu. Ve Mario onun her kımıldayışında, ayaklarının, bacaklarının, baldırlarının üzerinde, göğüslerini, göğüslerinin uçlarını duyuyor; bu dayanılmaz okşayışın etkisiyle ürpererek hafif hafif inlemeğe koyuluyordu. Artık katlanamayacak raddeye geldiğinde, kendine çekti Gillian'ı. Ve bu sefer, zamanı savurup harcamaksızın, en ince ayrıntıları bile hesaba katıp değerlendiren bir bilinçle yürüteceklerdi işi; ve aynı anda, aynı coşkunluk içinde boşalacaklardı.

Sonra da dudak dudağa ve içiçe, dipsiz bir uykuya gömüldüler yeniden.

Mario yarım saat sonra uyandığında, Gilly tamamiyle giyinmiş, yatağın ayak ucunda beklemekteydi.

—Hoşça kal Mario.. —dedi sadece.

— Ne demek o? Ne yapıyorsun orada?

— Ne yapacağım, gidiyorum.. —diye cevap verdi kadın dünyanın en sâkin sesiyle; ve tam çıkacakken dönüp ekledi:— Evdeki o ineğe her binişinizde umarım ki, beni hatırlamayı unutmazsınız!

Mario'nun en ufak bır harekette bulunmasına fırsat vermeden çıkıp gitmişti. Yüzünde gene o çok iyi bildiği gülümseyişle.. Rospu! Hâlâ uyku taşan gözlerini oğuşturdu Mario. Öfkesini için için savurduğu küfürler aracılığıyla ayakta tutarak, son hızla giyindi. Nesi tutmuştu peki bu kahpenin yani? Bomba gibiydi çünkü Mario, üç adamın biraraya gelip de ancak yapabileceği işi yapmıştı tek başına; Gillian'ın daha önce tanıdığı bütün erkeklerden kat kat iyiydi herhalde! Peki öyleyse?

Arabasına döndü.. Yarın yeniden getirecekti buraya o karıyı. O getirmeyecekti hayır, kendisi gelecekti rospu! Sürünüp yalvarıp özür dileyerek gelecekti hem de; ve şampanyayı, gene aynı şekilde içmek isteyecekti.. İşin ucunda hepsi aynıydı bu karıların: Rospular ineklerden, inekler rospulardan farksızdı; ikisinden birini seçebilirdiniz o kadar. Kafa açısından tabii! Yoksa öbür açıdan Gilly ineklikten alabildiğine uzaktı.

Tam kontağı açmak üzereyken, dikiz aynasına kaydı gözleri; ve Louie'nin kendisine dikilmiş bakışlarıyla karşılaştı birden. Şimşek gibi döndü geriye: Arka koltukta Louie ile Danny oturmaktaydı. Çenelerine kadar kaldırmışlardı pardösü yakalarını. Ve Danny'nin elindeki Beretta'nın susturucusu, arabanın loşluğunda pis pis parlamaktaydı.

— Ne arıyorsunuz burada çocuklar siz? —diye sordu Mario, şaşkınlık içinde—. Chicago'da olmanız gerekmez miydi?

Cevap amansız ve kesindi:

— İptal etti Septimo o küçük geziyi. Şimdi bizi yukarıda, yarın tepesinde bekliyor.

Bir saniye bile sürmedi Mario'nun durumu kavraması: Sadece onu azarlamak için buraya kadar zahmet etmezdi Septimo; ve şu anda iki en iyi adamının kendisine silâh çekebilmesi için, emri ihtiyardan almış olmaları gerekti; söz konusu iki katilin bu maskaralıktan sonra yaşamağa devam edebilmeleri de, ancak ve ancak Mario'nun cartayı çekmesiyle mümkündü..

İnanılmaz bir şeydi bu ama gerçektir: Onun, damadının ölümünü istiyordu Septimo!

El frenine uzanmak üzereydi ki, gösterge tablosunun içine yerleştirilmiş olan gizli bölme geldi hatırına birden: Çifte zeminin kayması ve gıcır gıcır bir P 38'in avucuna düşmesi için, fren tokmağına bir yarım tur yaptırmak yetiyordu!

Ama o son umut da daha doğarken öldü:

— Orayı boşuna kurcalama, hiç bir şey bulamazsın.. — demişti Louie'nin sesi—. Bölmeyi ekleten benim, biliyorsun. Uzatma da yürü artık!

Yarın üst kısmında yol, küçük bir park yeri yapacak şekilde genişliyordu. Uçurumun kıyısına da, sözümona set diye, tahta bir parmaklık yerleştirilmişti. Baş tarafı parmaklığa doğru gelmek şartıyla durdurdu Lamborghini'yi Mario. Kiralık bir araba vardı hemen ilerde; ve Septimo, arabanın yanında, ayakta durmaktaydı.

— Seni bekliyordum Mario.. —dedi—. Çok bekledim seni, çok! Tıpkı baban gibi sen de puştun birisin. Ama sen ondan çok daha pis bir iş yaptın: Kızımın namusunu kirlettin. Adımı lekeledin, anlıyorsun? Caggiano adını.. —Yaklaşmış ve avucunu dudaklarına bastırdıktan sonra, Mario'nun alnına yapıştırmıştı. Uzaklaşmadan önce son sözünü söyledi—: *Bacce del morte!*

Bu söz üzerine Louie, Beretta'sı daima Mario'ya doğru yönelmiş olarak, arabadan inmişti. Danny ise, oturduğu yerden uzanıp arabanın radyosunu açtı sonuna kadar, sonra inip kiralık arabaya kadar uzandı ve çok geçmeden elinde plastik bir gaz bidonuyla döndü. Deri koltukların ve ayak halılarının üzerine boşalttı bidonun içindekini. Benzin kokusundan boğulacak gibi oldu Mario. Bu arada Louie,

elindeki silâhın dipçiğiyle vurup arabanın arka yan camını kırmuştu. Ve iki omuzdaş, ahşap korkuluğa doğru itmeğe koyuldular Lamborghini'yi. Septimo da çakmağını çıkarıp bir gazete parçasını ateşlemişti; arabanın kırık camı tam önünden geçerken savurdu içeriye alevlenen gazeteyi. Patlamanın gürültüsü, arabanın ağırlığına dayanamayıp göçen korkuluğun çatırtısına karıştı. Ve iki ton ağırlığıyla koca Lamborghini, boşluğa doğru uçtu; yarın kayalıklarına çarpa sıçraya inip 100 metre aşağıda, bir alev gölünün ortasında görünmez oldu.

16 Aralık tarihli

“BILLY İLE GILLY SİZLERLE BAŞBAŞA”
programından bir parça

GILLY — Yavaş yavaş evi süslemeğe başlamak ve Noel alışverişlerine koyulmak zamanı geliyor sevgilim.

BILLY — Noel baba Noel baba
Gene gökten mi ineceksin ha
Tra lal lal lal la
Tra lal lal lal la
Sevgili Noel baba!

GILLY — Gerçi güzel bir sesiniz var ama sevgilim, ne yazık ki bizim programımız bir müzik yayını değil.

BILLY — Biliyorum evet Gilly. Johnny Alonga değilim ama gene de idare edebiliyorum galiba?

GILLY — Johnny Alonga dediniz de birden hatırladım: Manacerinin, sevimli komşumuz Mario Vella'nın hayatına mal olan o korkunç kaza, beni perişan etti.

BILLY— Acaba bir kaza mı ki o? Polis pek emin değil.. Bir intihar olayı da olamaz bu, diyorlar. Bu durumda bir tek sonuç kalıyor çıkaracak...

GILLY— Hiç bir sonuç çıkarmayın, ne olur! Acı bir konu bu çünkü. Ben gene Noel alışverişlerine dönelim diyorum.

BILLY— O da pek öyleiç açıcı bir konu olmasagerek!

GILLY— Biliyorum sevgilim. O güzelim şenlik de, yavaş yavaş bir ticarî iş haline gelmekte..

BILLY— Ne yazık ki haklısınız! Mutlu bir Noel geçirmek, bugün artık bir yığın para harcamakla mümkün.

GILLY— Ah şu para! Dehşet verici bir kâbus haline geldi insanlar için, biliyor musunuz? Ve işin tuhafı, tam en fazla ihtiyacımız olan anda, bir de bakıyoruz cebimizde kuruş kalmamış..

BILLY— Şüphesiz bu, her an paraya ihtiyacımız olduğundandır! Düşünsenize bir: Noel hediyeleri aradan çıkar çıkmaz vergiler giriyor sıraya. Sonra ödenmesi gereken senetler, ipotek yükümleri, çeşitli taksitler, telefon parası, günlük normal giderler...

GILLY— Tamamıyla öyle evet. Durumu iyi gözükenlerin bütçesi bile pek ender olarak açık vermiyor. Sonra... sonra bir de bakıyorsunuz hiç umulmadık bir masraf çıkmış: Denge altüst oluyor tabii!

BILLY— Siz bugün nedense bu konuda haddinden fazla kaygılı, hatta tedirgin görünüyorsunuz sevgilim? Kalorifer parasını at yarışlarında kaybettiğinizi yada yolda 1.000 dolar düşürdüğünüzü müjdelemezsiniz umarım bana!

GILLY— Saçmalamayın ne olur! Meczâî olarak ko-

nuşuyordum ben. Para yokluğunun hepimizin karşısına can yakıcı problemler çıkardığını belirtmek istiyordum.

BILLY— Elbette öyle. Yalnız unutmayın ki sadece para, mutluluğa yetmiyor.

GILLY— Evet ama siz de unutmayın ki para, hele bazı hallerde, köklü birtakım endişeleri yatıştırabiliyor!

MARVIN GOODMAN

Noel'i önceleyen hafta, heyecanların doruk noktasına eriştiği dönemidir yılın. Bu her zaman böyle olmuştur. Ama o yılın Noel'ine doğru iki King's Neck sâkini, heyecan açısından özellikle şiddet kazanan bir haftaya girmiş bulunuyorlardı: Bu yılki Doğum şenliklerinin dünyanın sonu anlamına geleceği duygusu kaplamıştı ikisinin de içini. Hiç değilse kendi kişisel dünyalarının sonu gelmek üzereydi; ve ne biri, ne de öteki yolun ucunda en ufak bir kurtuluş umudu göremiyordu: İflâsın eşiğine gelip dayanmıştı Marvin Goodman; Gillian Blake ise, gebeydi.

Bahçe kapısına tutturulmuş olan mektup kutusuna yaklaştı Marvin Goodman; aceleyle açıp çeşitli biçim, renk ve boyutlarda bir düzine kadar zarf çıkardı. Selofanların altında, isim ve adresinden gayrı, *Fatura sureti* ibaresini görmek, haftalardan beri içinde taşıdığı o pis kâbusa yuvarlanmasına yetmişti yeniden. Çevresinde hayata tadını veren şeylere en basit şekilde dikkat bile etmeksizin geçti holden sa-

lona: Metresi 25 dolara döşenmiş kalın kadife kaplamalar, konforunu borçlu bulunduğu klima tertibatı, Tanganyika yöresinden gelme heykelcikler, Kolomb-öncesi Amerika uygarlıklarından kalma biblolar, Mishri Gatsoury'nin dört soyut tablosu, her açısında estetik heyecanlarını tazeleyen sanat kitapları...

Kendisi için endişe verici olmayan tek zarfı, büyük zarfı açmakla koyuldu işe. Borsa simsarları tarafından hazırlanmış lüks bir katalog çıkmıştı nitekim zarfın içinden: Söz konusu avantajlı yatırım uzmanları, sayın müşterilerine, ellerindeki kapitali kısa zamanda ve en güvenli yollardan iki üç katına çıkarma imkânını sunmaktaydılar. Mîzah duygusu, soluk bir gülümseyiş vermişti Marvin'ın dudaklarına. Ama, evinin yanındaki kavaklı yolu ısıtan kış güneşi gibi birdenbire silindi bu gülümseyiş: *Saks 5. Cadde* mührünü taşıyan ikinci zarfı açar açmaz, bir düzineyi aşkın mavi ve kokulu kâğıt yaprak fışkırmıştı dışarı. Eğilip bir tekini aldı sadece: Saks mağazasından villa Goodman'a, sadece kasım ayı içinde, karşılığı ödenmemiş olarak 249, 89 dolar tutarında mal yollanmıştı; ve bu yeni meblâğ, daha önceki ayların (gene ödenmemiş) karşılığına eklendiğinde, Goodman adına açılan kredi hesabından 700 dolara yakın bir taşma oluyordu! Durumu günü gününe ve ayrıntılarıyla sıralayan ek fişe bakmak cesaretini kendinde bulamadı kahramanımız. Bir elektronik hesap makinasının hızı ve bir Rontgen cihazının derinleme görüş gücüyle, öbür zarfların muhtevasını da yaklaşık olarak değerlendirdi Marvin. Zarf-
ların sırtındaki isimler, beyninin muhasebe kesimin-

de, borçların muhtemel miktarıyla çağrışıyordu he-
men:

Long Island Elektrik Kumpanyası: 44 dolar.

Yeşil Çiftlik Bakkaliyesi: 35 dolar.

Banliyö Besin Mağazası: 52 dolar.

New York Telefon Kumpanyası: 32 dolar.

Doktor A. Hetterton: 145 dolar (ikinci ihtar). Vs..

Bağırmadı, uludu âdeta Marvin:

— Helen! Helen diyorum!

— Ne var sevgilim?

— Buraya gel biraz..

Marvin'le paylaştığı on yıllık evlilik hayatı bo-
yunca Helen Goodman, alabildiğine kendine özgü
birtakım refleksler edinmişti. İnâtcı bir kindarlık
gösterisiyle karşı karşıya kalınca, ki öyle sık sık ba-
şına gelen bir şey değildi bu, derhal bir yumuşatma
harekâtına sığınmaktaydı. Marvin'in en olağan tep-
kisini meydana getiren anî öfkeleri, uzlaşma dolu
bir tatlılık, sınırsız bir uysallık ve bir dahaki aya ger-
çekten tutumlu davranma vaatleriyle karşılanmak-
taydı hep. Öte yandan Marvin ona en ufak bir sevgi
gösterisinde bulunmayagörsün, Helen kendisine avan-
taj sağlayacak bir iki tâviz koparmaksızın katiyen
bırakmazdı yakasını kocasının. Daha Üniversite öğ-
renciliğinde kullanmağa başlamıştı bu taktiği ve her
geçen gün biraz daha ustalaşarak etkili bir karakter
kıvraklığına ulaşmıştı. Örneğin arkadaşlarından biri-
nin eli, giysisinin altına doğru uzandığında, katiyen
itiraz etmezdi Helen. İşin ucunda güzel bir araba ge-
zintisi olmak şartıyla tabii. Ama delikanlı inceleme-
lerini dönüşte de sürdürmeğe niyetlenecek olursa,
ossaat zılgıtı yerd.

Otuzuna merdiven dayadığı halde, uzun boylu değişmemişti Helen. Göğüsleri bir parça daha irileşmiş olmasına rağmen ilk fonksiyonlarını yitirmemişti; tam tersine, daha bir incelikle yürütür olmuşlardı bu ilk görevlerini: Marvin'ın artık alışılmış parlamalarını sindirmek yada bazı hallerde cömertliğini uyan-dırmak alanında daima etkiliydiler. Nitekim işte şu anda da Helen, sabahlığının üçüncü düğmesini çö-züp barış öncülerini görülür duruma sokmakla baş-ladı işe. Merdiveni inerken gerçekten meraklanmış bir edaya büründü, ve dikkat dağıtıcı bir kalça oy-natmasıyla bütünledi kompozisyonu.

Daha ikinci basamakta farketmişti kadifenin üzerine saçılmış mavi kâğıtların ne olduğunu.

— Nedir hayatım, niye hırçınsınız siz? —diye sordu en tatlı sesiyle—. Gene Saks mağazasının bir yanlışlığı mı yoksa?

İrkildi Marvin. Uzman muhasebeci kafasının akılcı düzeni içinde, durumu yerli yerine koymuştu çoktan: Karısı olacak gösteriş delisi maskara, he-sapsız alışverişlerle bütçenin altını üstüne getirmiş-ti gene. Geçen ayki kesin vaatlerini hiçe saymış, sö-zünde durmamıştı bir kere daha, ve örnek bir cezayı hak etmekteydi. Zararın acısını asıl çeken olarak, bu cezanın şeklini ve kapsamını belirlemek Marvin'e düşüyordu. Ama büyük mağazaların hesap servis-leri şaşmaz diye ün saldığından, bir muhasebe hatası ihtimali aklının ucundan bile geçmemişti. Oysa bu ünlerine aykırı olarak onların da yanlışlığını görmek fırsatını bulmamış değildi Marvin; ve şimdi Helen' in çıtlattığı bu ihtimal, durum açıklığa kavuşuncaya değin, suçlama dosyasını geçersiz kılıyordu.

Şüpheli bir tonla sordu:

— «Gene bir yanlışlık» sözüyle ne demek istiyorsunuz?

— İlâhi sevgilim! –diye başladı Helen okşayıcı bir sesle-. Bana müthiş sinirlenip de «kan emici» diye haykırdığınız günü ne çabuk unuttunuz? Bir saat sonra da dünyanın en utangaç adamı olarak gelip özür dilemediniz mi benden? Çünkü anneme yollamaları gereken bir faturayı yanlışlıkla bize yollamıştı aptallar. Hatırlamıyor musunuz?

Gerçekten de hatırlıyordu Marvin. Olmuştu evet öyle bir şey. Altı yıl önce olmuştu. Ve Helen öylesine alı pullu bir açıklama çabasına girişmişti ki, onu tokatlamamak için güç tutmuştu kendini. Sonra da Saks, yanlış olduğunu kabul etmişti. Ve Goodman'ın daima bir tutumluluk örneği olarak gördüğü Helen'in annesi de tartışmalı faturayı ödemişti gık demeden.

O gün hiç de kendinden memnun değildi tabii Marvin; ve kendini bağışlatabilmek için, son üç yılın en «kan emici» sipariş fırtınasına boyun eğmek zorunda kalmıştı. Özellikle bu acı anının ışığında, stratejisini yeni baştan gözden geçirdi kahramanımız; ve öfkenin, geçici olarak, yerini temkine bırakması gerektiğine karar verdi.

— Gene mi aldanmış olabilirler demek istiyorsunuz yani?

Etkisi bilinçle tasarlanıp ayarlanmış bir jestle, saçlarını geriye doğru attı Helen; ve kocasının ayak ucunda serpilmiş duran mavi faturaları toplamak üzere eğildi. Doğrulurken derin derin nefes almayı vede böylece, basit bir bluzun maddenin direnç ka-

nunlarına nasıl meydan okuduğunu Marvin'e bir kere daha göstermeyi ihmal etmedi. Sonra da sözüm-ona büyük bir dikkatle incelemeğe koyuldu faturaları. İlk dört faturaya diyecek hiç bir şey yoktu. Ama beşinciye bakar bakmaz bir zafer çılgılığı koptu kadından:

— «Mutlaka bir bit yeniği var,» dememiş miydim ben size!.

Marvin de inceledi faturayı: Tamamıyla normaldi. 27 Kasım tarihinde telefonla sipariş edilmiş 125 dolarlık bir elbisenin faturasıydı bu.

— Bityeniği neresinde bunun peki? –diye sordu Marvin.

— Böyle bir elbise olmadı ki hayatım! Ne teslim makbuzu var, ne de sipariş makbuzu. Ayrıca olmasına da imkân yok aslında; çünkü söz konusu elbise ne ısmarlandı, ne de teslim edildi!

— Emin misiniz? –dedi-. Çünkü... biraz yüklü bir fatura bu... Üzerinde de sizin adınız ve adresiniz yazılı!

Yaklaşmıştı Helen; sağ memesini Marvin'in sol koluna yaslamıştı iyice. Basıncı biraz daha arttırarak,

— Bütün bunların hiç bir anlamı yok şekerim... –dedi-. Oradaki aptal bir sekreter kız, belli bir adres yerine bir başka adres koyar; fatura da postalanır. Adres denetleme işini bay Saks'ın kendisi yapmıyor herhalde?

— Ama burada söz konusu olan, sadece bir adres hatası değil. 125 dolar da söz konusu. Para bu! Benim basit bir sözümle yetineceklerini hiç sanmıyorum..

—Peki ama ne yapabiliriz başka? Göndermemiş oldukları bir elbiseyi onlara geri veremeyiz ki! Biraz önce yok yere kavga edecektiniz nerdeyse benimle; oysa en kolayı, gidip kozunuzu mağazayla paylaşmak. Sizin yerinizde annem olsa, on dakika önce karşılarında hesap soruyordu şimdi!...

İşi kökünden halledip rahatlamak gerekiyordu, evet.

Daha fazla vakit yitirmeksizin garaja indi Marvin. Boş bir benzin bidonuna tosladı önce (tuh!), sonra da ayakları uçurtmanın ipine dolandı (çüş!). Spor Cadillac'ının direksiyonuna geçti nihayet, Long Island'a doğru gazladı. O, ekspres yola çıkarken Helen de odasında Saks'ın markasını taşıyan 125 dolarlık robu seyretmekteydi. Müvekkili suçlu bile olsa, iyi bir avukatın bir davayı mümkün olduğu kadar uzatabileceğini işitmişti Helen: Tanıklar ölebilir, davacı fikir değiştirebilir, davalı hastalanabilirdi; sözün kısası, her şey olabilirdi zamanla.. Omuz silkti genç kadın; elbiseyi yerine koyup dolabı kilitledi; ve yarım bıraktığı yerden *Vogue* dergisini okumağa yöneldi.

Saks'ta, Marvin'in şikâyetinden hemen yarım dakika sonra teslimat servisi, altında Helen'in son derece okunaklı imzasını taşıyan bir makbuzu uzatmaktaydı kahramanımıza.

Karısının ikiyüzlülüğü ölçüsünde korkunç bir sarsıntı geçirdi Marvin. Servis şefinin gösterdiği sevimli kibarlık karşısında küçük düşmesi de cabaydı! Ama tartışmanın tanıksız olarak küçük bir bölmede ve başbaşa geçmesini sağladığı için de minnet duyuyordu adama. Böylece, hiç olmazsa şöhreti le-

kelenmemiş kalıyordu. Daha ne kadar kalabilirdi peki? Beş gün, üç hafta, altı ay belki? Belki. Ama sonunda kaçınılmaz bir şekilde gelip arabayı da, evi de, mobilya ve mutfak eşyasını da alıp götüreceklerdi bu gidişle. Tabii şeref ve haysiyetini de..

Geçen yıl Mario Vella, genel muhasebesini tutmasını teklif etmişti ona. Son derece avantajlı bir işti bu; ve Mario'nun defterlerini gördüğü güne kadar da kararlıydı teklifi kabul etmekte.. Şu anda, yürüyen merdivenle mağazanın ilk katına inerken, bunu hatırlamıştı nedense. Oysa Vella çoktan ölmüştü (yada, dendiğine göre, öldürülmüştü); belki de Marvin bakımından o herifin pisliğine bulaşmamış olmak, çok daha iyiydi.

Daha sonra bir teklif daha almıştı Goodman. Bu seferki teklif, Maliye Bakanlığı'ndan geliyordu. Önü bir türlü alınamayan vergi kaçaklarını saptamağa yönelmiş yeni bir tasarının hazırlanması ve sonra da uygulanması sırasında, teknik danışmanlık teklif ediyorlardı kahramanımıza. Bu da Marvin için, uyduruk olduğu kadar da suçlanması imkânsız olan vergi beyannamelerine düşkün kazanç sahibi yurtdaşları memnun ederek bir yerine on kazanmak bakımından, bulunmaz bir fırsattı. Teklifi reddedişinde, namus kaygısından çok yakayı ele verme korkusu ağır bastı. Bir üçüncü neden de, bütün fazla gelir kaynaklarının şu yada bu biçimde Helen tarafından gaspedileceği kesin inancıydı. Bir çeşit yazı-tura oynuyorlardı Helen'le, ama kullandıkları para hileliydi: Yazı gelirse Helen kazanıyor, tura gelirse Marvin kaybediyordu hep. Ve on yıllık evlilik hayatı sonunda Marvin, «bul karayı-ver parayı» şeklinde

özetlenen bu ahmakça oyundan bıkmış başla-
mıştı.

Tam bu sırada bir ses,

— Marv.. -diye şırıldamıştı-. Marv Goodman.

Dönüp baktı Marv; ve hayatında rastladığı en
tapınılası yeşil gözlerle karşılaştı bakışları.

— 'fendim?.

— Yanılmıyorum değil mi, Marv Goodman'
sınız siz? -diye devam etti ses-. Ben sizi tanıdım
bakın, ama siz beni hâlâ tanımadınız..

Bu yemyeşil gözler, bu etli dudaklar, bu pırıl
pırıl dişler ve her cümleyi noktalayan bu alaycı eda
karşısında büyülenmiş gibiydi Marvin. Ses yeniden
çınladı:

— Ben Gillian. Gillian Blake.. -Sonra da sitem-
li bir tona bürünerek devam etti çınlamağa-: Umut
kırıcı bir adamsınız doğrusu! Daha bir hafta önce,
King's Neck'li ev sahipleri toplantısında yanyana
oturmaktaydık. Ve gayrimenkul vergileri daha da
arttığı takdirde, ev sahipleri için bir özel banka ku-
rulması gerekeceğini söylüyordunuz bana.

Birdenbire hatırlamıştı Marvin:

— Elbette! -diye haykırdı-. Hatırlamaz olur
muyum hiç!... Nasılsınız o günden beri bayan Blake?
Ya şeyyy... yani kocanız nasıl?

— İsmi Bill'dir.. -dedi genç kadın gülümseye-
rek-. Ve sağlığı her zamanki gibi gayet yerinde. Ama
ben size asıl, merdivende niye o kadar dalgın oldu-
ğunuzu sormak istedim. Bir çeyrek önce mağazaya
girerken gördüm sizi; öyle bir edanız vardı ki, orta-
lığın altını üstüne getireceksiniz sandım. Böylesine
enerjik olabileceğiniz aklımın ucundan geçmezdi

doğrusu! Yukardakileri analarından doğduklarına pişman etmişsinizdir herhalde...

Beceriksizce bir gülüşle,

— Bilmez değilsiniz.. —dedi Goodman—, bu muhasebecilerle faturacılara göz açtırmak olmuyor!

On yıldan beridir hiç de öyle enerjik duymamıştı kendini Goodman; şimdi birinin, hem de güzel bir kadının onu öyle görmesi müthiş hoşuna gidiyordu. Ayrıca da yanılmıyordu kadın. Enerjikti aslında: Otuz altı yaşındaydı henüz; tenis ve kayak sâyesinde tam formundaydı. Bundan on beş yıl önce, Cornell turnuvasında şampiyonluğu kazandığından beri, topu topu üç kilo almıştı. Düzgün yüzlü bir delikanlı gibi görüyordu şimdi kendini Marvin; evlilik hayatı, yüz çizgilerinin kesinliğini daha da belirlemiş ama yaşına dokunmamıştı sanki. Genç ve güçlü duyuyordu kendini işte Gillian'ın karşısında. Bu eşsiz güzellikteki kadının bile ilgisini çekebiliyordu..

Gillian'ın kahramanımıza ilgi duyduğu doğrudu evet; ama bu ilgi, biraz değişik nedenlere dayanmaktaydı.

Marvin'in kendi kendisine yakıştırdığı bu erkeksi ve kesin çizgili güzellikte, kötü niyetin ve sadizmin ışıltılarını rahatça görmemiş değildi Gillian. Daha King's Neck'e ilk taşındıkları gün tanımıştı Marvin'i. Kocasıyla birlikte hesap açtırmak üzere Ulusal Güvenlik Bankası'na uğramışlardı; Goodman da oradaydı ve genç bir banka yetkilisiyle, galiba karşılıksız bir çek konusunda, hararetli bir tartışmaya girmişti. Daha sonra Marvin'i, Mario Vella'ların evinde karısıyla hırлаşıırken görmüştü; King's Neck' teki çoğu ev kadınlarının haftada 75 dolarla mutfak

meselesini kapattığını iddia ediyordu. (Ve gayet iyi hatırlıyordu Gillian: Kadın, kocasının bu hücumunu şaşmaz bir soğukkanlılık içinde karşılamış; kısa zamanda da püskürtmüştü, fizik avantajlarını ketum ama etkili bir şekilde kullanarak.) Üçüncü defa olarak daha geçenlerdeki ev sahipleri toplantısında karşılaşmışlardı Marvin'le. Tesadüf bugün onları dördüncü sefer bir araya getirmekteydi; ve her seferinde de Gillian, Marvin Goodman'ı, gözünde gittikçe büyüüp korkunç önem kazanan bir konuyla, para konusuyla uğraşır bulmaktaydı.

Bin beş yüz dolar gerekiyordu Gillian'a. Çok paraydı bu; ama bu parayı ne pahasına olursa olsun ve bir an önce bulması gerekiyordu. Japonya'ya ve Porto-Rico'ya yollayacaktı onu Radyo. Bu geziden önce, karnındaki fazlalıktan ne yapıp edip kurtulmalıydı. Başka çaresi yoktu.. Ve kahramanımıza bu nazik hizmette bulunmağa hazır bir tek doktor vardı ortada.

Ufuktaki biricik karaltı, bin beş yüz dolardı evet. Blake çifti villa Tudor'u satın alalı beri, malî bakımdan iki yakayı bir araya getirebilmek için, kelimenin tam anlamıyla cambazlık yapmak zorundaydı. Nitekim Radyo idaresi tarafından binbir nazlanmadan sonra ve son defa olmak kaydıyla verilen altı aylık avansın onda dokuzu, evin ilk yerleşme masraflarına gitmişti; geriye kalan onda biri ise Billy'nin banka hesabındaydı; ve Gillian'ın bu cinsten bir yardımını isteyebileceği en son adam da herhalde Bill'di..

Marvin'in yaslanmış olduğu camın yağmur damlalarıyla ıslandığını farkettiler Gillian birdenbire:

— Tuh! —dedi—. İşte bu yağmur her şeyi altüst edecek şimdi.

— Neyi altüst edecek? —diye sordu Marvin.

— Bütün projelerimi: Şöyle on dakikalık bir gezinti teklifinde bulunmak üzereydim size. Sonra da bir martini içerek on beş dakika ahbablık ederdik.. Pis yağmur!

— Hiç bir şeyi altüst edemez.. —diye buyurdu Marvin kararlı bir sesle—. Haddine düşmemiştir!

Bir kımıldanış, bir uyanış başlamıştı liflerinin her birinde Marvin'ın: Evlilik boyunca hapsedilmiş içtepiler çok uzak bir geçmişten yavaş yavaş kabarak taşıyor ve ona gençliğini hatırlatıyordu. Sadece bu kadının arzu edilir olmasından ileri gelmiyordu bu; ona, elde edilebilir görünmesinden de ileri gelmiyordu. Asıl Marvin'ı kamçılayan şey, kadının ona ilgi duyduğu, onu arzu ettiği kesinliği idi. Suçlu bir düşünce miydi bu yoksa? Suçluysa suçlu, ne yapalım yani! Helen'in sahteciliği, yalancılığı, ikiyüzlülüğü her şeyi bağışlatmağa, her şeyi doğru göstermeğe yetirdi bugün. İyi bir cezayı hak etmemiş miydi Helen? Çeksindi cezasını..

— Saat bire çeyrek var.. —dedi Marvin—. Arabam yanda, gelin hemen atlayalım; ve iyi bir delik buluncaya kadar kendimize, şöyle bir aranalım. Sonra da güzel bir yemek yeriz. Akşama kadar serbestim bugün ve biraz değişikliğe ihtiyacım var.

Dostça bir gülümseyişle,

— Sizi anlıyorum.. —dedi Gillian.

Sonra da Goodman'ın koluna girip hafifçe sık-tı. Marvin çabucak bir göz attı çevreye. Saks'ın Long Island şubesi Garden City'deydi; yani King's Neck'e

arabayla kırk beş dakika. Komşulardan birine rastlamanın uzak bir ihtimal olduğunu düşündü Marvin. Rastlarsa da rastlardı, ne olmuş yani? Kolunda Gillian, içi rahat, göğsünü gururla gerip park yerine yürüdü.

Meadowbrook Parkway yönüne doğru son hızla yol alırken, genç kadının bacağı bacağına sımsıkı yaslandığında, iyimserliğinin hiç de boşuna olmadığını anladı kahramanımız.

İlerde bir Shell istasyonu belirir belirmez benzin göstergesine bir göz atmıştı: Boşa doğru kayıyordu ibre. Depoyu doldurtmak gerektiğine karar verdi Marvin, istasyona yanaştı.

Depo tam doksan litre almıştı:

— Bir kilometrelik yakıtınız bile yokmuş! —dedi benzinci—. Unutup geçseniz yolda kalacaktıydınız..

— Evet.. —diye cevap verdi Goodman—. Bugün şansımız boştan açıldı nedense..

Benzin kuponlarının bu istasyonda geçmediğini farkedince söylemişti bunu. Hesabı ödedikten sonra cebinde topu topu 50 dolar parası kalmıştı. O hınçla bastı gaza; yılın bu döneminde hep boş kalan yat limanı boyunca hızlanıp Neck Bridge yoluna daldı. Genç kadın sürekli sessizdi.

— Nasılsınız Gillian? Nasıl hissediyorsunuz kendinizi?

— Biraz sinirliyim nedense Marvin.. —Bir zaman sustuktan sonra ekledi—: Bu türlü kaçamaklara alışık olduğumu düşünmenizi istemem doğrusu!

— Hiç üzülmeysin! —dedi Marvin; gerçekten

de bu «kaçamağ» her şeyden önce kendi yakışıklılığına ve erkeksi gücüne borçlu olduğunu düşünmekteydi-. Söyleyin bakalım, şimdi ne yapıyoruz? Sıralayın isteklerinizi?

— İçki içmek, yemek yemek... ve sevişmek. Bütün bunların bu sıra içinde olması da şart değil tabii!

— Ne münasebet! –diye haykırdı Marvin-. Sırasıyla ve eksiksiz yerine getirilmesi şart olan harika bir program bu..

Throg's Neck köprüsüne vardıklarında geçiş parası için elini cebine atmış ve hiç bozuğu kalmadığını görmüştü. Gillian'a baktı yardım istercesine.

— Özür dilerim.. –dedi genç kadın-. Üzerimde sadece Saks'ın kupon karnesiyle şöhretim var ki, bunlar da bize köprüyü geçirmez sanırım!

On dolarlık bir banknot bozdurdu Marvin, geçişi ödeyip köprüye daldı. Biraz ilerde, Hutchinson River'ı aşabilmek için yeni bir ödeme yapması gerekecekti. Bu ikinci köprüyü de geçtikten sonra sapıp Country Inn'in önünde park etti arabasını. Çoğu müşterilerin katiyen farketmediği bir yanı vardı bu lokantanın: Fransız taşrasının o üstün mutfağıyla ünlü hanlarını andıran bir tarzda döşenmişti. Gillian'ı, koluna girip, som meşeden oyma kocaman tezgâha doğru götürürken,

— Önce susuzluğunuzu giderelim hele! –dedi Marvin.

Gillian, bir martini ısmarlamıştı.

— İki! –diye atıldı Goodman-. Ve sek olacak her ikisi de, zehir gibi sek!

Anlaşılan, işinin ehliydi barmen. Sordu:

— «On the rocks» mu, yoksa frappe mi emredersiniz?

Göz ucuyla Gillian'a baktı Marvin. Genç kadın, işaret parmağını kaldırarak bildirdi seçimini:

— «On the rocks».

Kahramanımız da işaret parmağını havalandırmış, ve,

— Aynen.. - demişti.

Gillian, yumuşak bir jestle yakaladı Marvin' in parmağını ve elini yumarken,

— Benim yakışıklı dostum.. - diye fısıldadı-, sizi içimde hapsetmiş oluyorum işte böylece!

— Dünyanın en mutlu kölesi benim! - diye cevap verdi Marvin.

Bir yandan da parmağını, kadının kapalı avucunda aşağıdan yukarıya, yukarıdan aşağıya doğru ağır ağır gezdirmekteydi.

— Şimdi anladım.. - dedi Gillian gözlerini yumarak-. İddiaya girerim ki kadınlar size «Dayanılmaz Marvin» adını takmışlardır.

— Ne yazık ki hayır.. - diye içini çekti Marvin Goodman-. Hiç biri öyle bir ad takmadı bana henüz!

— Belki işleri benim gördüğüm gibi görmüyorlardı.. - diye fısıldadı Gillian.

— Belki evet.. - dedi Marvin.- Beni asıl üzen de bu ya zaten. Hiç buna benzer bir iş gelmezdi benim başıma. Ve şimdi ister istemez kendime soruyorum: Niçin bu güzel iş durup durup da bugün başıma geliyor?

— İçkinizi de unutmayın bakalım.. - dedi Gillian; ve bunu söylerken, adamın parmağını serbest

bırakmıştı-. Sizde, benim özellikle arzu ettiğim, ama ismini koyamadığım bir yan vardır belki de kimbilir. Belki bu iş benim başıma da ilk olarak geliyor!

Birer martini daha ısmarladılar. İçki ve yakın geleceğin sunduğu perspektifler sayesinde sınırsız bir iyimserliğe kavuşmuş olan Marvin, tam bir dolar bahşiş bıraktı barmene. Cadillac'a atlayıp Hutchinson'ı bir daha geçerek yeniden kuzey yoluna çıktılar. Arabanın saati 15'i göstermekteydi; henüz yemek namına, hiç bir şey yememiş olduklarını düşündü Marvin. Ve Connecticut'a gelmeden hemen önce Parkway'den sapıp bir belediye yoluna girdi, Bedford Village'i geçtikten sonra da Crémaillère'in önünde durdu. *Holiday* dergisinin «seçkin» olarak nitelediği bir lokantaydı burası; ve zavallı Helen'in tam üç yıldır gelmek istediği bir yerdi. «Canı cehenneme şimdi Helen'in!»

Gerçekten de başarılı olmuştu yemek. Belki alabildiğine zengin değil ama alabildiğine lezzetli... Chablis-Villages gibi enfes bir şarabın da sarhoşluğuyla Marvin, ilk defa olarak, 25 dolara varan hesabı hiç kontrol etmeksizin ödedi, 5 dolar da bahşiş bıraktı kusursuz hizmeti için garson kıza. Bununla da yetinmedi üstelik; arabayı parktan alıp kapının önüne çeken sevimli kominin avucuna da bir dolar sıkıştırdı. Ve sordu:

— Şimdi nasıl duyuyorsunuz kendinizi Gillian?

— Susuzluğum vede açlığım geçmiş bulunuyor...

— dedi genç kadın-. Ne kaldı programda?

Gillian'ın kulağına doğru eğilip gülümseyerek,

— En önemlisi kaldı... -diye fısıldadı Marvin.

Sözlerini güçlendirmek amacıyla, boшта duran sağ

kolunu genç kadının beline dolamış ve bacağına okşamağa koyulmuştu.

— Keyfimize göre bir yer gerekli şimdi bize. Yolda gelirken, hemen birkaç kilometre ötede, gözüme bir yer çarpmıştı.

— Yanlış okumadıysam, adı *Vacancy* idi öyle değil mi?

— Tamam!

«İşler yolunda... —diye düşünüyordu Marvin—. Tıkır tıkır yürüyor!» Umulmadık şekilde iyi gidiyordu işler, evet; hatta belki de gereğinden fazla iyi... Bu düşünceyle paniğe kapıldı birden: Devam edemezdi bu güzellik hayır, mutlaka bir bityeniği çıkacaktı. Her zaman olduğu gibi gene bir terslik olacaktı evet! Ve bozulacaktı her şey, tepetaklak gelecekti... «Yeter be artık avanak! Hep böyle yenik mi düşeceksin ömrün boyunca sen?» deyip yatıştırdı içindeki şeytanı. Bütün terslikler bitmişti artık. Hayat güzeldi, ve güzel kalacaktı.

Gillian'ın başı omuzuna yaslandığında, paniği tamamıyla geçmişti Marvin'in. Bununla da yetinmedi genç kadın: Adamın pantolonunun ütü çizgisi üzerinde kaydırmağa koyuldu işaret parmağını. Dizden başlamış, yavaş yavaş yukarıya doğru çıkmıştı. Hızlı ve kesin etkisini göstermişti bu okşayış; ve Gillian'ın parmağı, adamın gittikçe biraz daha dayanılmaz şekilde heyecanlandığını açıkça ortaya koyan yerde tatlı tatlı ama ısrarla gezinmeğe devam ediyordu.

— Dayanılmaz Marvin... —diye fısıldıyordu Gillian—. En güzel sürprizleri getiren adam...

Kararlaştırılan motele geldiklerinde, resepsiyonun arabadan inmeksizin önüne yanaşılan bir gişeden iba-

ret olduğunu gören Marvin, rahat bir soluk aldı. O an içinde bulunduğu durumda arabadan inmesi mümkün değildi çünkü: Gillian'ın işbilir okşayışları, pantolonunun bütün ön tarafında, izi kolay kolay çıkacağı benzemez cinsinden taze ıslak kesimler meydana getirmişti...

Ceketinin dirsekleri deri yamalı, güler yüzlü bir adamdı motelin sahibi; Marvin'in gelişigüzel bir isim yazarak doldurduğu fişi hiç itirazsız kabul ederken, — Geniş tek yatak 20, çift yatak 25 dolar... — dedi.

Cüzdanında kalan sonuncu banknotu da çekip adama uzattı Marvin güvenle:

— Tek yatak istiyorum.

— On dolar daha vereceksiniz aslanım... — dedi adam.

Banknota göz atar atmaz mosmor kesildi Marvin: 10 dolarlık bir banknottu bu! Lokantadan çıkarken, arabayı getiren komiye bir dolar yerine on dolar vermişti yani! «Kadere bak, içine ettiğimin kaderine! Bir terslik çıkarmasa katiyen olmaz!»

Kekeler gibi konuştu:

— Korkarım üzerimde daha fazla yok: Sanıyorum yolda düşürdüm paramın bir kısmını... On dolarlık bir yeriniz yok mu acaba üstat?

— Tek başınıza olmuş olsanız idare ederdik... — diye cevap verdi adam—. Ama bu durumda ikiniz için inebileceğim son fiyat, 16 dolardır.

Tek kelime söylemeksizin parasını geri aldı Marvin, ve sınırsız bir hınçla gazladı arabayı.

— Allah kahretsin! —diye haykırmaktaydı—. Bu puşluğun başıma geleceğini bilmez değildim ki ben!

— Aldırmayın canım... -dedi Gillian-. Niye böyle üzülyörsünüz yani? Vakit var önümüzde daha, başka bir yere gideriz olur biter. Sizi tanıyan bir otel vardır herhalde; bir çek imzalarsınız, her şey yoluna girer...

— Karşılıksız kalmağa mahkûm bir çek, demek istiyörsünüz?

— Niçin karşılıksız kalacakmış? Pazartesi sabahı erkenden bankaya uğrar, karşılığını yatırırınız.

— Derdimi anlatamadım galiba Gillian: Sözünü ettiğiniz çeki karşılık olarak, sadece protesto edilmiş senetler verebilirim! Tıntınım sözün kısası, tıntın!

Bir türlü kabul etmek istemiyordu Marvin gerçeği: Farkında olmadan başlayıp şahane bir şekilde yürüttüğü bu güzelim fetih, zafer âdeta burnunun dibinde belirdeği an, buhar olup uçuyordu! Ömrü boyunca yenik düşmeğe mahkûmdu evet; bütün çağların vede bütün kıtaların başarı nedir tatmamış tek zavallısıydı!

Ama Marvin'i bu yenilgiden daha da çok yaralayan, Gillian'ın deli gibi gülmeğe koyulması olmuştu: Bir türlü engelleyemiyordu kadın kendini; gülüyor, gülüyordu... Nihayet durulup konuşma gücünü bulur gibi olunca sordu:

— Tıntınsınız demek ki... tıntın?

— Dilensem yeri.

— Peki ya arabanız?

— Satmak hakkını yedi ay sonra elde edeceğim ancak. O güne kadarki taksit ve faizlerini ödemiş olmam şartıyla tabii!

— Ev?

— Sahibi olabilmem için, tam otuz sekiz yıl her ay 325 dolar ödemem gerekiyor...

— Zavallı Marvin! –dedi Gillian şefkat taştan bir sesle-. Zavallı dostum benim...

Uzun bir süre konuşmadılar. Her biri kendi kişisel felâketinin bilânçosunu bir kere daha gözden geçirdi. Sonra Gillian, bu boğucu ve ağır havayı dağıtmak amacıyla, kendi durumunu anlatmağa girişti: Ufak bir yardım istemeyi düşünmüştü Marvin'den. Yani 1.500 dolar ödünç istemeyi. Ne için mi? Geçici bir sevişme macerasından tatsız bir anı kalmıştı karında; işte o müstakbel beatnik'i en sonunda zaten gideceği yere en başta göndermek için...

Marvin öfkelenmişti birden:

— Demek beni param için istiyordunuz siz de? –diye söylendi acı acı.

Gillian omuz silkerek,

— Aptallaşmayın... –dedi-. Sizi sizin için istiyordum ben. Ama bu istek, paraya ihtiyacım olmasına engel değildi... Kaldı ki sizden para değil, ödünç isteyecektim. Bu da, içinde yüzdüğüm zor durum açısından, bir sömürgecilik sayılmazdı herhalde...

— Bense her allahın günü sabahtan akşama kadar zor durumlar içinde yüzyorum!

— Zavallı Marvin... –diye tekrarladı Gillian-. Zavallı sevgilim benim!

Sıçradı birden Marvin: Gillian, elini adamın gömleğinin altına kaydırması ve sırtını okşamağa koyulmuştu; bir yandan da öbür eliyle, kayışı çözüp pantolonun fermuarını açmağa girişti yavaş yavaş. Genç kadının usta parmaklarına kendini emanet etmekten vazgeçmedi Goodman; ama trafiğin git-

tikçe yoğunlaştığını görmekten de geri kalmıyordu.

Gillian'sa okşayışlarını, avucundaki kalın kas yığınının tam ve kesin dikilmesini sağlayıncaya kadar sürdürürken,

— Ama ilk bakışta sanıldığı kadar zavallı değil herhalde... –diye fısıldıyordu–. Gün doğmadan neler doğar!

— Aman yarabbi! –diye soludu Marvin korkuyla karışık bir zevkle–. Öbür arabalardan bizi görebilirler Gillian!

— Bırakın görsünler... –dedi genç kadın–. Çekinmeyin katiyen, gizlenmeğe falan kalkmayın. Bütün dünya baksın, ve görsün bizi!

— Oh Gillian! Ulaşılmaz bir şey bu... harika bir şey!

Bir sis perdesi kaplamıştı sanki önünü Marvin'in; Throg's Neck köprüsünün işte bu sis perdesi içinden doğru yaklaştığını görüyordu. Yoğun saatlerde trafik, geçiş gişesinin 200 metre berisine kadar tıkalı oluyordu. Ve Marvin, tedbirli davranmak için cebinde bozuk para ararken; Gillian, adamın önüne doğru eğilmiş ve parmaklarıyla başladığı işi daha yetkin bir şekilde ağzıyla sürdürmeğe girişmiş bulunuyordu.

— Aman yarabbi, aman yarabbi! –diye soluyordu Marvin, oturduğu yerde kalçalarını oradan oraya savurarak–. Bu ne bu böyle, bu ne güzel şey böyle yarabbi!

Böylesini hiç tatmamıştı o güne değin. Böylesi bir yana, buna birazcık yaklaşan bir zevk bile tatmamıştı hiç. Hiç ama hiç! Ve Gillian birdenbire durup saçlarını arkaya atarak doğrulduğunda,

— Hayır! —diye inledi—. Bırakmayın ne olur... Yalvarırım kesmeyin!

— Marvin... hani şu para vardı ya, sizden rica ettiğim? Verebilirsiniz değil mi bana o parayı borç olarak?

— İsterim ama nasıl? Meteliğim bile yok!

— Ama isterseniz bulabilirsiniz değil mi? Birisinden ödünç alabilirsiniz örneğin belki? Yada ek bir iş tutabilirsiniz?

— Ne olur devam edin Gillian! —diye yalvardı Marvin—. Yüzüstü bırakmayın beni ne olur!

Gillian yeniden işine doğru eğildi. Sağlarında durmuş olan kamyonun şoförü, gözlerine inanamıyordu bir türlü; gözleri nerdeyse yuvalarından dışarı uğrayacaktı. Sol taraftaki arabanın arka tarafında ayakta duran üç yaşlarında bir çocuksa, ön kısımdaki büyüklerinin dikkatini bu «cici» sahnenin üzerine çekmek için sıçrayıp haykırmağa koyulmuştu çoktan. Oysa ön kısımdakiler, yüzünde meleklere gülümsercesine mutlu bir ifadeyle arabaların harekete geçmesini bekleyen saygıdeğer bir beyden başka hiç bir şey görmüyorlardı.

Yeniden doğruldu Gillian.

— Biraz daha! —diye inledi Marvin—. Yalvarırım durma, devam et...

Gillian pazarlığa girişti:

— Bin dolar... —dedi—. Herhalde bin dolar da bulamaz değilsiniz bana?

— 500... —diye soludu Marvin boğulurcasına—. Ama devam edin ne olur! Oh biraz daha... oh aman... oh aman!...

Arkalarındaki Volkswagen, Cadillac'ın önünde

yolun açıldığını görmüş ve klaksona basmıştı. Rüyada gibi dokundu gaza Marvin, sıraya yetişti. Bu arada sağdaki kamyon şoförü, bir zerresini bile kaçırmak istemediği manzarayı yeniden yakalayabilmek amacıyla telâşlanıp anide gaza basmış ve önündeki kamyonete bindirmişti. Bir izci takımı vardı kamyonetin içinde, başlarında da ellilik oymak beyleri.

Bu sefer doğrulmak zahmetine de katlanmaksızın,
— 1.000! —diye directti Gillian kesin bir sesle.

Derinden bir inilti halinde,
— 750... —dedi Marvin.

Sonra da en yüce mutluluğa doğru yükseldiğini hissetti. Çatlarcasına gerildi kasları; sırtı bir yay gibi bükülüp elleri iki mengene misali kapandı direksiyona.

Kamyon şoförünün kusurlu olduğuna tanık arayan oymak beyi tam o anda gelip tıkırdatmıştı Cadillac'ın ön camını. Ama engin bir boşalma içinde her bir yanı titreyen Marvin'i görür görmez, dehşetle geriledi...

Volkswagen, öfkeyle klakson çalıyordu şimdi durmadan; çünkü bu arada yol, girişe kadar tamamıyla açılmış bulunuyordu. Kendini toparlayıp gişeye kadar ilerleyebilmek için, insanüstü bir irade çabası gösterdi Marvin. Bir yandan da,

— Oh Gillian... canım Gillian... sevgili Gilly!...
—diye mırıldanarak ürpermekteydi.

Güçlkle buldu sonunda cebindeki bozuk parayı, ve sepete fırlattı. Sepetin kıyısına çarpan para sıçrayıp yere düşmüş ve geniş bir yarın daire çizdikten sonra, Cadillac'ın sol ön tekerleğinin altında devrilmişti.

Gişedeki memur, bir anda ortaya çıkan büyük tıkanıklığı görmüş ve hemen yanındaki polis görevlisine işaret etmişti. Motosikletine atlayan polis, ortalığı arap saçına döndüren bu «hıyar»a dersini vermek amacıyla Cadillac'a doğru ilerleyip yanaştı.

Arabanın sağ kapısı ardına kadar açıktı. Ve arabada bulunan tek insan, yani şoför, suratının tüm hatları aşağıya doğru sarkmış olarak kesin bir sersemlik içinde, üstelik de kime niçin yöneldiği belirsiz bir gülümseyişle gülümsüyordu.

Bu acayip manzara karşısında büsbütün öfkelenen görevli,

— Nedir bu rezalet be? —diye başladı konuşmaya.

Ama manzaranın o ana kadar farkedemediği bir takım ayrıntılarını görür görmez de sustu. Aynı anda direksiyondaki adam, büyük bir kahkaha savurmuştu. Ama alayla değil, derinlemesine sevinçle dolup taşan bir kahkahaydı bu: Araba Gillian'ın anısıyla dalgalanıyordu.

Hiç değilse bu sefer, evet, kazançlı çıkmıştı Marvin Goodman. Ve arkadan doğru yükselen uyarıcı klaksonlar konseri, kahramanımızın yenikler safından kurtulup galipler mertebesine yükseldiğini âdeta tüm evrene müjdelemekteydi.

3 Ocak tarihli

“BILLY İLE GILLY SİZLERLE BAŞBAŞA”
programından bir parça

BILLY — Biliyor musunuz Gilly, günümüzün en ateşli tartışma konularından birisi de, çocuk düşürme konusu. Ve en büyük tıp otoritelerinden kasaba hekimlerine kadar herkes, bu tartışma çerçevesi içinde yerini almağa çalışıyor bugün.

GILLY — Şüphesiz. Bence bu konuya iki ayrı açıdan bakmak gerekiyor Billy: Her şeyden önce ahlâk açısından tabii. Ama insanî açıyı da katiyen gözden uzak tutmamak şartıyla..

BILLY — Açılar ne olursa olsun sevgilim, unutmayınız ki çocuk düşürmek, bir insan hayatını ortadan kaldırmaktır.

GILLY — Biliyorum evet. Ama siz de unutmayın ki gebelik, annenin hayatını da tehlikeye koyabilir! Yada söz konusu anne adayı, canavar ruhlu bir sapık tarafından ırzına geçilmiş gencecik bir kız çocuğu olabilir? Şu anda aklıma gelmeyen nice nice örnekten sadece ikisi bunlar..

- BILLY — Kabul etmez değilim sevgilim: Yargıç durumuna gelip hüküm vermek, hiç de kolay değil bu işte!*
- GILLY — Düşünün ki çaresizlik içinde kıvranan bir alay kadın, uzmanlıktan uzak pratisyenlere baş vurmak zorunda kalıyor; ve iğrenç muayenehanelerde belki de mikroplu âletlerle iş görüyor bu adamlar.. Doğrusu kendimi o zavallıların yerine koyuyorum da bir an, dehşetten tüylerim diken diken oluyor!*
- BILLY — Hiç şüphe yok ki kanunun yeni baştan gözden geçirilmesi ve yumuşatılması, hattâ liberalleştirilmesi şart. Ama hangi yönde ve hangi ölçüde? Bütün problem burada samıyorum.*
- GILLY — Belirli bir durumu özetleme yeteneğinize doğrusu hayranım Billy!*
- BILLY — Teşekkür ederim sevgilim. O kanıdayım ki sizin en şaşmaz yeteneklerinizden biri de, karşınızdaki erkeği kendi öz değerinin bilincine erdirmek..*
- GILLY — Ama siz alabildiğine değerlisiniz sevgilim. Sadece değerli de değil, aynı zamanda önemli.. Kaldı ki benim gözümde bütün erkekler ayrı ayrı büyük bir önem taşıyor!*
- BILLY — Size bütün hepsi adına teşekkür ediyorum.*
- GILLY — Eksik olmayın sevgilim, ama biz asıl konumuza dönelim gene: «Çocuk düşürme konusunda kamuoyu ne diyor?» başlıklı bir programın tam zamanı değil mi şu sıralar?*
- BILLY — Harika bir fikir bu, Gilly! Bir din adamıyla bir de tıp otoritesini çağırdığımız takdirde...*
- GILLY — ... işimiz tamam sayılmaz!*
- BILLY — Niçin sevgilim?*
- GILLY — Çünkü bir de kürtajcıya ihtiyacımız var; ve onu kolayca bulabileceğimizden emin değilim.*

ALAN HETTERTON

«Ne güzel bir isim bu Alan Hetterton!» Duştan çıkarken kendi kendine mırıldandığı küçücük bir yeni türkünün sözleriydi bunlar. Banyo odasında saçlarını kolonyayla ovalarken de devam etti türküye Gillian: «İsimlerin en güzeli, Alan Hetterton!» Ve aynı türküyü, yatak odasının penceresinde La Guardia yönüne doğru hareket eden bir yolcu uçağının havalanışını seyrederken de mırıldanmağa devam edecekti..

Durumu açıklığa kavuşturalım: O gün öğleden sonra, Maxine Güzellik Enstitüsü'nün sahibi bayan Maxine, çocuk düşürmenin tehlikeleri üzerinde gelişigüzel konuşurken ağzından kaçırmıştı bu ismi: Doktor Alan Hetterton.. «Alan Hetterton, isimlerin en güzeli! Ama isminden de güzeli Hetterton'ın mesleği!...»

Tam bu sırada üç kere çaldı telefon. Gillian önce türküsünü bitirdi, sonra uzandı ahizeye:

— Alo?

— Benimki yirmi beş santim, tam size göredir.,
Affallamıştı genç kadın, sordu:

— Anlayamadım ne dediniz?

— Tam yirmi beş santim uzunluğunda bir baba-
fingo görmek istemez misiniz, dedim?

Sesini değiştirmek için en ufak bir çaba göster-
mediği belli oluyordu adamın. Gillian ilk defa bu
teklifle karşılaştığında, hemen kapatmıştı telefonu;
sonra üç saniye bekleyip karakolu açmıştı. Ne yazık
ki yapacak hiç bir şey olmadığını bildirmişlerdi po-
lisler: Bu türlü telefonlar sıklaştığı takdirde, cihaza
bir detektör taktırmasını öğütlemişlerdi sonra da.
Söz konusu detektör, dışardan arayan kimsenin nu-
marasını otomatik olarak belirtiyordu. Kendisine
olsa olsa bir postanenin yada bir genel telefon kabi-
ninin numarasını bildirecek olan böyle bir tertibat
neye yarardı ki!

Sordu yeniden:

— Peki ama amacınız ne kuzum? Ne yapmak
istiyorsunuz?

— En az benim kadar siz de biliyorsunuz ne
yapmak istediğimi. İlk şikâyeti üzerine komiser ta-
rafından gönderilmiş olan «Namuslu bir kadının,
telefonla rahatsız edildiği zaman baş vurması gere-
ken tedbirler listesi»ni hatırladı Gillian. Özel basımlı
kocaman bir listeydi bu. Ama açmadı listeyi: Ko-
nuşmayı sürdürmeğe karar vermişti. Hafta başından
beri ilk defadır ki bu değişik tarzlı «sohbet», genç
kadının, bağrında durmaksızın boy atan beatnik to-
humunu düşünmesine engel oluyordu.

Bir sigara yakıp üçüncü bir soruyla denedi şan-
sını:

— Niçin isminizi söylemek istemiyorsunuz peki bana ?

— Donunuzu çıkarıp benim hazreti görmeğe gelmek için, ismimi bilmeğe ihtiyacınız yok ki!

— Siz gene de söyleyin kim olduğunuzu. Belki size bir faydam dokunur..

Yapmacık olmaktan uzak bir kahkaha atmıştı adam:

— Karın-deşen Jack'ı okumuşsunuzdur herhalde tarihte.. -dedi-. Onun yeğeniyim ben. İsmim de, S...ci-Jack.

— Doğrusu vaat dolu bir isim! Başlı başına bir program sayılır adınız, azizim.. Eminim ki karşılaşsak, rahatça anlaşılabiriz sizinle?

— Hastir ordan! -dedi ses-. Kazıklamağa kalkıyorsunuz beni, tuzağa düşürmek için!...

— Peki ya gerçekten tanışıp görüşmek istiyorsam sizinle?

Tık! Adamın sözünü kesip telefonu kapattığını ancak bir süre sonra kavrayabildi Gillian. Kendi yapması gereken şeyi, adam yapmıştı! Alınacak bir ders vardı burada evet: Belki de delilerden kurtulmanın en iyi yolu, anlamağa çalışmaktı onları.. Bu yeni teori üzerinde düşünmek için yatağının kıyısına ilişti bir an; ve manyağın kendisini derinden derine etkilediğini farkettiler biraz da şaşırarak: Bütün vücudu uyanmış gibiydi birdenbire ve gittikçe daha hızlı çarpmağa koyulmuştu nabzı. Belki bundan da alınması gereken bir ders vardı kimbilir! Ama o konuda pek fazla düşünmemek yolunu seçti Gillian.

Kendini toparlamak amacıyla rehberine uzanıp H harfini açtı, ve aramağa girişti: *Helley, Hetterich...*

Tamam, işte bu olsa gerekti: *Hetterton, Alan, doktor 131 Thompson Lane K. I. 1.1377.*

Telefondaki adam sıralamıştı bu sefer soruları: Bir ameliyat mı? Ne cins bir ameliyattı bu acaba? Hımmm... Tavsiye eden kimdi peki? Maxine Schwartz? Tamam, o vakit mesele yoktu!...

—Cuma öğleden sonra uygun mu sizin için? Evet. Maxine şartları söylemiştir umarım? Çok güzel. Cumaya.

Hayat hiç de kolay olmamıştı Alan Hetterton için. King County'den çıkıp King's Neck'e yükselebilmek için, çoğu zaman uçurum dolu bir yolu tırmanmak zorunda kalmıştı.

Taa Fakültedeyken farketmişti Alan, büyük doktorlara özgü yeteneklerden yoksun bulunduğunu: Örneğin kan görünce irkilmekte, hatta bazen midesi bulanmaktaydı; ve şimdi bile karıştırdığı oluyordu baldır kemiği ile kaval kemiğini. Ama gene de iyi kötü bütün sınavlarını vermiş, üstelik bir doktora yapmayı da başarmıştı. Vede ailesinin biricik övünç kaynağıydı bu; bütün hayatları boyunca süren büyük düş, böylece gerçekleşmiş oluyordu.. Çoğu arkadaşları uzmanlığa doğru yöneltmişti öğrenimlerini; ama Alan şansı zorlamaktan yana değildi. Genel tıp alanını seçti nitekim; çok geçmeden de Long Island'ın, kazanç tasasıyla evde muayene yapmayı kabul eden ender pratisyenlerinden biri olmuştu. Bu arada fırsat düştükçe, kanunun yasakladığı birtakım ameliyatlara girişmekten de geri kalmıyordu.

Gerda'yla stajyerlik dönemi sırasında karşılaşmıştı; yanında çalışan bir hastabakıcının kızkardeşiydi Gerda. Ufak tefek, parlak tenli, kocaman ağızlı cici bir kızcağızdı. Âşığının tam karşıtıydı her bakımdan: Dışa dönük, atılgan, hareketli ve gevezelik derecesinde konuşkan.. İlk girişim Gerda'dan gelmişti nitekim: Tatlı bir haziran akşamı ıssız plajlardan birine sürüklemişti delikanlıyı; kumsalda öpüşmeğe koyuldukları vakit de, eline bir prezervatif sıkıştırmıştı. Ama o konuda da kesin bir şanssızlığa uğradı Alan: Bir ay sonra Gerda, iki gözü iki çeşme gelmiş ve ondan gebe kalmış olduğunu ilân etmişti. İki ay sonra da evlenmişlerdi. On sekiz yıl geçmişti aradan. Yarı yoksullukla büsbütün ağırlaşan tam on sekiz yıl! Meslekdaşlarının ortalama gelirini gösteren istatistiklere her göz atışında, başını hüüzünle sallardı Alan ve acı düşüncelere dalar giderdi. On sekiz yaşında upuzun saçlı bir beatnik müsveddesiydi evliliklerinin bütün meyvesi; tek ciddî malları da, King's Neck'in en sönük semtlerinden birinde ve kıyıya iki kilometre uzaklıkta bulunan evleriydi.

Gerda'yla evlenmiş olduğundan dolayı hiç bir vakit ciddî bir pişmanlık duymamıştı Alan. Ama nasıl olup da bu işi yaptığını zaman zaman sorardı kendi kendine. Bir de zaman zaman, karısıyla aralarında ortaklaşa olarak, Meksika çizimleri ve gümüş mahmuzlardan gayrı hiç bir şeyi sevmeyen ve bu haliyle babasının ilk kürtaj denemesine konu olmayı bol bol hak eden o uzun saçlı hergeleden gayrı neleri bulduğunu düşünürdü. Gerda'nın XV'nci Louis tarzı aynalara olan tutkusuna içerliyordu; buna içerlemesinin asıl nedeni, belki de, söz konusu tutkunun ona

bir hayli pahalıya mal olmasıydı. Hele Gerda'nın bildiğimiz sarı erikleri bıçak-çatalla yemeğe kalkarak kibarlık göstermesine artık hiç mi hiç katlanamıyordu. Ama dışlamıyordu da bu düşüncelerini; kaderine razı olmuştu çoktan.

Öte yandan Gerda da razıydı kaderine: Kocasını bir Jaguar almayı reddettiğinden bu yana altlarındaki Rambler'e rahatça boyun eğmişti nitekim; tıpkı bunun gibi, on yıldır boşuna beklediği vizon kürkten de umudu kesmişti çoktan.

Öte yandan Gerda, belirli bir sebepten ötürü her şeyi, yani hemen hemen her şeyi kabullenmeğe hazırды: Ona bir erkek çocuk vermemiş miydi Alan; vede bu çocuk, dünyanın en güzel çocuğu değil miydi?

O cuma günü Bill, programın gelişmesine yardımcı olabilecek birisiyle görüşmek üzere Chicago'ya gideceğini bildirdiğinde, Gillian için için teşekkür etti kocasına. Arabasını almamağa karar vermişti; bir taksi çağırdı telefonla. Şehrin öbür ucundaki bir «drugstore»un önünde indi arabadan; ve Thompson Lane'e kadar gerisin geri yayan yürüdü.

Doktor Alan Hetterton'ın muayenehanesini gösteren levhayı görebilmek için gerçekten dikkatli olmak gerekiyordu: Küçük bir bahçenin ortasında, içerlek olarak kurulmuş tuğladan bir evdi bu. Güney kesiminin büyük gökdelenleriyle kuzeydeki villa ve malikâneler arasında bir bağlayıcı çizgiyi andırıyordu ev. Kapının önünde, kromları yer yer paslanmış büyük bir Rambler duruyordu. Arabanın ön camında da, doktora ait olduğunu belirten bir etiket göze çarpıyordu.

Yarım yamalak aydınlatılmıştı hol. Bekleme salonuna alındığında Gillian, ev sahiplerinin resim sanatı konusundaki zevkini ölçme fırsatını buldu: Marin Lower'in Manhattan'ı resmeden bir tablosu, Renoir'den bir Pont-Neuf röprodüksiyon'unun yanına kurulmuştu. XV'nci Louis tarzı bir aynanın yanında ise (ki bu aynanın hakikî olduğuna dair kalıbını basabilirdi Gillian), G. H. Dam'ın İkinci Dünya Savaşı sırasında bir Messerschmidt'le bir C 52'nin kapişmasını gösteren ünlü tablosunun bir kopyası salınmaktaydı. Mobilyalar tamamıyla sıradan şeylerdi; umut kırıcı sonuçlar veriyordu renkler ve üsluplar arasındaki karşıtlıklar.

— Yanılmıyorsam, bayan Brown sizsiniz? Ben doktor Hetterton.

— İyi günler doktor.

Orta boylu, ablak yüzlü, geniş omuzlu bir adam duruyordu önünde Gillian'ın. Hafif ağarmış saçları, alâbros kesilmişti; kırk beş yaşında olduğu rahatça söylenebilirdi. Bakışından, ne düşündüğünü kestirmek imkânı yoktu katiyen.

— İsminizin bayan Brown olduğuna eminsiniz değil mi?

— Eminim doktor.. -diye cevap verdi genç kadın.

— Vizite defterimdeki bayan Brown'ların sayısı bir hayli kabarık da.. -diye karşıladı doktor.

Gillian rahat bir edayla,

— Tuhaf.. -dedi-. Bu semtte tanımadığım akrabalarım da var demek!

Hafif bir gülümseyiş dolaştı nihayet doktorun yüzünde:

— Belki.. —dedi.

Rahatlamıştı Gillian, güvenli bir sesle sordu:

— İçeri girebilir miyim?

Orta boy bir muayene odasına almıştı onu doktor; sonra da bir ameliyat gömleği uzattı genç kadına, ve çift perdeyle odadan ayrılmış bir bölmeye geçmesini söyledi. Hastabakıcıyı dışarı çıkarmıştı daha önce; bu da Gillian'ı bir kat daha rahatlatmıştı. Hızla soyunup beyaz gömleği geçirdi sırtına, başını perdelerin arasından çıkarıp baktı.

— Buraya gelin.. —dedi doktor—. Yiyecek değilim sizi.

Doktorun emrine uyarak muayene masasına tırmanmış ve sırtüstü uzanmıştı Gillian. Bu arada doktor âletlerini ayarlıyordu. Masanın bilek bağlarına geçirdi Gillian'ın ayaklarını yavaşça; sonra yumuşaklığı bir yana atıp spekülom'u yerleştirdi vajinanın içine ve sessizce incelemeye daldı.

Bitirdiğinde, teşhisini bildirmeden önce duvara yaslanmış ve bir sigara yakmıştı:

— İki aylık.. —dedi—. Ve bu ilk gebeliğiniz..

— Doğru.. —dedi Gillian—. Hem de günü gününe.

Onu dinlemez gibi bir hali vardı doktorun. Düz bir sesle devam ediyordu:

— Bilir misiniz ki hanımefendi, Fransa'da köylü kadınlar tarlada doğurur, ertesi günü de gene tarlada çalışmağa dönerler hep?...

— Kahramanlara diyeceğim yok! —diye gülümsemi Gillian.

Ve bir an için fırlayıp oradan kaçmak geçti aklından, ama tuttu kendini.

— İş olup bittikten sonra üzüntü duymayacağınızdan emin olmak istemiştım sadece.. –dedi doktor.

Kesin bir tonla sordu Gillian:

— Uzun sürer mi doktor? Uyutacak mısınız beni?.

Hiç cevap vermeksizin uzanıp buhar dolabını açtı Hetterton. Odayı bir buğu dalgası kaplamıştı. Alkol banyosunda bekleyen forsepsi aldıktan sonra,

— Kollarınızı yana doğru rahat bırakıp ellerinizle masanın ayaklarına sımsıkı sarılın... –dedi-. Yarım dakikaya kalmaz her şey bitmiş olacak.

Diatermik cihazı açıp termokoter'i işletti sonra; kendine güvenir bir hali vardı. Dayanılmaz bir sıcaklık kaplamıştı içini Gillian'ın; bağdırmamak için dudaklarını ısırđı genç kadın. Boğazına kadar yükselen bulantıyı bastırmak için yutkunmağa çalıştı bir süre.

— Tamam.. –dedi doktor-. Oldu bile.

— Yani ameliyat sona erdi mi demek istiyorsunuz?

— Hem de kesin başarıyla. Kalkabilirsiniz.. –Gillian doğrulduğunda, bir not defteriyle bir kalem uzattı-. İsmınızı, adresinizi ve telefon numaranızı yazın lütfen buraya. Gerçek isminizi istiyorum tabii. Bana ihtiyacınız olabilir çünkü; ve öyle bir durumda, sizi zorluk çekmeden bulabilmem gerekir.. Normal olarak yirmi dört saat içinde bir sancı hissedeceksiniz. Bana derhal telefon etmeyi unutmazsınız umarım..

Söyleneni itirazsız yerine getirdi Gillian. Dok-

tor, genç kadının uzattığı kâğıdı bakmaksızın alıp cüzdanına koyduktan sonra telefonla bir taksi çağırmıştı. Bu arada Gillian, Marvin Goodman'ın her şeye rağmen sözünde durarak vermiş olduğu 750 doları zarfıyla birlikte masanın üzerine bıraktı usulcacık.

Karşılıklı oturmuş olarak, hiç konuşmaksızın, bir süre kaldılar. Diyecek bir şeyler arıyordu Gillian, ama boşuna. «Sosyetik toplantılar»da, etkisi hiç bir vakit şaşmayan bir buzkıran koleksiyonuna baş vururdu hep: Egzistansiyalizm, Zen ve budizm vede Bellini okulu üzerine bile isteye çelişen fikirlerden kurulu bir soğuk büfeydi 'bu. «Yüzyılın adamının gerçekten Sartre olduğu kanısında mısınız kuzum?», «Kierkagaard'daki önsezi gücü, doğrusu beni hayran bırakıyor!», «Artık erişim olanağını yitirmiş bir çiftin sen umudu, cinsel edim olsa gerektir; yoksa yanılıyor muyum dersiniz?»

Başka bir yerde olsa, bu türden bir küçük şenlik fişeğiyle havayı değiştirmesi mümkündü hemen. Ama bugün, bu muayenehanede, bu durum çerçevesinde ve pantolonunu iliklemeyi unutmuş gibi duran bu bulanık bakışlı doktorun karşısında, ne söyleyeceğini kestiremiyordu bir türlü.

Sonunda dayanamadı gene, ve sordu:

— Niçin yapıyorsunuz bu işi doktor?

— Adı üstünde doktorem. İnsanlara yardım etmek, ilk görevim olmak gerekir, öyle değil mi?

Üsteledi Gillian:

— Başkaca?...

— Başkaca? Paraya ihtiyacım var. Peki ya siz, siz niçin yaptınız bunu?

— Çocuk istemiyordum.

— Hiç de yoksul bir kimseye benzemiyorsunuz..
—diye devam etti adam—. Yüzük taşıdığınıza göre,
evlisiniz sayılır. Çocuk kocanızdan mıydı?

Rahatça itiraf etti genç kadın:

— Kocamdan olmadığını kesinlikle biliyorum
ama kimden olduğunu bilemiyorum, işin garibi.

— Bir fikriniz de yok mu?

— Bir fikrim var tabii, ama rahatça aldanabili-
rim.

İkisi de işitmişlerdi kapının önünde duran tak-
sinin gürültüsünü. Başıyla dışarıyı işaret edip kalktı
genç kadın. Hetterton da kalkmış ve ilerleyip kapıyı
açmıştı. Gillian çıkmadan önce eğilip,

— Laf aramızda bayan Brown, çok güzel bir ka-
dınısınız.. —dedi.

«Acayip bir uğurlama tarzı!» diye düşündü Gil-
lian kapıyı çekerken. Adamın, yalnız kalır kalmaz
belli belirsiz titremeğe koyulan ellerini dikkatle kont-
rol ettiğini görmüş olsa, «Acayip bir doktor üstelik..»
diye de düşünürdü herhalde.

Nitekim Hetterton, bir süredir durmadan çalan
telefonu âdeta istemeyerek açmış ve sinirli bir sesle
cevap vermişti:

— Hastalarım var demiştim size yanılmıyor-
sam. Elbette biliyorum Gerda, saatin kaç olduğunu.
Niçin mi hâlâ buradayım? Aman yarabbi! Oturup
bir ciğer filmini incelemek için size danışmak zorun-
da değilim herhalde?

Öfkeyle kapattı telefonu. Uzun bir süre, otur-
duğu yerde hareketsiz ve bakışları boşlukta bir nok-
taya dikili kaldı. Kalkıp ecza dolabını açtı sonra,

en alt raftaki morfin şişesine uzandı. İki granül dök-tü bir kahve kaşığına; ciltaltı şırıngasına uzanıp bir santimetre küp damıtılmış su ekledi kaşığa, ve kay-namanın bitmesini bekledi. Sol kolunu sıvadı o za-man, toplardamarın üzerini alkolle temizledi. «Sâkin ol bir parça Alan, sâkin ol haydi!» diyerek kendi kendine, şırıngaya çekti paha biçilmez zehri kaşık-tan; ve ilk damlacığı havaya fışkırtıp, iğneyi dama-ra sapladı. Tamamdı işte.. Çok geçmeden, eve dö-nüp bir küçük duş alıncaya kadar, huzura kavuş-muş olacaktı.

Hemen ertesi sabah başlamıştı sancılar; öğleye doğru da çocuk düşürme işlemi sona ermiş bulun-maktaydı. Oluşma halindeki müstakbel isyancıyı sürüp çıkarmıştı Gillian içinden. «Güle güle bebe-ğim!» dedi kendi kendine, yatağına dönmeğe çaba-larken. Oraya ulaşıncaya kadar dünyanın en kor-kunç zahmetini çekmişti; ve hemen aynı anda bayıl-dı. Çok kan kaybetmiş olduğunu farketti kendine gel-diğinde; yeniden baygın düşmeden önce doktor Het-terton'a telefon edecek kuvveti binbir güçlülle buldu.

Yarım saat geçmeden gelmişti doktor. Bir er-gotin yaparak kanamayı durdurdu. Bununla da ye-tinmeyerek, ertesi gün almak üzere bir dizi hap bıraktı Gillian'a. Sonra da düşünceli bir edayla,

— Gillian Blake.. —dedi—. Biliyor musunuz ki ba-na bıraktığınız o kâğıt parçasını okumazdan önce, Gil-lian Blake olacağınız aklımın ucundan bile geçmez-di. Oysa sık sık dinliyorum radyo programlarınızı.

— Sahi mi doktor?

— Hele geçtiğimiz pazartesi günü, «Tanrı öldü» teorisi üzerine yayınladığınız programa hayran oldum doğrusu. Bence son on yılın en akrobatça, en usta işi reklam gösterisiydi o program! Öyle ki bizzat Tanrı hazretleri, mikrofonun önüne yarım düzine tanrıbilginini toplayıp aynı konuda aynı tartışmayı açmış olsa, kendi şöhret ve etkisini bu kadar sağlamlaştıramazdı!

— Öylesine yorgunum ki doktor...

Oralı olmadı Hetterton, devam etti:

— Ciddî olarak söylüyorum, bu türden bir fikir alışverişi insanları o ana kadar hiç tartışmasız kabul edilegelmiş birtakım değerleri yeni baştan gözden geçirmeğe rahatça sürükleyebilir.

— Sizi bile sürükleyebilir mi doktor?

— Belki beni değil ama çok kimseyi..

— Son bir şey sormak istiyorum doktor: Durumu kocama haber vermem gerekir mi?

— Size yaklaşmak arzusunu gösterirse, mutlaka gerekir. Yani... ne demek istediğimi anladınız değil mi?

— Gayet iyi anladım evet. Öyleyse mesele yok, sanırım.

— Doğrusu yazık.. —dedi Hetterton—. Herkes sizi ideal çift olarak tanıyor. Nasıl başlıyor spiker, programı açış konuşmasına: «Günlük hayatın cehennemi içinde evliliğin gerçekleri»(!) Dinleyiciler de sizden bütün sorularına cevap bekliyor tabii.

— Nasıl uykum var bilseniz.. —diye içini çekmişti Gillian.

— Haklısınız.. —dedi doktor—. Uyumanız iyi

olur. Yalnız aşağı yukarı düzelip forma girdiğiniz zaman sizi bir daha görmem gerekecek.

— Elbette doktor.. —dedi genç kadın—. Şimdilik gülegüle. Ve sonsuz teşekkürler.

— Laf aramızda, çok güzel bir kadınsınız bayan Blake.

Gillian'ın kendine gelebilmesi için aradan bir kaç gün geçmesi gerekti. Ama «check-up»a katlanacak havası yoktu henüz. Bir ay kadar böylece bekledi.

Ve nihayet şubat ayının bir perşembe sabahı, odasının boy aynasında, kendini tepeden tırnağa denetlemeğe girişti Gillian. Aynanın teşhisi, doğrusu mükemmeldi. Dolayısıyla de, vaktin gelmiş olduğuna karar verdi genç kadın.

Hemen o gün öğleden sonra Thompson Lane' de aldı soluğu. Telefon edip haber vermeğe gerek görmemişti. Muayenehananın pencerelerinden süzülen boz bulanık gün ışığı, içerdeki renklerin aşırı karışıklığını törpüler gibiydi bu sefer. Ve değişiklik olarak da, yeni bir hemşire vardı: Kocaman ağızlı, daracak göğüslü, serçeyi andıran sıska bir kadın.

—Doktordan randevu almış mıydınız acaba? —diye sordu serçe-kadın.

— Randevu aldım sayılmaz.. —diye cevap verdi Gillian—. Yalnız doktor, ilk fırsatta bir «check-up» için uğramamı istemişti de..

— Sizi kabul edebilir mi, sorayım kendisine. İsminizi söyler misiniz?

— Bayan Brown.. —dedi Gillian.

— Bakalım doktor sizi alacak mı.. —dedi serçe-kadın yeniden.

Bu sözler Gillian'ın gülümsemesine yol açtı iki nedenden ötürü. İkincisi, bekleme salonunun bomboş oluşuydu. Buradaki her şey gibiydi bu yeni hemşire de. Hazindi.

— Bayan Brown mı? Elbette tanıyorum!.. —diye haykırıyordu doktor—. Lütfen içeri buyurur musunuz bayan Brown? Ve hemen sağlığınız nasıl gidiyor, söyleyin bana.

— Hep o ağrılar doktor, ve o aynı yorgunluk...

Bu arada muayene odasının kapısı kapanmış ve hazin bekleme odasına dönmüştü hazin bakışlı serçe.

Ama doktor telâşlanmıştı bu sefer:

— Nereniz ağrıyor bakayım?. —diye sordu kaygıyla.

Gillian güldü:

— Hiç bir yerim ağrımıyor doktor.. —dedi—. Şeker gibiyim; ve bunu gözlerinizle göresiniz diye geldim size.

— İyi ettiniz.. —diye onayladı Hetterton—. Zaten istemiştim bana bir görünmenizi. Siz araya zaman koyunca da biraz endişelendim, ne yalan söyleyim. Sıkıcı bir durum yoktur evde, umarım ki? Karışıklık falan çıkmadı ya?

— Hiç bir şey olmadı hayır.. —dedi Gillian—. Tabii ben de gerektiği gibi davrandım.

— Mükemmel. Size şimdi bünyenizi pekiştirmek üzere biraz feosol vereceğim, sonra da bana artık ihtiyacınız kalmayacaktır.

— Gene de beni bir muayeneden geçirmenizi isterim doktor.. —dedi Gillian—. Benim iç rahatlığım, bakımından hiç değilse.

Doktor gülümsemişti:

— İç rahatlığınız elbette bir muayeneye değer sevgili bayan Blake.. -dedi-. Siz şu bölmeye geçin, ben de hemşireyi çağırıvereyim..

— Boşuna zahmet etmeyin.. -diye atıldı Gillian telâşla-. Size sonsuz güvenim var.

Doktor Hetterton küçük bölmeye uzandığında, robunu, çoraplarını ve tüm faydasız iç çamaşırlarını bir askıya yerleştirmektedir Gillian. Çözüp dağıtmış olduğu uzun saçları omuzlarında dalgalanıyordu. Yerçekimi kanunlarına ve ihtimaller hesabının bütün kurallarına meydan okur gibiydi çıplak memeleri. En ufak bir sıkılma duygusuna kapılmaksızın döndü doktora; ve adamın ellerindeki titremeyi işte o zaman farketti.

Kaygıyla sordu hemen:

— Yoksa rahatsız mısınız doktor?

— Tam tersine çok iyiyim.. -diye cevap verdi Hetterton-. Ve bir dakika sonra muayene edebilirim sizi.

Ama Gillian adamın önüne gerilmişti:

— Dinleyin doktor.. -dedi-. O fikirdeyim ki bir sanatçının ilk hakkı, kim olursa olsun, eserinin tadına varmaktır. Size gerektiği gibi teşekkür etmedim şu ana kadar. Çünkü edebilecek durumda değildim. Söyleyin hele, şimdi rahatça teşekkür edebilecek durumda mıyım?

— Her şeyi yapabilecek durumdasınız şimdi bayan Blake. İsteddiğiniz her şeyi. Ve artık bana ihtiyacınız yok.

— İşte orada aldanıyorsunuz Alan! Sizi küçük adınızla çağırabilirim değil mi? Aldanıyorsunuz evet.

Çünkü tam tersine, size kesin olarak ihtiyacım var. Hem de şu anda.

— Ama hastabakıcı...

— Hastabakıcı bekleme salonunda, aramızda da iki tane kapı duruyor.

— Evet ama o hastabakıcı benim karımdır.

— Gelin Alan, gelin hadi!...

Yerinden kımıldamıyordu Alan; ve üç madenî basamağı inip Gillian gitti ona. Genç kadına yavaş yavaş sarıldı doktor. Gillian, parmak uçlarıyla ensesini okşayarak, muayene masasına doğru çekti adamı; ve ayakları yere değmek şartıyla sırtüstü masaya uzandı.

Kadının üzerine eğilmişti Hetterton; önce dudaklarını bulmuştu dudakları, sonra göğüslerinde, sonra da karnında gezinmeğe koyulmuştu. Gillian' sa sâkindi alabildiğine. Ne garipti bütün bu olup bitenler! Her saniye biraz daha ateşlenmekten gayri hiç bir yeteneği olmayan, bakışları sönük, okşayışları beceriksiz bu sıradan adama karşı en ufak yakınlık, en basit bir fizik çekim duymuyordu Gillian. Ama bu eksik, kusurlu, silik adamın gene de duyularını uyandırıp şehvet kaynağını öpücükleriyle ürpertebildiğini, üstelik belki de kendisine en yüce hazzı bile verebileceğini düşünüyordu.

Doğrulmağa zorladı adamı ve kayışını çözdü çabucak. Gerisini Hetterton yapacaktı artık: Doktorun pantolonunu topuklarına düşerken görünce dayanamayıp gülümsemişti kadın. Ve hep ayakta kaldı doktor, ayakta kalarak girdi ona. Spekülomun buz gibi çeliğini daldırmıştı bir ay önce içine; şimdi de ateş gibi yanan en canlı, en sert parçasını daldırmaktay-

dı. Kısacık bir an, bu pozisyonda ilk defa olarak seviştiğini düşündü genç kadın; bu değişiklik, aslında alabildiğine önemsiz bir ayrıntı gibi göründü bu sefer ona. Sonra da adamın, kabara kabara yükselen bir zevk dalgasının itişiyile ürperdiğini duydu. Biri- nin orgasmı öbürününkini doğuracak; ve hemen ardından o iki coşkunkluk, içiçe geçip bütünleşecekti.

— Alan!.

Perişan ve hazin bir çığlıktı bu. İkisi birden aynı anda kapıya baktılar: Başında hep o kolalı hemşire beresiyle, serçe-kadın duruyordu kapıda. Gözleri o kadar büyümüştü ki, kocaman ağzı incecik görünmekteydi..

Aslında gerçekten talihsiz bir kadın olmalıydı Gerda; çünkü en kötü anda girmişti içeriye: Alan geri-dönülmezlik noktasına ulaşmış bulunuyordu; ve karısının dehşetle kararan bakışları altında tamamlamak zorunda kaldı kutsal boşalmanın son cırpınışlarını..

Kaldı ki istese de kurtaramazdı durumu Hetterton: Ayak bileklerinden kendi pantolonu, dizlerinden de Gillian'ın bacakları tarafından sımsıkı hapsedilmiş bulunmaktaydı. Bütün elinden gelen, güçsüzlük ve umutsuzluk taşan bakışlarını Gerda'ya çevirmek oldu yeniden. Bu acayip sahnenin her üç oyuncusu da bir an, içinde bulundukları hem gülünç hem acıklı pozlarda dondurulmuşçasına kalıp kaldılar. Sonra Alan, kanının damarlarında yeni baştan dolaşmağa koyulduğunu hissetti; hemen aynı anda da, Gillian'ın kalçalarının yeni baştan canlanıp dalgalandığını.. Ve bu derin çağrıya da cevap vermeden edemedi.

— Alan! Son verin derhal bu pislige!...

— Aklınız varsa hemen uzaklaşın buradan, yavrukuş hanım.. -diye öğütledi Gillian kıkırdayarak-. Yoksa kocanızı hiç alışmadığınız bir halde göreceksiniz..

— Alan diyorum size!...

— Ne olur çıkın Gerda! -diye yalvardı doktor-. Burada olup bitenler sizi ilgilendirmiyor ki...

— Bu sefer daha da iyi olacak sevgilim.. -dedi Gillian kalçalarının hareketini iyice hızlandırarak; ve Gerda'nın her şeyi işitmesi için, yüksek sesle konuşmaktaydı-. Göreceksin bak, her zaman ikincisi en tatlısıdır!

— Alan! Son defa olarak söylüyorum size!...

Yırtınırcasına haykırmıştı kadın bu sefer. Ama Alan çoktan Gillian'ın üzerine eğilmiş ve aralıksız öpüşlerle tavafa başlamıştı genç kadının göğüslerini.

Gerda'nın kapıyı hırsıyla çarparak çıkmasını beklenmedik bir aksi tesadüf olarak değerlendirdi Gillian: Olayın tek tanığının, hele böylesine bir tanığın ortadan silinmesi, işin tadını bir hayli azaltıyordu; bu alâminüt yemeğin tuzu biberi yerine geçiyordu çünkü Gerda'nın tepinmeleri ve savurduğu lânetler! Gene de kendini tutup, uğradığı hayal kırıklığını doktora bildirmedi. Ve ten kamaşmasının mutlu doruklarına doğru ikinci bir kez ardına takıp sürüklerken adamı, gene eskisi kadar canlı, çevik, usta ve sevinçliydi.

— Karınız için gerçekten üzgünüm.. -diyordu bir an sonra doktora-. İnanın ki birliğinizi parçalamak niyetiyle gelmiş değilim buraya..

Omuzlarını silkti Hetterton:

— Çoktan parçalanmıştı.. -dedi; ve bu tehlikeli konuyu değiştirmek amacıyla sordu hemen-: Bu defa tedbir aldınız mı bari?

— Elbette.. -dedi Gillian-. Ama bunu düşünüp kaygılanmanız, büyük bir incelik Alan!

— Sadece öğrenmek için sormuştum.. -diye konuyu kapadı Hetterton.

Gerda'yla yüzyüze gelmeden önce, ecza dola-bına uzandı Hetterton. Bu sefer dört granül koydu kaşığa. Ve enjeksiyon bitince masasına oturup uyuş-turucunun etkisini bekledi. Ancak ellerinin titreme-sini kontrol edebildiği zaman döndü evine; ve kar-sısında inanılmayacak kadar sâkin bir Gerda bul-du. Bununla da bitmeyecekti şaşkınlığı: Boşanmak niyetinde olmadığını söylüyordu Gerda; onu hâlâ sevdiğini ve iki küçük şarta uyduğu takdirde birlik-te yaşamağa devam edebileceklerini söylüyordu. Şartların birincisi, Alan'ın hani o bayan Brown'u bir daha hiç görmemesiydi. İkinci olarak da, biricik oğullarına 545 dolarlık bir elektro-gitar satın alın-masını istiyordu Gerda'cık. Hetterton, her iki şartı da severek kabul etti.

Ne var ki Alan, Gillian'ı değil; Gillian, Alan'ı görmedi hiç bir daha. Ama zaman zaman çevresin-de dolaşan söylentilere kulak kabartmaktan da geri kalmıyordu. Alan Hetterton'la güzellik uzmanı Maxine, Alan Hetterton'la Hettington hastanesinde ça-lışan henüz on beş yaşında bir kız çocuğu, Alan Het-

terton'la doğal tarih profes6r6 altmış beşlik bir uzatmalı bâkire arasındaki cinsel ilişkilere değgin s6ylentilerdi bunlar. Ve bu karmaşık hikâyenin son b6l6m6ne, haziran sonunda bir g6n, bir akşam gazetesinin dedikodu s6t6nunda rastladı:

İyi haber alan 6evreler, son g6nlerde, 6nl6 bir pratisyen hekimin başrol6 oynadığı talihsiz bir olayın yankılarıyle 6alkanmaktadır. Boş zamanlarını k6rtaj hizmetleriyle değerlendiren bu genel tıp uzmanı, belirtildiğine g6re, karısı tarafından uysal hanım m6şterilerinden birisinin kolları arasında yakalanmış; ve tedbirli bir kadın olduğu anlaşılan bayan G. H., elinde hazır bulundurduğu bir k666k balta aracılığıyla, kocası ve saygıdeğer m6şterisi 6zerinde klasik bir kafatası ameliyatı denemesine girişmek istemiştir. Gene belirtildiğine g6re bayan G. H.'un bu m6dahalesi, tarihinde ilk defa olarak olay yerine kan d6k6lmeden 6nce yetişen polis tarafından 6nlenmiş bulunmaktadır. Değerli hekim ve amat6r cerrah eşi, boşanmak i6in mahkemeye baş vurmuşlardır.

27 Şubat tarihli
“BILLY İLE GILLY SİZLERLE BAŞBAŞA”
programından bir parça

GILLY— Görüyorum ki omuzunuz gene oyun oyna-
mağa başlıyor size Billy?

BILLY— Gene o melun lumbagom tuttu evet! Yaşın
civeleri bunlar sevgili dostum, elden ne gelir..

GILLY— Daha birkaç hafta önce burada fizik form
yetkinliğinizden söz açtığımızı hatırlıyorum da...

BILLY— Tam üç hafta önceydi, sevgilim. Ve şimdi,
tamamıyla düzelinceye kadar, tenis de yasak Billy
Blake’e, ping pong da yasak.

GILLY— Emir yüksek yerden gelince ne denir! Du-
rumunuzun bir an önce düzelmesi gerekiyor.

BILLY— Ben de gerçekten istiyorum, sevgilim, ça-
bucak düzelmeyi. Sırtıma hançer saplayan sadece
lumbago değil çünkü! Bu sabahki Times’e göz
attınız mı?

GILLY— Radyo eleştirisine mi?

BILLY— Evet, bizi hiç sevmeyen birisi var orada.

BILLY— Elinden gelse bizi parçalayacak!

GILLY— Bakın söyleyim size: O sayın bayın sözlerini burada tartışma konusu edecek kadar önemsemek niyetinde değilim hiç! Hemen bütün dinleyicilerimizin kendilerine sunduğumuz programları rahatça yargılayıp değerlendirme yeteneğine sahip oldukları kanısındayım ben. Dolayısıyla de, neyi sevip neyi sevmemeleri gerektiğini hangi amaca hizmet ettiği belirsiz kişilerden öğrenmeğe ihtiyaçları yoktur diyorum.

BILLY— Hemen belirteyim ki, öfkelendiğiniz zamanlar özellikle güzelleşiyorsunuz Gilly..

GILLY— Teşekkür ederim sevgilim. Siz olmasanız ne yapardım ben hayatta, bilmiyorum.

BILLY— Ya ben sizsiz ne olurдум acaba!

GILLY— Her vakit öylesine nazik ve mültefit bir adamsınızdır ki, sevgilim, sizi görenler hiç çekinmeden Güneyli bir centilmen olduğunuz sonucuna varabilir..

BILLY— İşin tuhafı, Güneyle en ufak bir ilgim yok..

GILLY— Evet ama mültefit ve nazik bir centilmen olduğunuz da kesin!

BILLY— Gerçekten de nezaket ve centilmenlik, herkesten önce Güneyli erkeklere özgü karakterlerdir.

GILLY — Ama Güneylilerin başka karakterleri de var. Örneğin ben onları, dayanılmaz şekilde sevimli ve çekici buluyorum..

BILLY — Şive özelliklerinden, alabildiğine seçkin ve zarif tavırlarından dolayı herhalde?...

GILLY — Herhalde; ama özellikle ve her şeyden önce, kadınlara konuşma sanatındaki ustalıklarından do-

layı. Bir Güneylinin karşısında en basit bir kadın bile çok geçmeden bir kraliçe olduğu duygusuna kapılabilir!

BILLY — Ama ben siz Majestelerinin küçücük ve mütevazı bir kulu değil miyim?

GILLY — Benim biricik Efendim! Bütün Kuzeyli erkekler içinde siz, en tapınılası ve en vazgeçilmez olanıdır..

TAYLOR HAWKES

Oturduğu yerden, Araştırma ve Muhasebe bölümlerini rahatça görebiliyordu Taylor Hawkes. Arkasındaki duvara, bir savaş gemisinin çeperlerini andıran o çelik grisi korkunç duvara dönüp bakmak bile gelmiyordu içinden. Taa ne zamandır ahşap yada deri bir kaplama, hatta basit bir duvar kâğıdı koydurtmak istiyordu oraya; ama şu güne kadar Baron'a bundan söz etmek cesaretini bir türlü bulamamıştı.

Doğrusu istenirse, önündeki manzara bol bol doldurmağa yetiyordu gözlerini: Kalın cam bölmenin ardında, solda iki özel sekreterin, sağda da üç daktilo kızın çalıştığı bürolar vardı. Kendi bürosunun tam karşısında ise, uzun bir yazı makinaları dizisi halinde, sekreterlerin arı gibi çalıştığı geniş salon uzanmaktaydı. On iki muhasebeciyi barındıran cam bölmeler yer alıyordu salonun kenarlarında; ve dipte de, o güzelim poposuyle santralci kız görölüyordu.

Sözün kısası, bu 27 Şubat ikindisinde Taylor Hawkes, öğle yemeğinde yuvarladığı üç martini ve iki votkanın da yardımıyla kendisini; 250 kadran, düğme, göz ve kol karşısında imparatorca oturmuş bir Boeing 707'nin kaptan pilotu olarak düşlemekten uzak değildi.

Masanın üzerinde üç ayrı yığın halinde bekleyen not, mesaj ve hatırlatma fişleri döndürdü onu şu sefil dünyanın zavallı gerçeğine. Yokluğunda gelmiş olan telefonların listesini gözden geçirdi önce: 2.10'da Ringold ikinci defa aradı (bana öğle yemeğini yasaklayacak, eğer yanılmıyorsam); 3.10'da Finodor muhasebesinden Leonard aradı (cehennemin dibine kadar yolu var hergelenin!); 2.10, 2.15, 3.55'te üç kere bayan Grace Belcher aradı ve mesaj bıraktı: Aile planlaması için *Rosalinde*'de bedava reklam istiyor (Baron'un eski dostu olmasına güveniyor cadı karı; suratını şeytan görsün, mesajını da sepet!).

Vebadan korkar gibi korkuyordu bu mesajlardan. Her öğle yemeği dönüşünde aynı kâbusu yaşıyordu Taylor; ama bugün, başına daha büyük bir pislik gelecekmişçesine bir duygu vardı içinde.

Telefon çalmıştı. Emily'ydi bu (iyi kızdır Emily'cik!). Ve Taylor, her zaman zevkle yaptığı gibi, sekreterinin sesini dinlerken kendisini de camdan seyre koyuldu.

— Bekleme salonunda sizinle görüşmek isteyen, Gillian Blake adında bir bayan var Taylor.

— Hemen kendisini içeri alın Emily..

Telefonu kapatır kapatmaz görmüş dipten doğru büyük belânın üzerine geldiğini ve fırlamıştı kol-

tuktan. Dikkatini hiç bir zaman yitirmeyen Emily de görmüştü bunu ve telefonla haber vermektense camlı kapıyı açıp rüzgâr gibi patronunun bürosuna dalmıştı:

—Taylor, Baron geliyor!. –diye haykırdı bir solukta.

— Görüyorum Emily.

— Ve hızlı sürüyor, özellikle hızlı sürüyor bugün iskemlesini..

— Farkındayım evet Emily. Namussuz moruk formunda gene!

Belkemiği boyunca terlediğini hissediyordu Taylor. Emily son anda akledip sordu:

— Peki ya bayan Blake ne olacak?

— Bayan Blake mi? Öyle ya, bayan Blake!... Bir kahve ikram edin kendisine, yada son gelen ordinatörleri gösteriverin... ne bileyim ben canım!.. Baron buradan çıkıncaya kadar yanınızda tutun işte..

Gerçekten de, tekerlekli koltuğunu her zaman-kini aşan bir hızla sürerek geliyordu Baron. Koca salonun üçte birini kat etmişti bile. Muhasebeci bölmeleriyle sekreter kızlar arasından ustalıkla sıyrılıp geçmiş; ve Taylor'un bürosunu önceleyen son kısımda büsbütün hızlanmıştı.

«Durmayacak anlaşıldı..’ –dedi Hawkes kendi kendine-. Doğrudan doğruya bana geliyor!»

İşin kötüsü, ikinci bir belâ daha seçiliyordu şimdi ufukta: Şimdi salonun üçte ikisini kat etmiş bulunan Baron'un dizleri üzerinde, Ev Kadınları Dergisi'nin son sayısı zıpzip sıçramaktaydı. Üstadın incecik kolları, siyah ceketinin gereğinden fazla bol

yenleri içinde bir kat daha cılız görünüyor ve eski lokomotiflerin tekerleklerini çalıştıran demir çubukları andırıyordu.

«Namussuz moruk!. -diye hayıflandı Taylor için için-, ceketimi giyecek vakit de bırakmadı bana hergele! Güneş gözlüklerimi çıkarsam şimdi, gözlerimin kızarmış olduğunu görecektim; çıkarmasam, sarhoş olduğumu sanacak.. Belâ işte, neresinden bakarsan bak tam belâ!»

Gevşetmiş olduğu kravatını yeniden sıkmakla yetindi. Ve masanın üzerindeki kâğıt tomarlarını kurcalamağa koyuldu. Telefon zırlıyordu gene. Açtı. Gene Emily'ydi:

— Bayan Blake kahve içmezmiş Taylor, ordinatörlerle de ilgilenmezmiş. Sadece sizi görmek istermiş, sözün kısıası..

— Allahaşkına bir şeyler söyleyin kendisine Emily...

— Evet ama...

Baron yavaşlamıştı şimdi; ve sekreter kızlardan biri, ona kapıyı açmağa hazırlanıyordu. Hawkes bir solukta konuştu:

— Yanınızdan ayırmayın onu Emily; ne yapın edin tutun orada bayan Blake'i..

Başka bir ses, sabırsız ve öfkeli bir ses çınılıyordu şimdi telefonda:

— Gelişigüzel bir müşteri değilim ben Taylor, sizinle kesin olarak...

Bu seferse Taylor'ın karşısından doğru fışkıran yeni bir ses kaplamıştı büroyu:

— Bunu gördünüz mü Taylor? Söyleyin bakalım.. -diyordu Baron, elindeki dergiyi Hawkes'in

burnuna doğru uzatıp sallayarak-. Bu tatsız şakayı size mi borçluyum?

Buz gibi konuşuyordu Baron. Telefonda Gillian'sa âdeta bağırırmaktaydı:

— Taylor! Ordinatör merakım olsa herhalde buraya gelmez, I. B. M.'e giderdim..

Taylor'ın umutsuzluk içinde ahizeyi bastırduğu sol kulağı iyice kızarmıştı. Ve tek kulağıyla dinlemişti ihtiyarın kaba çıkışlarını.

— Hayır beyefendi.. -diyebildi nihayet-. Dergiyi görmedim henüz. Ama söz konusu olan, Honest meselesiyse, size derhal belirtebilirim ki... Evet bayan Blake, müthiş ilgi çekici şeylerdir yeni ordinatörlerimiz. Size küçük bir gösteri yapmaları için derhal direktif vereceğim.

Bunları bir solukta söyleyip telefonu kapatmıştı Taylor. Kulağı mosmordu.

— Bayan William Blake miydi o konuştuğunuz? -diye sordu Baron birden meraklanarak.

— Evet beyefendi. King's Neck'te oturuyorlar.

— Biliyorum.. -dedi Baron-. Blake'lerin benim müşterim olduğunu unutmuş görünüyorsunuz. Hem de özel müşterim.

— Elbette beyefendi.. -diye gülümsedi Taylor. Baron asıl konuya döndü yeniden:

— Honest dosyasını görmedim henüz.. -dedi-. Finodor meselesinden söz ediyorum ben. Renkli iki sayfa. Büyük resmi hatırlıyorsunuzdur umarım?

— Finodor araştırma laboratuvarını gösteren resimdi..

— Tamam! Ellerin de deney kaplarıyla, beyaz gömlek giyinmiş altı araştırmacı.. Öbür resmi göre-

medim nedense dergide: Julie'yi göremedim. Julie Christie'nin Venedik'te bir gondolda çekilen resmi sanki uçup gitmiş! Kendi hazırlamış olduğum spotu da göremedim tabii dergide: «Bu gece... Julie... bizim *Finodor*'lu gecemiz!» Bilmem hatırlıyor musunuz?

— Elbette hatırlıyorum beyefendi. Hem fotoğraf çekilmiş, hem de sizin hazırlamış olduğunuz metin dizilmiş bulunuyordu. Sadece filme alınması kalmıştı işin. Tam o sırada «dur» emri geldi.

— Kim ve hangi cüretle verdi o emri?

— Yaşlı hanım, beyefendi. Eldeki reklam spotunun hiç bir anlamı olmadığını iddia ediyordu: «*Finodor*'un, İtalyanların bayıldığı cinsten bir şehvet kamçılama aracı değil, modern ve bilimsel bir ürün, kimyasal ve sınaî bir deodoran olduğunu anlatmak gerekir okura..» diyordu.

— Demek öyle diyordu?

Kendine olan güveni geri gelmişti Taylor'ın; rahat bir sesle açıklamağa girişti:

— Siz hafta tatilindeydiniz. Rahatsız etmek istemedim tabii sizi. Kaldı ki sizinle uyuştuktan sonra bize bu emri verdiğini düşündüm. Sanıyorum haksız da değildim?...

— Bir daha sefere bana haber veriniz.. — demişti Baron—. Kim olursa olsun, buluşlarımdan herhangi birinde herhangi bir değişiklik yapmağa kalkıştığı takdirde, derhal haber veriniz bana.. Ve eğer herhangi bir sebepten ötürü beni bulamayacak olursanız, bütün öbür müşterilere olduğu gibi yaşlı hanıma da, öğütlerine ihtiyaç duymayacak kadar akıl sahibi olduğumuzu söyleyiniz.

— Hay hay beyefendi.

— Bu konuyu kapamadan önce son bir nokta: Julie'ye, yani Julie Christie'ye lütfen bir mektup yazacaksınız. Olup biteni kendisine anlatacaksınız. Ve bu kararı, bana danışmaksızın almış olduğunuzu söyleyeceksiniz özellikle. Mektubunuzu yarın sabah imzalanmış olarak masamın üzerinde görmek istiyorum.

— Emredersiniz efendim.

— Yemeğiniz uzun sürdü Taylor?

— Haklısınız evet.. —dedi Taylor; ve bir isim arayarak devam etti—. Daha çok bir iş yemeğiymiş de ondan.. Bayannn... Belcher'le, yani bayan Grace Belcher'le birlikteydin. Aile planlaması hakkında uzun uzun konuştuk. Akıllı bir kadın. Ve büyük projeleri var.

Yumuşamıştı Baron:

— Gerçekten de akıllı kadındır.. —dedi—. Size başvurmasını ben öğütlemiştim ona. Ve size, bayan Belcher'in istekleri konusunda açık kart veriyorum... —Geriye doğru üç tur gittikten sonra gene eski yerine getirdi koltuğunu. Bunu, uyuşan kaslarını hareket ettirmek için yapıyordu. Devam etti—: Yarınki toplantıda Honest konusunda hazırlıklı olunuz. Ben bu gece dosyayı inceleyeceğim; yarın sabah da sizden bilgi, açıklama ve tasarı bekliyorum. İyi akşamlar Taylor.

Sol tekerleği eksenini üzerinde oynatıp kapıya çevirmişti koltuğu. Ve Emily, her zamanki titiz dik-katiyle kapıyı açmış beklemekteydi. Umulmaz bir çeviklikle çalışmaya başladı kolları Baron'un; ve araba, gittikçe hızlanarak, salona doğru fırladı. Gümüş

taçlı küçük kafanın dipteki kapıya doğru uzaklaştığını gördü Taylor; ve dışlerinin arasından,

— Yarabbi! —dedi—. Bir türlü cızlamı çekmeyecek mi yani bu adam!

Aslında seviyordu Baronu, çoğu zaman da aynı fikirde oluyordu onunla; ve karşı fikirde olduğu zamanlar bile, ihtiyar adamın zihin açıklığına hayranlık duyuyordu. Baron Edward Osborne Morgan.. Tam yüz dört yaşındaydı Baron. Yetmiş bir yaşındayken bir polo partisi sırasında attan düşüp kasıklarını kırdığı günden beri de tekerlekli koltuklarda dolaşmağa mahkûmdu. Elli milyon doları rahatça buluyordu serveti; Morgan Reklam Şirketi'nin de tek sahibiydi. Ama aynı zamanda da Taylor'ın karısı Sarah Morgan'ın büyük amcasıydı Baron, ve Sarah, ihtiyarın hayattaki tek hısıımıydı. Taylor'ın kanına dokunan da buydu ya zaten! Sık sık aynı soru takılırdı aklına: Sarah'yla evli olmasa, Şirketin işleri yürütmekle görevli başkan yardımcısı olabilir miydi acaba bugün?...

Gerçekte kendisi de veremiyordu bunun cevabını. Düşünmekle yetiniyordu. Yetenekleri bakımından bugünkü görevine gelmeyi hak ettiğini söylüyordu kendi kendine. Bir taşra ajansından çıkmıştı yola; ve yüксеle yüксеle Madison Avenue'deki bir firmanın ticarî direktörlüğüne kadar gelmişti. Henüz evlenmiş değildi Sarah'yla; Baron Edward Osborne Morgan'ın sevgili küçük yeğeniyle henüz evlenmiş değildi evet. Kendi yetenekleriyle tırmanıp gelmişti bugün durduğu yere; ve aynı çizgi üzerinde devam etse, daha da yükselebilirdi; kârdan hisse sahibi genel müdür de olabilirdi pekâlâ, çünkü rek-

lamcılığı gayet iyi biliyordu. Ama ünlü Morgan Şirketi'nin işleri yürütmekle görevli başkan yardımcılığı? Sarah'yla evlenmemiş olsa?..

Gümüş taçlı küçük kafayı taşıyan tekerlekli koltuğun, Baron'un gökdelenin öbür ucundaki bürosuna açılan koridorda kaybolduğunu gördü Taylor Hawkes.

Telefon çınladı gene:

— Geliyorum Taylor.. —diyordu Gillian—. Konuşmanız bitmiş olsun olmasın, geliyorum!

— Elbette Gillian.. —dedi—. Sizi bekliyorum.

Güneş gözlüklerini silip taktı yeniden. «Ceke-timi giysem?. Yok canım, ne gereği var!..» Doğru-lup içeri çekti karnını; ve Emily'nin Gillian'ı odaya almasını bekledi.

Namussuzca bir güzelliği vardı kadının. Dünyanın en güzel vücudu değildi belki karşısındaki, ama hiç şüphesiz en güzellerden biriydi. Ve şu yürüyüş... ve şu bacaklar yarabbi!.. Neler geçiyordu acaba kafasının içinden, neler tasarlıyordu? Bu soruyu geçen hafta, yeni istasyonun açılış kokteylinde de sormuştu Taylor kendi kendine. Sigarasını yak-sın diye çakmağını çıkarıp uzattığında, elini yakalamıştı Gillian ve bir süre de bırakmamıştı. Gereğinden de uzun bir süre.. «Çoğu kadınlar yapıyor böyle..» demiş ve durmamıştı üzerinde. Daha sonra da barda, yumuşacık bir poponun ısrarla koluna yaslandığını duymuştu: Gillian'ın ateş saçan poposu... Ama belki bu da basit bir tesadüften ibaretti.

Acaba?..

İçine kurt düşmüştü Taylor'ın. Emin olmuş olsa, o kokteylden beri Gillian'ı yeniden görmenin bir

çaresini bulurdu elbette: Bir karşılaşma düzenler, yada... çuvallama halinde meslek sevgisine yüklenilecek bir görüşme ayarlama yoluna giderdi. King's Neck'te komşu olmaları, yeterli bir sebep değil miydi zaten görüşmeleri için? Belki yeterliydi evet ama, ilk bakışta sanılacağı kadar inandırıcı bir sebep değildi.

Ve şimdi karşısındaydı işte Gillian, hem de kendiliğinden gelmiş olarak karşısındaydı; ve Emily, onları başbaşa bırakmış, çekilmekteydi işte.

— Merhaba Gilly... —dedi elini uzatarak.

— Ne olur o ismi kullanmayın! Bilmeyen de beni, Michigan gölünde avlanmış bir balık sanacak.

— Radyo isminiz değil mi bu oysa?

— Evet ama kullanmak zorunda değilsiniz ille de. O budala ismi radyoda taşımam için müesseseniz yeterince para veriyor bana, sevgili dostum. Şu anda ise kendi hesabıma burada bulunuyorum ben.

«Açık kart veriyorum size..» demişti Baron; ve işte Gillian da: «Kendi hesabıma buradayım..» diyordu. İstemeksizin bir ilgi kurdu bu iki söz arasında Taylor.

— Buyurun oturun Gillian.. —dedi—. Bir kahve içer misiniz?

Oturmamıştı Gillian, cevap da vermemişti. Bir süre arandıktan sonra çantasından çıkardığı *New York Times*'i burnuna doğru uzatmıştı Hawkes'ın. Tıpkı daha on dakika önce Baron'un *Ev Kadınları Dergisi*'ni burnuna sokarcasına uzattığı gibi!

— Bunu gördünüz mü?

— Elbette gördüm. Hangi yazıyı kastediyorsunuz?

— Altı kırmızıyla çizili olanı. O eleştirmen hergelesinin beni batırıp çıkardığı yazıyı yani..

— O sütuna bakmadım.. -diye itiraf etti Taylor-. Ne buyurmuş, ne diyor?

— Sabah yayınlarının en kötü programıymış bizim programımız. İnsan kahvaltısını ederken açıp da dinleyince, boğulacak gibi oluyormuş..

— Gaddarca bir şey doğrusu.. -dedi Taylor.

— İğrenç bir şey! -diye kesip attı Gillian-. Reklam veriyorsunuz değil mi bu paçavraya siz?

— Elbette Gillian, herkes gibi biz de veriyoruz.

— Bundan böyle tek satır vermeyeceksiniz! -Sesi kırbaç gibi şaklamaktaydı-. Bu hergeleyi kapı dışarı ettirinceye kadar bir tek satır yok evet bundan böyle *Times*'e..

— Sanırım o iş pek kolay olmaz.. -dedi Taylor-. Eleştirmenlere öteden beri geniş bir hürriyet tanınır bilirsiniz.

Ayakta kalmıştı Gillian:

— Anladım.. -dedi öfke taşan bir sesle-. Görüyorum ki doğrudan doğruya baron Morgan'a başvurmam çok daha yerinde olacak!

— Dinleyin Gillian.. -diye atıldı Taylor-. Bugün bu hikâyeyle sıkmayın onu boşuna. Kendinizi de sıkmayın üstelik. Oturun önce lütfen, birer kahve içerek rahat rahat konuşalım bütün bunları..

Bacak bacak üstüne atıp oturmuştu Gillian; ve bej rengi giysisi, dizlerinin rahat yirmi santim yukarısındaydı.

— Sizi dinliyorum.. -dedi.

— Biliyor musunuz ki defalarca size telefon etmeğe niyetlendim? -diye başladı Taylor.

Sözünü kesti genç kadın:

— Niçin etmediniz peki?

— Kocanızın... tenis oynayıp oynamadığını öğrenmek istiyordum da..

— Tenis oynuyordu kocam. Ama artık oynamıyor. Sırtı mı, dizisi mi, bileği mi, bir yeri ağrıyormuş; ve ara verdi tenise. Sadece tenise değil, her şeye ara verdi.

Gözlerinin içine bakıyordu Taylor'un. Ok gibi.

— Demek öyle.. —dedi Taylor âdeta utangaç bir edayla.

— Öyle evet, ama ben oynamaya devam ediyorum.

— Müthiş! —dedi Taylor yapmacık bir sevinçle—. İster misiniz bugünlerde bir parti yapalım?

— Müthiş! —diye tekrar etti Gillian. Müthiş doğrusu...

Ama bunları söylerken Taylor'a değil, adamın omuzunun üzerinden doğru binanın avlusuna bakıyordu.

— Bir şey mi var?

— Ne yapıyorlar orada? —diye sordu Gillian merakla—. O acayip araba da nesi?

Bakmak için ayağa kalkmıştı adam:

— Baron gidiyor.. —dedi—. Bugüne kadar hiç görmemiş miydiniz Baron'un arabasını?

Belki bin kere görmüştü Taylor bu manzarayı, onun için dikkat bile etmiyordu artık. Ve işte bugün de her zamanki gibi, Baron'un şoförü Louie, özel surette imal edilmiş arabanın arka kapağını indirilmiş yere dayamaktaydı. Ve gene her zamanki gibi Baron, tekerlekli koltuğunu hız almak amacıyla 8

metre geriye çekiyordu. Baron'un tam kırk bir yıldan beri sekreterliğini yapan Minnie ise, patronuna yolun açık olduğunu bildirmek için, Holanda ovasında bir yeldeğirmeni misali elini kolunu sallamaktaydı hep aynı telâş içinde. Ve pencere açık olsa, Baron'un gene her zamanki gibi öfkeli bir sesle: «Çekilin Minnie! Çekil Louie!» diye bağırarak her türlü yardımı reddedişini işitmek mümkün olurdu. Baron Edward Osborne Morgan'ın hiç kimsenin yardımına ihtiyacı yoktu hayır, arabasına binmek için!

— Arabanın ön tarafından fırlayıp çıkmasa bari yarabbi!... -diye haykırdı Gillian.

— Korkmayın, tehlike yok! -dedi Taylor-. İsteddiği anda tak diye durur. Uçurum kıyısında bile durur hem de, işini bilir ihtiyar sihirbaz! Kapağı tırmanabilmek için gerekli hızı alıyor şimdi, o kadar. Ve dikkat ediyorsanız, bindiği koltuğun tekerlekleri iri. Uzun yolculukların koltuğu bu...

— İnanılmaz bir şey doğrusu! -dedi Gillian.

— Beş ayrı koltuğu vardır Baron'un... -diye devam etti Taylor-. Biri abanozdan, biri de özel ziya-fetler için gümüşten olmak üzere ikisi, köşkündedir. Bu gördüğünüz, araba içindir; yani gezi koltuğu. İki tane de bürosunda vardır; birisi ünlü çalışma koltuğudur, en hızlısıdır o. Ve beş koltuğun beşi de onun ölçüsüne göre ve onun planlarına uygun olarak çizilip yapılmıştır.

Sigarasını baş parmağının tırnağına vurarak düzeltiyordu Gillian. Taylor hemen doğrulup kibritini uzattı. Adamın elini ellerinin içine alarak yaktı sigarasını genç kadın; kibriti üfleyip söndürdükten son-

ra da kısa bir an tuttu ellerinin içinde elini, ilk defa bir el görüyormuşçasına baktı.

Salona doğru ürkerek bir göz atmıştı Taylor; ve kızlardan üçünün çalışmayı kesip dikkatle onları süzdüğünü görmüştü. İstemeye istemeye çekti elini.

— Yanılmıyorsam, Baro'nun akrabası oluyorsunuz siz? —diye sordu Gillian.

Yeniden salona doğru bakarak cevap verdi adam:

— Hayır.. —dedi—. Karım akrabasıdır, Baron'un küçük yeğeninin kızı olur karım.

— Öyle ya haklısınız.. —dedi Gillian, bildiği bir şeyi hatırlamışçasına—. İstasyonun açılış kokteylinde rastlamıştım karınıza. İsmi çıkmamıyorum ama bir türlü.

— Sarah.

— Sarah, tamam! Tevrat'la ilgili bir isim olduğunu hatırlıyorum. Cici bir kadındı..

— Teşekkür ederim.. —dedi Taylor.

— Şimdi her şeyi gayet iyi hatırlıyorum.. —diye devam etti Gillian—. Birisi vardı orada... yanılmıyorsam bir kadın... evet evet bir kadın... hem de iyice kafayı bulmuştu. Sarah'yı taparcasına sevdiğini söylüyordu Baron'un. Ve gene söylediğine göre, siz ancak Sarah'yla evli olmanız sâyesinde...

Taylor'ın koltuğunu işaret ederek tamamlamıştı konuşmasını.

— Pis ros... —diyecekken tuttu kendini Taylor, ama iyice alevlenmişti—. Doğrusu bazı kadınlar iğrenç oluyor! —diye burnundan soludu öfkeyle.

— Sizi üzmem istemezdim katiyen... —dedi Gillian—. Matrağıma gitmişti o gün bu sözler.

— Matrak evet! —diye gülmeğe çalıştı Taylor—. Hem de gerçekten matrak...

Kalkıp Taylor'ın masasının arkasına dolandı Gillian ve parmaklarının ucuyla yanağını okşadı tatlı tatlı adamın.

— Özür dilerim... —dedi—. Boşu boşuna öfkelen-dirdim sizi. Aptalca bir iş yaptım...

— Yo yo, katiyen!

Masanın önüne gelmişti yeniden genç kadın, Taylor'a elini uzattı gülümseyerek,

— Gidiyorum... —dedi—. O hergele eleştirmen ko-nusunda ısrar edip de canınızı daha fazla sıkmaya-cağım. Aklınıza eserse bana bir telefon edin...

-- Durun canım, gitmeyin daha! —diye atıldı Taylor telâş içinde—. Konuşacaklarımız bitmedi he-nüz... —Ayağa fırlamış ve sigara paketini çıkarmıştı cebinden, inandırıcı bir şeyler arıyordu söyleyecek—. Biliyor musunuz ne yapalım şimdi? Baron'un çalışma odasına geçelim...

— Baron'un çalışma odasına mı?

Hince gülümseyerek sormuştu bunu Gillian. Tay-lor, başıyla cam bölmeleri işaret ederek,

— Orada çok daha rahatça konuşuruz... —diye devam etti—. Üstelik harika fotoğraflar gösteririm size: Baron'un İspanyol - Amerikan savaşında, sonra 14 - 18 harbi sırasında, sonra... sonra da evet... bir polo partisinde çekilmiş fotoğrafları! Baron'un en ba-şarılı reklam kampanyalarını belgeleyen resim ve ku-pürler de var...

— Gidelim bakalım... —dedi Gillian—. Madem-ki bu kadar göstermek istiyorsunuz! Kaldı ki fo-toğrafları, ordinatörlere daima tercih ederim.

Çıktılar. Emily'nin bürosu önünde bir an durdu Taylor:

— Arayanları lütfen not edersiniz Emily, bir saat sonra dönmüş olacağım... -dedi.

— Peki bay Hawkes...

(Yabancıların yanında daima «bay Hawkes» diye hitap ederdi ona Emily...)

Geçilmesi gereken koca bir salon vardı önlerinde şimdi. Bir ejderha ağzı gibi açılmış, Taylor'ı bekleyen salon. Ve kahramanımız, yanında Gillian'la bu ejderhaya meydan okurcasına yürürken, sessiz kalmamayı uygun görmüştü:

— İşte sözünü ettiğim hesap makineleri bunlar -diyordu örneğin; sonra pek orijinal bir şeyi belirtmişçesine, eliyle cam bölmeleri işaret ederek ekliyordu—: Bunlar da muhasebecilerin çalışma yerleri...

Alabildiğine rahat görünmek istiyordu ama başaramıyordu bir türlü. Artlarında kalan kızların bakışlarını sırtında hissediyordu; ve seziyordu ki, önlerinde çalışır pozu takınmış kızlar da aynı şeyi yapabilmek için, onun geçmesini beklemektedir. Hele muhasebeciler şu anda çoktan Gillian'ı gözleriyle soymuş, yemiş vede sindirmiş olsalar gerekti. «Özellikle bacaklarına ve poposuna dikmişlerdir bakışlarını, iddiaya girerim!»

Ve genç kadın hemen burnunun dibinde olduğu halde, yüksek sesle devam ediyordu Taylor:

— Çeşitli reklam kampanyalarımızın grafiklerini de göreceksiniz... -diyordu—. İlgi duyacağınızdan eminim.

— Ben de... -diye gülümsedi Gillian, onu göz ucuyla süzerek.

Nihayet bitmişti salon, ve koridorun başına gelmişlerdi.

— Buradan yürüyeceğiz... —dedi Taylor.

Çok geçmeden, büyük patronun kapısının önündeydiler. Kocaman bir anahtar destesi çekip çıkarmıştı cebinden Hawkes. Çeşitli etkinliklerini en iyi özetleyen şeydi bu deste: Dairesinin anahtarı, bürosunun anahtarı, arabasının anahtarı, arabasının kontak anahtarı, çalışma masasındaki gözlerin anahtarı, kasanın anahtarı... Ve Gillian'ın birdenbire sabrı tükenerek, «Boşverin Taylor, bir daha sefere görürüz o maskaralıkları...» deyip son anda gitmesinden korkuyordu Hawkes. Nihayet bulabildi kutsal anahtarı.

Telâşa kaçan bir aceleyle açmıştı kapıyı; Gillian'ı içeri aldıktan sonra da gene aynı telâşa kaçan aceleyle kapamıştı. Duvardaki çerçeveli resimleri göstererek,

— İşte size sözünü ettiğim fotoğraflar... —dedi.

— Eveet... —dedi Gillian alaycı bir sesle—. Ve işte duvarlar, ve işte bir iskemle, ve işte bir halı, ve işte bir masa... Niçin bu kadar sinirlisiniz Taylor?

— Katiyen sinirli değilim hayır. Sadece göresiniz istedim... Örneğin şurada Baron, İspanyol - Amerikan savaşı sırasında, bakın... Burada da yüzüncü yaş gününde... Top atışıyla kutlamıştık o günü... Sonra da işte bütün öbür fotoğraflar sıralanıyor...

Tam arkasında durmuştu kadının; ve her çerçeveyi işaret ederken, koluyla hafifçe omuzuna bastırmaktaydı. Birden döndü Gillian; meydan okuyan bakışlarını Taylor'ın gözlerine dikmişti. Ve öylesine yaklaşmıştı ki, memelerinin ucu adamın göğsüne dokunmaktaydı:

— Hepsi bu mu Taylor? Bana bütün göstereceğiniz, bundan mı ibaret?

Sarılip kendine çekti kadını. Bacaklarını ve karınını, bacaklarının arasında hissediyordu. Sırtını, belini, kalçalarını okşuyordu Gillian'ın; boynunu ve göğüs aralarını öpüyordu.

— Elbisemi buruşturuyorsunuz Taylor..

— Oh Gillian! Yoksa...

Ne söylemesi gerektiğini kestirememiş, susmuştu. Gillian tamamladı onun sözünü:

— ... yoksa elbisemi çıkarmayacak mıyım, demek istiyorsunuz herhalde? Elbette çıkaracağım.

Fermuarı kaydırmıştı konuşurken, ve robu başının üzerinden geçirip soyunuvermişti. Bir tek sutyenle bir de mini külot kalmıştı şimdi üzerinde; ve Taylor'a küstahça gülümsüyordu. Sonra, gözlerini adamın gözlerinden ayırmaksızın, sutyenini de açıp çıkardı; ve mağrur göğüslerini, olanca ihtişamıyla sundu hayranının ateşli bakışlarına.

— Gillian!...

— Kravatınız sizi sıkıyor mu Taylor?

Gözlerini Gillian'dan ayırmaksızın, mekanik bir hareketle çıkardı Taylor boyunbağını. Bu arada genç kadın Baron'un çalışma masasına doğru ilerlemiş ve bej giysisini, sutyenini, en nihayet de mini külotunu özenle sermişti masanın üzerine. Tütün rengi çoraplarını ise, çıplaklığına uygun düşüyor gerekçesiyle, çıkarmamıştı.

Masanın üzerindeki deri bir çerçeve içinde yan yana duran iki fotoğrafı, tam o sırada gördü:

— Baron'la karınız değil mi bunlar?

— Onlar evet.

Çerçeveyi durduğu yerden alıp, Baron'la Sarah bütün odayı rahatça görebilecek şekilde yeniden yerleştirdi Gillian.

— Söyleyin bana Taylor, karınızı seviyor musunuz?

— Vallahi Gillian, o konuda ne desem boş! Daha açıkçası, bilemiyorum...

Taylor da soyunmuştu bu arada; ve teninin, tatil mirası tunç rengini tamamıyla yitirmediğini umarak, Gillian'a doğru ilerliyordu. Ama genç kadının dikkati bambaşka bir yerdeydi şimdi:

— Baron hazretlerinin hızlı oluşuyla ünlü çalışma koltuğu demek bu! –dedi dalgın bir sesle.

Çırlıplaktı ama bir terzi salonunun prova salonunda dolaşır gibi hiç çekintisiz dolaşıyordu odada. Sutyenini masanın üzerinden alıp tekerlekli koltuğun arkalığındaki sol çıkıntıya astı:

— Böyle direğe de böyle bayrak yaraşır doğrusu... –dedi.

Birden telâşlandı Taylor:

— Aman Allahım! –diye soludu-. Giderken unutup da orada bırakayım demeyin onu sakın, yoksa işimiz rezilliktir!

Alaycı bir bakışla dönmüştü Gillian ona doğru:

— Şu halinizi görenler de Baron'dan korktuğunuzu sanır... –dedi-. Umarım ki yoktur öyle bir şey?

— Gillian, sizden bütün istediğim, onu orada unutmamanız: Çünkü yarın sabah erkenden, kendisine uzun zamandır hop oturup hop kalktığı bir konuyu açıklamak üzere, burada Baron'la buluşacağım. Ve hazretin koltuğunda bir sutyen asılı görmesi, durumu büsbütün karıştırmaktan başka hiç bir işe yaramaz!

Cevap olarak Gillian, masanın üzerinden mini külotunu da almış ve koltuğun arkalığındaki sağ çıkıntıya asmıştı. Daha fazla dayanamadı Taylor; ve kadını kollarının arasına alıp sımsıkı kucaklayarak, gerisin geri birkaç adım attırdı:

— Mademki Baron'un koltuklarıyla ilgileniyorsunuz, bu, şüphesiz pek hoşunuza gidecektir... -dedi.

Arkaya doğru yavaş yavaş devrildiğini hissetti Gillian; ve adamın, olanca ağırlığıyla üzerine uzandığını. Çıplak teninin deri koltukla teması, zevkle ürperti onu.

— İşte bu, titreşimli büyük koltuktur... -diye devam etti Taylor-. Buna uzanarak dinlenir Baron. Koltuğun titreşimlerine bırakır kendini; ve beş dakika sonra, yeni doğmuş gibi zinde ve enerjik kalkar...

Arkılığı isteğe göre inip kalkabilen geniş bir koltuktuk bu; vede en rahat yatakla pekâlâ yarışabilirdi. Müthiş bir keyifle gömülmüştü nitekim koltuğun içine Gillian; bacaklarını Taylor'ın kalçalarına dolayıp sımsıkı sarmış, hapsetmişti adamı... Ve kahramanımız, genç kadının göğüslerini delice bir iştahla öpüp ısırarak, derin bir şehvetle yavaş yavaş girdi içine.

— İşletin şunu... -dedi Gillian.

Rica ve emir tonları iç içeydi sesinde. Bir an, anlamağa yanaşmadı Taylor; sonra istemeye istemeye, ürkek bir sesle sordu:

— Yani... koltuğu mu çalıştırayım istiyorsunuz?

— Elbette... -diye cevap verdi Gillian boğuklaşan bir sesle-. Titreşimlerin etkisini merak ediyorum.

Yana doğru eğildi Taylor; itici kolu ve ayar düğmelerini aradı. İlk eline gelen düğmeye de bastı sonunda.

Ve yeryüzünde sanki sadece ikisi vardı artık: Gillian'ın içinde o, Gillian ona yapışık. Ve ortasında yüz-dükleri titreşim, hazlarını bir kat daha çoğaltıyordu. Uçuyorlardı âdeta. Bir tek alevle tutuşmuştu tenleri. Döne sarsıla, bitimsiz bir doruğa yükselir gibiydiler.

Çok sonra Taylor cihazı durdurmak istediğinde, Gillian onun elini tutup yalvaran tatlı bir sesle,

— Ne olur bırak sevgilim... —dedi—. Kendimi o kadar iyi hissediyorum ki böyle!

Yanyana uzanmışlardı. Koltuğun titreşimleri, sağ taraftan doğrudan doğruya geliyordu Taylor'a. Sol tarafı ise, yalnızca Gillian'ın vücudundan süzülen kadarını alıyordu titreşimlerin.

Genç kadın ciddî, ağır bir sesle,

— Sevdim Taylor... —dedi.

Bir erkeğe ilk defa olarak böyle bir iltifatta bulunduğunu farkettiler aynı anda. Kendini tam anlamıyla dingin ve dinlenmiş hissediyordu. Derin bir minnet duygusu yansıyordu yüzünde. Sordu.

— Ya siz?

Bir an dalıp düşünür gibi olmuştu Taylor:

— Nasıl söylesem? —dedi—. Alabildiğine değişik bir şeydi. Başka hiç bir şeyle karşılaştırma kabul etmeyen bir şey...

Eli kendiliğinden sağ tarafa uzanmış, sigara paketini arıyordu. Yatağını Sarah'nın yatağından ayıran küçük başucu masası oradaymışçasına.

Birden hatırlamış gibi sordu Gillian:

— Niçin erkekler daima sigara içer «sonra»?

— Bilmem. Ama eminim ki siz de içmek istiyorsunuz. Tiryakilerin en çok sigara içmek istedikleri an budur nedense...

Kalkıp titreşim kontağını kesmişti önce. Sonra gidip ceketinin cebinden iki sigara çıkardı. İkisini de yaktı ve döndü koltuğa. Bir süre öylece, hiç bir şey konuşmaksızın, sadece sigaralarını tütürerek yanyana uzanmış kaldılar.

Sonra Gillian, boynunu ve göğsünü öptü adamın küçük öpücüklerle:

— Sevdim Taylor.

Bir düşte konuşur gibi, bir düş görür gibi söylemişti bu sözleri bu sefer.

— Ben de size bir itirafta bulunacağım... –dedi Taylor—. On dört yıldan beridir ne bu büroda, ne de herhangi başka bir yerde hiç bu kadar mutlu olmadım.

Son bir defa öptü onu Gillian, sonra kalktı ve giysisini koymuş olduğu masaya yöneldi. Taylor da arkasından yürümüştü kadının. O zaman gördü karısıyla Baron'un kendisini kınayan bakışlarla süzdükleri fotoğraflarını. Dilini çıkarmak istedi onlara, ama yapmadı, vazgeçti.

Koltuğun arkalığından sutyenini almıştı Gillian, ve takmağa hazırlanıyordu. Kolunu tuttu Taylor, kendine doğru çekti genç kadını, ve kucaklayıp tekerlekli koltuğa oturttu bu sefer. Muzip bir edayla odanın içinde dolaştırdı bir süre; koyu yeşil kadife döşemenin tam ortasında durdu. Gillian'ın elinden düşmüş olan sutyen, açık renk bir leke gibi parlıyordu yerde.

Taylor, çok yorulmuş da soluk soluğa kalmışçasına,

— Bu uzun yolculuktan sonra bir molayı hak ettik sanırım... –dedi.

— Doğrusu müthişsiniz... –diye güldü Gillian—. Kusursuz bir Güneyli erkeksiniz doğrusu!

En elverişli duruma girmeğe çabalıyordu elinden

geldiğince. Ama dardı bu yeni koltuk; ve her bir bacağını bir tekerleğin üzerine atmak zorunda kaldı Gillian. Taylor'ın ayakları ise yere değmekteydi; ve Gillian'la birleşebilmek için ister istemez itmiş oldu koltuğu. Yavaşça geriye doğru kaydık koltuk; Gillian'sa bacaklarını kasarak, onu eski yerine getirdi. Ve böylece yavaş yavaş, önden arkaya, arkadan öne doğru tatlı bir ritim içinde gidip gelmeğe koyulacaklardı.

Arkasından doğru, kilidin içinde dönen bir anahtarın gürültüsünü ve hemen ardından da gelip yanlarında durur gibi olan bir başka tekerlekli koltuğun lastiklerinin hışırtısını işitmiş miydi Taylor, yoksa işitememiş de işittiğini mi sanmıştı? Başını çevirince işitmiş olduğunu gördü: Baron, derin bir sessizlik içinde onları seyretmekteydi!

— Durma Taylor (ve Gillian'dı bu), kesme sakın bu gidiş gelişi!

— Eğer bir de koltuğumu kıracak olursanız!
(Bu da Baron'du.)

— Hadi gel Gillian, birlikte gelelim (bu ise, bizzat Taylor'du artık)! Ah Gillian... Gillian...

Sonuna kadar boşalmışlığın verdiği kesin hareketsizlik içinde kaldık bir an, sonra doğrulup kalktı. Gillian da kalkmıştı; ve hiç acelesiz, aynı zamanda utanıp sıkılmadan, ama arsızlığa da düşmeden ilerleyip dünyanın en ciddi işini yaparcasına sutyenini almıştı yerden. Ve Baron, genç kadını rahatça izleyebilmek için bir yarım tur yaptırdık kendi koltuğuna. Hemen sonra da bu üçüncü koltuk, siyah kostüm ve gümüş taçlı baş, gelip Taylor'ın tam karşısında durdu.

— Bir tekerlekli koltukta sevişmek... –dedi Baron kendi kendine konuşur gibi ve umulmayacak kadar tatlı bir sesle—. Doğrusu iyi fikir! –Üç metre gerileyip yeniden yaklaştı; ve bu sefer kamçıyı andıran bir sesle devam etti—: Bu durumda Taylor, yarın sabah Honest konusunu tartışmamız mümkün olamayacak. Tazminat çekinizi 7 postasına yetiştirmeleri için emir vereceğim. Akşam da bir araba gönderip Sarah'yı aldırırım.

Son ve bir o kadar da saçma bir umutla atıldı Taylor:

— Baron, ben isterdim ki... –diye başlayacak oldu. Ama küçük bir el hareketiyle susturdu onu Baron:

— Hoşça kalın Taylor... –dedi.

Harekete geçti koltuk, sonra durdu birdenbire; ve Baron, Gillian'a son bir bakış lütfetti. Külotunu bu arada giymişti genç kadın, şimdi sutyenini takmağa hazırlanıyordu.

— Hayranlık uyandırıcı bir vücudunuz var madam... –dedi Baron.

— Teşekkür ederim efendim... –diye cevap verdi Gillian hafifçe gülümseyerek.

Son kopçayı geçirmekte güçlük çekiyordu genç kadın. Baron'sa odayı terketmeğe niyetli gözükmüyordu hiç:

— Hayranlık uyandırıcı evet... –diye tekrarladı kendi kendine konuşur gibi gene.

Gillian nihayet takmıştı sutyenini. Sordu:

— Nerede oturuyorsunuz, Baron Morgan?

— Old Brookville'de.

— Yazık! –dedi Gillian—. King's Neck'te oturmuş olsanız, fırsat buldukça bizim eve uğrayın, diyecektim de...

14 Mart tarihli

*“BILLY İLE GILLY SİZLERLE BAŞBAŞA”
programından bir parça*

GILLY — Erotizmin her alana bulaşıp böyle dal budak salması çekmedi mi dikkatinizi hiç kuzum? Filmler, tiyatro eserleri, kitaplar, dergiler... hep erotik sahne ve hikâyelerle dolu!

BILLY — Kesin olarak sizinle aynı fikirdeyim sevgilim. Ve öyle sanıyorum ki bu konuda artık son derece dikkatli olmak gerekir; çünkü bazı durumlarda, «erotik» ile «müstehcen» arasında en ufak bir ayrım kalmıyor.

GILLY — Dikkatte aşırı kaçmak, ters sonuçlar vermez mi acaba dersiniz?

BILLY — Gerçek sanat eserlerine hiç bir diyeceğim yok. Bazı belirli durumları söz konusu ediyorum ben, o kadar.

GILLY — Ben de aynı şeyi söylemek istiyordum sevgilim.

ANSEL VARTH

Elinde bir peygamber asası, ardında da tüm İsrail oymakları varmışçasına yürüyordu Ansel Varth. «Otuz beş yaşında bile göstermeyen bir adam için tuhaf doğrusu!» diye düşündü Gillian. Bu gülünç ve alabildiğine biçimsiz yürüyüş tarzı, merakını kamçılamıştı genç kadının. Biraz da libido'sunu. Bir parça tuhaflığa ihtiyacı vardı aslında evet: Ernie Miklos'un buzlarından Baron Morgan'ın tekerlekli koltuğuna kadar bütün yaşamış olduğu maceralar, olsa olsa bir küçük burjuva kadının az gelişmiş meraklarını doyurmağa yetecek cinsinden, gerçek anlamında hiç bir köklü sürpriz getirmeyen şeylerdi. Ve daima yarı aç kalkmıştı bu sofradan Gillian. Giriştiği deneyi sürdürebilmek için, şimdi ona esaslı bir yenilik gerekiyordu.

King's Neck caddelerinde gözüne çarpmıştı ilkin adam. Sonra Shell istasyonunda, hava basınç göstergesini derin bir hayranlık içinde seyreder görmüştü onu. Üçüncü seferinde, Frigate Lane'deki evinden sillek ve tombul bir kadının kolunda çıkarken rastlamış-

tı. Sonra da postanede karşılaşmıştı defalarca Ansel'le. Muhasebeci olduğunu söylemişlerdi adamın; görünüşe bakılırsa, mektupla çalışıyordu. En gülünç tavrını da postanede takınıyordu üstelik: Donuna yapmış bir çocuk gibi, donuna yapmış da bunu çaktırmadan yürümeğe çabalayan bir çocuk gibi sayılı adımlarla yaklaşıyordu hep mektup kutusuna.

Bu sefer kutuların önüne aynı anda geldiler, ve Gillian işe girişti:

— Affedersiniz... —dedi kolunu adamın koluna hafifçe sürterek—. Manhattan'a bir mektubum var: «Şhiriçi»ne mi atacağım, yoksa «Şehirlerarasına» mı?

— «Şehirlerarası»na... —diye cevap verdi Varth; ve sesi, Harvard'lı bir homoseksüeli taklide çalışan ikinci sınıf bir aktörün tutturaklı sesiydi—. King's Neck dışında nereye olursa olsun gönderilen bütün mektuplar «Şehirlerarası» kutusuna atılıyor; sadece King's Neck'e yolladığınız mektupları «Şhiriçi» kutusuna atmak zorundasınız.

Gillian'ın belleğinde bir şimşek çakmıştı sanki: «O herif, bu!» dedi kendi kendine. Ses, başka seslerle karıştırılması mümkün olmayan belirli seslerdendi. Bu sesi nerede ve ne vakit işittiğini hemen hatırlamıştı. «Ah hergele seni!» Gülmekten alamadı kendini Gillian:

— Size bir itirafta bulunacağım... —dedi—. Aklımın ucundan geçmezdi siz olduğunuz!

Afallamıştı Varth:

— Özür dilerim, anlayamadım... —diye kekeledi.

— Masum rolünü bırakın ne olur! Gillian Blake'im ben; siz de benimle sık sık konuşan bir adamsınız.

— O zevke erdiğini hiç sanmıyorum bayan Blake... Bendeniz Frigate Lane'den Ansel Varth.

Adamı uzun uzun süzdü Gillian, ve sonunda yakaladı bakışını. En güzel gülümseyişiyle gülümseyerek,

— Elbette tanışıyoruz... –dedi–. Sizin tam yirmi beş santimlik bir babafingonuz, benim de tam yüz mumluk iki ampulüm var.

— Katiyen... –diye kekeledi yeniden adam.

Ve şaşkınlıktan, elindeki çantayı düşürecekti neredeyse. Ağlayacakmış gibi bakıyordu yüzüne Gillian'ın.

— Beni son olarak aramak lütfunda bulunduğunuzda, S...ci-Jack olduğunuzu söylemişsiniz. Müthiş etkilendiğimi itiraf edebilirim. O kadar ki, mutluluk duyduğumu belirtmeyi bile unuttum heyecandan!

— Ama...

Gözleri kararmış da devrilmek üzereymiş gibi bir hali vardı şimdi adamın. Gillian güven verici bir sesle,

— Katiyen aldırmayın... –dedi–. Aslında çok eğlendim, inanın. Birtakım şeylerin yanı sıra bir de özel bir manyak sahibi olmak, müthiş hoşuma gitti. Ayrıca, Madame de Pompadour'u işittiyseniz, ben işte onun kardeş çocuğuyum tutun ki: Leydi Chatenfeu!

— Ne olursunuz, rica ederim... –diye yalvardı Varth.

— Canım katiyen aldırmayın, dedim ya size!

— Yani... yani bana kızmadığınıza inanayım mı demek istiyorsunuz şimdi siz?...

— Katiyen diyorum! Tam tersine, derin ilgimi çektiniz...

Belli bir tonda ve «derin» sözcüğünün üzerine özellekle basarak söylemişti bunu.

Ansel Varth gözlüklerini çekti gözünden; ve dişlerinin arasından doğru ıslık gibi bir sesle,

— Ne azgın rospusun sen! —dedi.

— Haşşöyle! —diye teşvik etti Gillian—. Sanırım, anlaşmamız zor olmayacak. Peki ama telefonda niçin inat edip de isim vermediniz kuzum? Çok daha önce buluşabilirdik sizinle.

Keyif taştan bir sesle fısıldadı Ansel Varth:

— Öyle bir pompalarımı ki seni, gecikmenin acısını hemen unuttururum!

Elindeki zarfları kutuya attı ve nereye gidebileceklerini sordu Gillian'a.

Bildiği bir moteli teklif etti genç kadın. Alabil-diğine dolu ve güzel bir vakit geçirmeğe hazırlıyordu kendini. Öteden beri ihtiyaç duyduğu kuvvet şurubunu bulmuştu işte nihayet: Ansel Varth, çoktandır özlemle beklediği o canlandırıcı ilâçtı. «Gecikmenin acısını unuttururum...» demişti üstat; ve işte Eros'un muhasebeci kuluna, dünyanın en önemli şeylerinden birini ispatlama fırsatını veriyordu Gillian: Söz gümüşse, işin altın olduğunu gösterecekti bakalım.

Yol boyunca Varth, gayet rahat ve keyifliydi. Anlatıyordu durmadan; ve sözlerini, «..mcık» ve «..öt-lek» cinsinden akademik sayılabilecek deyimlerin yanı sıra bazı gerçekten orijinal buluşlarla süslemekteydi.

Odaya girdiklerinde hâlâ o minval üzere konuşma-ğa devam ediyordu adam. Gillian sevincinden nerdeyse uçacaktı: Bugüne değin hiç kimse... ama hiç kimse, onun yanında, bu derece aşağılık, iğrenç, pespaye bir dil kullanmamıştı!

— İnanır mısınız ki sevgili dostum... —dedi hayranlık içinde—, sizin böyle konuştuğunuzu işitenler, bir muhasebeci olduğunuza katiyen ihtimal vermez...

İşkilli bir edayla sordu adam:

— Ya ne olduğumu sanırlar?

— Bir telefon manyağı. Yada bir müstehcen kitap yazarı...

Kanadyenini çıkarmıştı Varth, yatağın üzerine koyuverdi kendini, şok geçirir gibi büyüyen gözlerle baktı Gillian'a:

— Vay ..mına koyduğumun rospusu vay! —dedi.

Ne de olsa şaşırmıştı Gillian:

— Ne oldunuz öyle birdenbire kuzum siz? —diye sordu çatallaşan bir sesle.

— Akıl almaz bir kadınsınız siz! Soyunuzda kâhin falan mı var yoksa?

— Anlamadım sevgilim?

— Yaptığım o işte.

— Korkarım ki gene kavrayamadım ne demek istediğinizi...

— Yaptığım o, dedim: Müstehcen kitaplar yazıyorum.

— Ne?

— Muamele kitapları yani. Ekmek param oradan gelir.

Bu sefer Gillian'daydı kendini yatağın üzerine koyuverme sırası:

— Şaka etmiyorsunuz ya?

— Katiyen! Mesleğim o...

Sınırsız bir hayranlık içinde başını sallıyordu Gillian; ve gözleri, sevgilisi tarafından çırılçıplak soyulan bir kadının gözleri gibi parlamaktaydı. «Ara-

dığım kuvvet şurubunu nihayet buldum, yaşasın!» diye geçirdi içinden.

Profesyonel bir müstehcen kitap yazarıyla ilk defa olarak karşılaşılıyordu; ve sanki sevişmeğe değil de bir mülâkata gelmişçesine, ardarda sorular sıralamağa koyuldu Varth'a. Yazarımıza gelince, bu büyük sırrı bir başkasıyla bölüşmekten dolayı gerçek bir mutluluk ve iç huzuru duyduğu görülmekteydi. Yaşadığı çifte hayattan hiç kimseye söz etmemiştii bugüne kadar; ve anlatırken, sesi gururla titremekteydi:

— Hiç kimse benim böyle bir yanımda olabileceğini aklından geçirmiyor, budala karım bile. Gerçekten bir muhasebeci olduğumu ve mektuplaşma yoluyla çalıştığımı sanıyor hayvan. Oysa ben muhasebeciliği bırakalı yıllar var. Defter tutmuyorum artık, kitap yazıyorum...

Gilly ona yaklaşmış ve kulağını çekmişti dostça:

— Müstehcen kitap yazarlarının en titiz ve bilinçli olanısınız siz! –dedi.

Kurumlanarak ekledi Ansel Varth:

— Vede halen en iyisi.

— Sizinle karşılaşmış olmak, gerçekten bir şanstır benim için. Kitaplarınızdan birini bana imzalarsınız umarım artık?

— Elbette... –dedi Varth zekice gülümseyerek-. Yalnız imza hangi kalemle olsun, onu siz seçin!

İçten bir kahkaha koyuvermişti Gillian:

— Harika espri doğrusu! –dedi.

Gilly'nin iç gömleğini çıkarışımı seyrediyordu şimdi Varth:

— Doğrusu siz de harika bir parçasınız! –dedi inanç dolu bir sesle.

— Alabildiğine zevkli bir çalışma olsa gerektir sanırım sizin bu türde yaptığınız çalışmalar! —diye devam etti Gillian; ve dayanamayıp radyo üslubuna kaçmıştı gene—. Fikirlerinizi nereden alıyorsunuz peki?

— Hayattan... —diye cevap verdi Varth güvenli bir sesle—. Bütün yazarlar gibi bana da hayat, doğa ve insanın hali ilham veriyor...

— Bunu tahmin etmiştim.

— Ve kalemim hiç bir zaman boş durmaz... —diye ekledi Varth gurur taşan bir sesle.

— Herhalde... —dedi Gillian—. Peki ama nasıl başladınız ilkin? Yani... hangi vesileyle başladınız yazarlığa, demek istiyorum?

— İlginç bir soru. Buna, yazarlığa başlamamın gerçek ve kök nedeni, karımdır diye cevap vereceğim.

— Karınız mı?

Eteğini çıkarırken sormuştu bunu. Ansel Varth, güvenli bir sesle açıklamaya girişti:

— Astrid’le evlendiğim zaman, denizciydim ben. Ve her izinli çıkışımda, günde en azından sekiz saat kaskashıyordum. Askerlikten ayrıldıktan sonra da, ne istersem yapıyordu Astrid: Bir keresinde örneğin, bir gece kulübünde dizlerimin üzerine oturtup orkestranın ritmine uyarak temizledim pipoyu. Bir rumba çalışıyordu müzik, hiç unutmam... Başka bir keresinde, arkadaşların evinde, hem de bahçede bir şezlongta lehimledim. Hatta bir seferinde de, kış sporlarına gitmiştik, karlar içinde kurdum tezgâhı...

— Hımmm... —dedi Gillian, ağzının tadını bilen bir edayla—. Ama gene de karınızın nasıl olup da sizi yazarlığa sürüklediğini göremiyorum?

— Sabredin anlarsınız... Birkaç yıl sonra, onunla

çuvallamağa başladı hikâye. Su koyverdi demiyorum, ama zaten hiç bir zaman kiremit aktarmaktan hoşlanmamıştı: Ne cins zımbalamayı denersem deneyeyim, altımda buz gibi kalıyordu. Ve ben de kendi başıma iş görüyormuşum duygusuna kapılıyordum hep. Tabii çok geçmeden de o yolu denedim, kendim görmeğe başladım kendi işimi. Vede Astrid'i yefallemekten çok daha zevkli göründü bana bu türlü. İlk erotik şiirimi yazdığım yıldır o yıl. Bir dörtlüğünü hâlâ hatırlıyorum:

*Kendi kendimle sevişirim ben
Sabahtan akşama kadar.
Tohumları avuç avuç serpmekten
Daha güzel daha mutlu ne var!*

— Çok güzel bir şiir! —dedi Gillian—. Özellikle ritmine bayıldım...

— İşte ben de bu ritmle zevkleniyordum. Ama aslında bu da tam doyurmuyordu beni. İşin doğrusu, kendimi hiç bir zaman köküne kadar mutlu hissetmemiştim. Astrid'i bütün gün istediğim gibi kullandığım dönemde bile, o dipsiz haz denen şeye varmış olduğumu söyleyemem. Astrid'den önce Port-au-Prince'te, balıkyacağı kokan bir Zenci kızla düşüp kalkmışım bir süre; sonra da West-Side'da bir otelde bir tek kere, tek memeli bir ihtiyar karıyı düdüklemişim. Ha bir de, liseyi bitirdiğim yıl bana özel ders veren mösyö Bagadello'yu da unutmayalım...

— Bilirim... —dedi Gillian—. İlk cinsel denemeler hem sürpriz doludur, hem de çok zengin sonuçlara yolaçar.

— Bütün bu işleri çok iyi anlıyorsunuz, doğrusu

bayılıyorum! –diye zevklendi Varth–. Sözün kısası, gel zaman git zaman, otuzbir çekmeyi de bıraktım. Kişisel ilişkiler planında son derece ürkek ve hatta utangaç kesildiğimin farkına vardım bu arada. Telefonu elime aldığım an, harikalar yaratıyordum; ama orada bitiyordu iş. Ufak müstehcen hikâyeler yazmağa koyuldum bunun üzerine; sonra da yazdığım şeyleri satmak aklıma geldi. Bu konuda uzmanlaşmış gazetelere ilânlar verdim; mektupla hikâyeye yollamak üzere bir müşteriler listesi çıkardım en nihayet. Derken bu arada, Solly Madchen’le tanıştım...

Gillian elini Varth’ın pantolonuna daldırmış, adamın bacağına okşamaktaydı. Solly Madchen ismi çaktı dikkatini.

— Kiminle tanışmıştınız, kiminle? –diye sordu.

— Solly Madchen’le.

— Hani şu ünlü Madchen mi?

— Ta kendisi evet! –dedi kibirli bir sesle Varth.

— Yani bütün dünya polisinin üç yıldan beri aradığı Solly Madchen?

— Bütün dünya polisinin bütün dünyada aradığı hem de... Ama katiyen yakalayamazlar Solly’yi. Anasının gözüdür çünkü o! Biliyor musunuz nerede saklanıyor şimdi? İsrail’de bir kibutz’da. İnanmazsınız ama öyle! Bir kibutz satın aldı hergele İsrail’de kendine; vede eski mesleğe orada devam ediyor. Şu anda avanak Araplara, hormon şarabı satıyor olsa gerektir.

— Biraz hatırlatır mısınız bana o hikâyeyi? Unuttum sanıyorum... Neyle suçluyorlardı dostunuzu tam tamına?

Rahatça anlattı Varth:

— Bir L.S.D. işiydi hikâye... —diye başladı—. Solly düşünüp hazırlamıştı baştan sona her şeyi. L. S.D.'ye pehlivan yakısı karıştırıyorduk. İkimiz için net kâr, haftada 10.000 dolardı. Ama ben daima söylemiştim Solly'ye bu işin kötü biteceğini. Çünkü imal ettiğimiz şey, uyuşturucu değil, dinamitten beterdi: Nitekim günün birinde Texas'ta bir karı, bizim ilâcı yutup da aşka gelince, kışına oklava sokmuş zevklenmek için; ertesi günü de New York banliyösünde on yedi yaşında bir hergele, temizinden otuzbir çekmek dururken, ineklerden süt sağmağa yarayan zamazingo-yu geçirmiş tutup bombilisine, kan revan içinde hastaneye kaldırmışlar, zurnayı ameliyat masasında bırakıp kurtulabilmiş itoğlu it, neyse. Ama gelgelelim, bizim katakulli çıktı ortaya. Neyse ki ben tedbirimi çoktan almışım. Sadece Solly'nin ismini buldu aynasızlar...

Ayaktaydı Gilly, külotunu sıyırmaktaydı. Gözleri pembe üçgene dikiliydi adamın. Bir süre sustular.

— Peki şimdi?

— Şimdi bütün iş benim elimde... —diye devam etti Varth—. Kısa zamanda hâkim oldum pazara, otuz büyük şehirde adamlarım var. Ama edebiyata ve sinemaya hiç bir vakit ihanet etmedim. İlk romanım, *Kaptanın Karısı* ismini taşıyordu. Dünya turuna çıkmadan önce genç karısına uşak olarak Dalmaçyalı bir tüysüz oğlan getiren bir kaptanın hikâyesiydi bu. Daha haftasına varmadan bizim tüysüz, karının yedi sülâlesinden bando mızıkayla geçmeğe başlıyordu tabii; sekiz ay sonra da kaptan hazretleri, zorlu bir fırtınada cızlamı çekip namus lekesinden kurtulmuş oluyordu. Ve kadının dulluk süresi dolar dolmaz, Dal-

maçyalı delikanlıyla evlenebilmek için Vatikan'a yolladığı harika matrak bir dilekçeyle sona eriyordu kitap...

— Tamam!

Yatağa sırtüstü uzanmıştı Gilly; ve dalgalanmağa başlamıştı vücudu yavaş yavaş. Bu derinlemesine ürperişlerle gelen hareket, ikinci bir doğa halini almıştı onda.

— Sonra... –diye devam etti Varth, genç kadının sözünü anlamazlıktan gelip–, ikinci kitabımda aşama yapıp bir makinin maceralarını anlattım. Madagasgar'da yaşayan memeli hayvanlardan biridir maki, sıcak kanlı olduğundan çok kolay alışır insana. Öbür maymunlardan farkı, Hazreti Süleyman'inkini aratmayacak kadar okkalı bir saksafonu var. Sahibi gece toplantılarına götürüyor üstadı; ve erkekler briç oynarken, belirli bir ücret karşılığında hanımların saatini ayarlatıyor...

— Tamam! –dedi yeniden Gilly sabırsızlıkla–. Bugünlük bu kadar yeter.

Ağır ağır soyundu Varth. Bütün çıkardıklarını özenle katlayıp bir iskemlenin arkalığına asıyordu. İşte çırılçıplaktı şimdi; ama yatağın yanında, ayakta, hareketsiz duruyordu.

— Çabuk gelin, çabuk!

Ama müstehcen kitap yazarı kahramanımız, yerinden kımıldamağa karar veremiyordu bir türlü.

— Ne bekliyorsunuz allahaşkına? –diye çıkıştı Gilly.

Ürpermişti Varth,

— Yapamayacağım... –diye mırıldandı–. Elimde değil, yapamam.

— S...ci-Jack olduğunuzu unuttunuz galiba! –dedi Gillian-. Ben de Leydi Chattenfeu’yüm, hatırlayın.

— Hayır... –dedi Ansel Varth, umutsuzluk taşan bir sesle-. Ben olsam olsam Gevşek-Jack’ımdır; siz de Bekâret Kemerli Leydi. Elimde değil, anlıyor musunuz? Astrid’le ilişkiyi kestiğimden bu yana hiç kadın tanımadım. Yazdığım tüm kitaplar ve o telefon numaraları... yeniden o kudreti bulabilmek için hep!

Hızlı bir kontrole girişti Gillian: Gerçeği söylüyordu zavallı; genç kadının bütün ustalığına rağmen, pelte gibiydi.

— Gel... –dedi genç kadın-. Gilly yardım eder sana.

Ama boşunaydı, olmuyordu bir türlü.

— Yapamayacağım hayır... –diye mırıldanıyordu Varth.

— Bak! –diye haykırdı Gilly-. Şu yüz mumluk ampullerime bak!

Avuçlarıyla alttan doğru kavramıştı memelerini; uçlarını âdeta fışkırtmış, adama uzatmaktaydı.

Umutsuzluk içinde uludu adam:

— Yapamayacağım hayır, yapamayacağım diyorum!

Niyet ettiği işi yarım bırakmak kadar insanı alçaltıcı hiç bir şey olamazdı Gilly’nin gözünde:

— Buraya bak! –dedi.

Ve en gizli yerlerini, en sapık cinsel ilişkilere konu olduğu şekilde, üstelik de en gelişmiş argo sözlüklerinin bile fazla açık saçık bulup almağa cesaret edemediği terimleriyle belirtip göstererek sergilemeğe koyuldu.

Ağız bir karış açık dinliyordu Ansel Varth, gözleri parlamaktaydı. Bir umut ışığı doğuyordu sanki içinde.

— Belki yapabilirim evet... –diye mırıldandı–. Belki...

— Ne yapacağız biliyor musun Ansel? Senin gelecek romanını *oynayacağız!*

— Gelecek romanı mı?

— Yani bundan sonra kaleme alacağın ilk romanı... –dedi Gillian; sıcağı sıcağına yoluna koymak istiyordu işi–. Ve ben bir dişi şempanze olacağım...

Hiç beklememiş, koltuk altlarını kaşıyarak maymunlarınkini andıran acayip sesler çıkarmağa başlamıştı; bir yandan da, dört ayak üstüne gelmiş, oradan oraya sıçramaktaydı. Bakıyordu Varth, ve dinliyordu. Yavaş yavaş ırgalanarak, o da harekete geçti sonra; böğürmeğe koyuldu:

— Deveyim ben... –diyordu–. Bir Asya devesiyim!

Ve Gillian, gittikçe biraz daha hızla haykırıp bağırarak zıplıyordu çevresinde adamın. Ve nihayet,

— Yapacağım evet, yapabileceğim! –diye uludu Varth.

Gillian, gene dört ayak üstünde, yatağa sıçradı. İşte bu pozisyon, tamamıyla azdırmıştı Ansel'i. Bir an sonra üzerindeydi Gilly'nin. Sonra da orgazma doğru çılgınca bir yarışa girdiler. Ve bu yarış süresince Ansel, yeniden kazanılmış erkeklik borcunu fazlasıyla ödedi Gillian'a.

İki saat sonra Ansel Varth, Gillian Blake'i aldığı yere, King's Neck postanesinin önüne bıraktı. O nu deli gibi sevdiğini, hayatının en köklü değişikli-

ğini ona borçlu olduğunu ve bir daha da ondan vazgeçemeyeceğini söyledi genç kadına: Yepyeni bir ilham kaynağı açmıştı ona Gillian; onu almış ve bambaşka bir adam, gerçek bir adam yapmıştı. Şimdi emindi artık XX'nci yüzyılın en büyük erotik şaheserini yazabileceğinden!

— Hemen yarın telefon edeceğim size! –diyordu şevk dolu bir sesle.

— Mutlaka bekliyorum... –diye cevap verdi Gillian.

Arabasını harekete geçirirken Varth, sınırsız sevgisinin nişânesi olarak, dünyanın en müstehcen jestini sundu genç kadına... Güldü Gillian; ve arabanın caddenin köşesini dönüp gözden kaybolmasını bekledi. Sonra postaneye daldı hemen; elinde hazır tuttuğu jötonu, ilk önüne çıkan ahizeye yerleştirdi. Derhal açılmıştı telefon:

— Alo, Emniyet Müdürlüğü mü? –diye sordu sesini değiştirerek-. Güzel! Solly Madchen'in suçortağını hâlâ arıyor musunuz acaba, bilmek isterdim?

5 Haziran tarihli
“BILLY İLE GILLY SİZLERLE BAŞBAŞA”
programından bir parça

GILLY — Bu haftaki Time’da homoseksüellik üzerine çıkan yazıyı okudunuz mu Billy?

BILLY — Evet sevgilim. Ve homoseksüel sayısının artışındaki hız karşısında şaşkınlığa uğradım doğrusu!

GILLY — Çocuklarımızın eğitimi açısından gerçek bir problem ortaya koymuyor mu bu durum?

BILLY — İşin en açık yanı da bu sapıklığın ruhsal bir dengesizlikten kaynak aldığı ve tedavinin de daha baştan itibaren buna göre düzenlenmesi gereğiymiş...

GILLY — Bütün dram da bu tedavi şeklinin hâlâ bulunmayışında toplanıyor, yanılmıyorsam!

WILLOUGHBY MARTIN

Aman ne sıcak bir gündü! Great South Bay'i ağır aksak geçmekte olan araba vapurunun plastrasına yığılmıştı bütün yolcular. Neredeyse pişeceklerdi...

Üstüste atmış olduğu bacaklarını düzeltti Willoughby Martin; ve bir sigara yaktı. Kendine özgü bir zerafet gösterisi olarak, baş parmağıyla işaret parmağı arasında tutuyordu sigarayı; küçük parmağını da, gene aynı zerafet ihtiyacının sonucu olarak, havaya dikiyordu. «Ne felâket yarabbi! –diye geçirdi içinden–. Bu pis sıcak bütün makyajımı altüst edecek!» Gümüş meçli kumral saçlarını düzeltti eliyle; sonra da Hank'la barışmanın çaresini düşünmeğe koyuldu. Bütün bir hafta sonu tatilini Hank'la dargın geçirmek! Bunu sadece varsaymak bile, katlanılmaz bir azaptı Willoughby için! Saçma sapan bir atışma geçmişti aralarında; öyle ki, nasıl başladığını bile hatırlamıyordu şimdi. Üstelik iki yıldır birlikte yaşadıkları hesaba katılırsa, bu basit âşık kavgası büsbütün gülünç

oluyordu. Gerçekten de, hasetçilerin deyişiyile «zıbık gibi Hank’la narin Willoughby», bütün New York homoseksüellerinin gözünde ideal bir çiftti. Üstelik King’s Neck’teki komşuları da, biraz mırın kırın ettikten sonra, kucak açmışlardı onlara sonunda; bugün bütün semtin «cici kızlar»ıydılar.

Fire Island’da tanışmışlardı. Her ikisi de hem dinlenmek, hem de biraz eğlenmek için gelmişti Cherry Grove’a. Küçük tesadüfler için biçilmiş kaftan denecek bir yerdi burası. Çoğunluğu «kadınlarla evli» erkeklerin meydana getirmesi de bir şey ifade etmiyordu; çünkü Fire Island, sürekli ilişkilerden çok geçici fırsatların yarattığı maceralarla ünlü bir yerdi. Aslında Willoughby, evli erkeklerin tadına varamıyordu pek. Çoğu iki yanlı iş görüyordu... ki iğrenç! Bir kısmı da sözümona safkandı, ama zevahiri kurtarmak için evlenmişlerdi. Onlara sadece acıyordu Willoughby. Cinsel planda bulanık tercihlere katien tahammülü yoktu kahramanımızın: Bir erkeğin kadınlara ilgi duymasını katien anlamıyordu. Cinselliği olmayan yaratıklardı kadınlar onun gözünde. Ama böyle düşünmekle, katien kötülemiş olmuyordu kadınları: Sohbet etmek yada dolaşmak için eşi bulunmaz birer dosttu kadınlar. Ama tutup da bir kadınla sevişmek, yatmak... aklının ucundan bile geçmezdi Willoughby’nin!

Hele homoseksüelliğin bir hastalıktan başka bir şey olmadığını söyleyenleri işittiğinde, iyice çileden çıkıyordu kahramanımız: Müşteri sıkıntısı çeken psikanalizcilerin son numarasıydı bu yalan! Örneğin Willoughby kendisi, bir tek gün bile hastalık yüzü nedir görmemişti hayatında; sadece zevk için homosek-

süeldi. Kendilerine sağlam gözüyle bakan «normal»-lerden de çok daha sıhhatliydi üstelik!

Hem bu konuyu uzatmak neye yarardı ki, Eski Yunan filozoflarını hatırlamak yeterdi...

Sözün kısası, bir barda tanışmışlardı Hank'la. İkisi de «madison» yapıyordu; grup halinde yapılan ve o dönemde pek tutulan bir danstı bu. Yirmi kadar erkek, üç de sevici kadın vardı hatırlayabildiği kadarıyla o gece. Zaten «madison»ın büyük avantajı da, karakola postalanmak riski olmaksızın erkek erkeğe yapılabilmesiydi. Ve bu da önemliydi: Cherry Grove'da görevli federal polis, geniş bir hoşgörü politikası uyguluyordu çünkü; dolayısıyla de, kanun aşıktan açığa çığnenmedikçe, herkesin kendi hayatını yaşamasına göz yumuyordu.

Unutulmaz bir gece olmuştu o gece. Willoughby hâlâ derin bir hazla hatırlıyordu: Portakal rengi bir Keşmir kazak giymişti üzerine; doğal yuvarlaklıklarını daha da göze batır bir hale getirmek için gerekli tedbirleri de almıştı. Beyaz spor gömleği, «fil ayağı» pantolonu, cıızlığa varan zayıflığı ve sert çizgili yüzüyle Hank, daha ilk anda kamçılarmıştı kahramanımızı. Ve dekoratör Willoughby ile elektronikçi Hank, çok gecmeden, sayısız ortak zevkleri bulunduğunu keşfetmişlerdi: Her ikisi de resme, edebiyata, tiyatroya bayılıyor; güzel yemeklerden, ata bininekten ve müzikten hoşlanıyorlardı. O gece birlikte yattılar, ve bir harika oldu: Sevişme olayı, her ikisi için de, o güne değin tattıkları ne varsa aşan bir derinlik ve etki gücü kazanmıştı. Cherry Grove korularında bir gece gezintisinden faydalanıp da girişilen rastlansal sevişmelerin verdiği o sadece fizik doygunluklarla ölçüle-

meyecek kadar yüce bir şehvetti o gece hissettikleri...

Birlikte yaşamağa karar verdiler hemen. Manhattan'da küçücük şirin bir daire kiraladılar ilkin. Sonra da, çoğu genç homoseksüel çiftin yaptığı gibi, banliyöye göçtüler. King's Neck özellikle sevimli görünmüştü onlara: Hem kır hayatı yaşayacaklar, hem de bu işi inzivaya çekilmeksizin gerçekleştirmiş olacaklardı! Burada homoseksüellikleri de büyük bir problem olmaktan çıkıyordu üstelik: Toplum hayatına katılmış oluyorlardı. Nitekim komşularının gözünde King's Neck'in bir orijinalliği de, «bu acayip çift»ti; vede Willoughby, kendileriyle hatta bir çeşit övünüldüğünden emindi. Sık sık gece toplantılarına ve ziyafetlere çağrılır olmuşlardı çok geçmeden. Buna karşılık, Prairie Lane'deki küçük ama şirin yuvalarında, yılda üç kere verdikleri toplu ziyafetlerle ödüyorlardı kibarlık borçlarını. Ve nihayet bütün bu düzenli hayat, Willoughby'nin Garden Club'e üye seçilmesiyle taçlanmış olacaktı.

Davis Park'a yaklaşıyordu araba vapuru. Willoughby-Hank çifti de, burada oturan bir «normal» karı-koca dostlarına davetliydi.

Çevresine bir göz attı Willoughby: Hank vapurun öbür ucundaydı. Kendisi ise, parlak çerçeveli siyah gözlükler takınmış rengârenk kılıklı erkek çocuklar ve ağzına kadar içkiyle yiyecek dolu omuz ve el çantaları yüklenmiş genç kızların arasında kalmıştı. Hepsisi de aynı şekilde boyanmıştı kızların, ve saçlarını

aynı şekilde kestirip taratmışlardı; üzerlerinde de ya aynı alabildiğine dar beyaz pantolon, yada aynı alabildiğine kısa mini etek vardı. Gillian'ın Willoughby tarafından hemen farkedilmesini sağlayan da, bu bir-örnek kılık çemberi oldu. Gerçekten de, bütün o kızlarla genç kadın arasındaki kontrast daha ilk bakışta göze çarpıyordu.

Gillian'la Willoughby, sosyete toplantılarından tanıyorlardı birbirlerini; o güne kadarki bütün konuşmaları da bu çerçeve içinde sınırlı kalmıştı. King's Neck'te Willoughby ile Hank'ın dâvetli olduğu toplantılara çoğu zaman Blake'ler de geliyordu... William Blake, devasız bir ahmak olarak görünmüştü onlara; ama Gillian'dan, özellikle Willoughby'ye tatlı bir anı kalmıştı. «Bir kadın, olsa olsa bu kadar hoş olabilir ancak; daha fazlası genellikle kadınların harcı değildir...» diye düşünüyordu kahramanımız. Hatta Gillian'ın davranışlarında belirli bir... erkeksilik de vardı.

Genç kadın da görmüştü Willoughby'yi, yanına gelmesini işaret etti eliyle.

— Size rastlamak güzel bir şans doğrusu! —dedi Willoughby, ilerleyip yaklaşınca—. Bütün bu kalabalık öylesine umut kırıcı ve sıkıcı ki!

— Madison Avenue'nün yaratıkları işte, ne denir! —diye cevap verdi Gillian gülümseyerek—. Peki ama siz ne arıyorsunuz burada kuzum?

— Arkadaşlara çağrılıyız da Hank'la ikimiz... —diye açıklamaya girişti Willoughby—. Bir parça dinlenebilmek için, böyle bir fırsatı uzun zamandır gözlemekteydik.

— Doğrusu ben de aynı durumdayım... —dedi

Gillian—. Hepimizin zaman zaman dinlenmeğe ihtiyacı var!

İçten bir kahkaha koyuverdi Willoughby:

— «Kaçamak» değil mi? —dedi—. Bizleri hiç bir şey, «kaçamak»tan daha iyi dinlendiremez!

Gerçekten de, Fire-Island'a özgü sevimli bir gelenektir «kaçamak». Belli bir günde, adanın (özellikle de Davis Park'ın) tüm bekârları bir kokteyl parti veriyordu. Davetliler, ellerinde martini dolu kaplar ve viski şişeleriyle geliyordu bu partiye; ve herkes, kapısında ışık yanan evlerin önünde toplanıyordu. Orada tanışıyorlardı birbirleriyle; yalnız küçük adlarını ve mesleklerini söylüyorlardı. Kendini «gazeteci» diye tanıtan erkeklerin çoğu aslında basit birer ücretli, «televizyon görevlisi» olarak tanıtan kızların çoğu da aslında daktilo çıkıyordu tabii. Ama bunun önemi yoktu. Gece geç vakte kadar orada kalıp içiyorlar, sonra da ev sahibinden sabahı etmek üzere kendilerine yatak vermesini istiyorlardı; çoğu zaman da misafir ediliyorlardı. Ve bütün topluluk sorumluydu asayişin sağlanmasından; dolayısıyla de, su koyverenler derhal postalanıyordu.

Gillian da biliyordu bu geleneği:

— Doğru evet... —dedi gülümseyerek.

— Herhalde görüşürüz değil mi?

— Elbette... —dedi Gillian—. Hank nerede?

Rahatça itiraf etti Willoughby:

— Biraz atışmıştık da şimdi bana naz yapıyor... —dedi—. Ya sizin kocanız nerde peki?

Hınzırca göz kırparak hatırlattı Gillian:

— Benim de dinlenmeğe ihtiyacım var demiştim ya size!

— Harika! —diye el çırpıp Willoughby—. Eksiksiz bir «kaçamak» bekliyor öyleyse bu akşam sizi, şimdiden kutlarım...

— Gerçekten cici bir insansınız siz Willy!

— Onu herkes söylüyor şekerim... —dedi Willoughby yalancıkdan kırıtarak.

İkisi de kahkahayla gülmeğe koyuldular.

Araba vapuru son bir sarsıldıktan sonra durmuş ve yolcular çantalarına sarılmışlardı. O andan itibaren, pazar günü saat 19'da kalkacak olan dönüş vapuruna kadar, tüm kaygılardan sıyrılmış tatil insanları olacaklardı (yada öyle olduklarına inandırmayı deneyeceklerdi kendi kendilerini). Bu fırsattan yararlanmak için ellerinden geleni yapacak ve kendilerini zorlaya zorlaya hayatlarını yaşıyor duygusuna kapılacaklardı birkaç saat için. «Karşı cinsin kürek mahkûmları, nasıl da acıyorum size bilseniz!» diye düşündü Willoughby.

— Akşam görüşmek üzere! —dedi Gillian.

Rıhtımda kendisini karşılamağa gelen dostlarıyla kavuşmak üzere ayrıldı. Gözleriyle Hank'ı aradı Willoughby; ve bir an için şaşkınlıktan çakıldı kaldı âdeta olduğu yere: Sevgilisini, esmer, ince uzun boylu, yirmi yaşlarında, alabildiğine güzel ve alabildiğine sıradan bir delikanlıyla kolkola uzaklaşırken görmüş ve yüreği daralmıştı birden. Çocuğun da «onlardan» olduğu, Hank'a hayranlıkla bakışından açıkça belliydi.

İçinde kabaran öfkeyle acıyı bastırabilmek için bütün iradesini seferber etti kahramanımız. İlerleyip hızlandı:

— Selâm! —dedi yanlarından geçerken.

Umursamaz bir tonda söylemeğe çalışmıştı bunu.

— Selâm Willoughby!

Hank'ın sesi soğuk ve duygusuzdu. Bir yabancıyla konuşuyordu sanki. Hemen sonra yanındaki çocuğa dönüp,

— Biraz sonra görüşürüz Vince... -dedi.

Hiç bir şüpheyi yer bırakmayan bir tonda bu: Belli ki gece için randevulaşmışlardı.

— Elbette görüşeceğiz... -diye kırıttı çocuk.

Willoughby'ye bakıp küstahça gülümsemekten de geri kalmamıştı bunu söylerken.

Biraz sonra da Willoughby ile Hank, dostlarının evinde kendilerine ayrılmış olan odada, birbirlerine girdiler:

— Biraz sonra görüşürüz Vince... -diyerek sevgilisini taklitle işe başladı Willoughby.

— Git başımdan! -dedi Hank-. Çocuğu ilkin sen farketmiş olsan, böyle öf kelenmezdin.

— Puşt! -diye haykırdı Willoughby.

— Nedense ilk defa şikâyetçi oluyorsun puştluğumdan! -diye karşılık verdi Hank.

Bunun üzerine tiksintiyle konuştu Willoughby:

— Demek ben bu pisliği sevdim!

Alaycı bir gülüşle sarsıldı Hank:

— Sevmek mi? -dedi-. Sevmek nedir biliyor musun ki sen?

— Peki ya o Vinci? O biliyor mu sanıyorsun yani?

— İyice canımı sıkmağa başlıyorsun Willoughby!

— Yanılmıyorsam bir yerlerde buluşacaksınız onunla?

— Aşağıda bekliyor beni, Cherry Grove'a gideceğiz faytonla. Bütün gece boyunca oda yalnız senindir!

— Puşt! —diye haykırdı yeniden Willoughby—. Alçak, namussuz!

Ayakkabısını fırlattı Hank'ın çıktığı kapıya doğru, sonra da ağlayarak yatağa devrildi. Böyle bir şeyi nasıl yapabilirdi Hank; hayatının en güzel yıllarını veriyordu ona Willoughby! Canavarlık değil de neydi bu? Dertliydi kahramanımız, sözün kısası...

«Kaçamak» saati yaklaştığında, morali düzelmişti oldukça: Bu basit atışmanın her şeyin sonu olduğuna inanacak kadar saf değildi elbette Willoughby. Vince, nihayet bir çocuktuk işin ucunda. İlk bakışta belki çarpıcı, ama aslında alelade bir çocuk. Bir iki yatıştan sonra en ufak bir çekiciliği kalmayacak cinsinden yani... Sonra Hank, birlikte yaşadıkları ilk günden beri hiç bir zaman aldatmamıştı Willy'yi; belki de bu küçük değişiklik, sonrası için daha sağlık verici olurdu. Kaldı ki Willoughby de öyle hepten uslu durmuş değildi: New York'un özel barlarından birinde tanıştığı o berber vardı örneğin! Ama sonrasız ve sonuçsuz bir kaza olmuştu o iş; dolayısıyla de sözünü bile etmemişti Hank'a...

Sözün kısası, «kaçamak» saati yaklaştıkça keyfi yerine gelmişti Willoughby'nin. Yıllar önce gelmişti Fire Island'a en son olarak. O vakitler Davis Park, oldukça törelere bağlı bir yerdi. Ama çok şeyler değişmişti o zamandan bu yana; ve belki de «normal»lerin parmakla gösterileceği günler uzak değildi.

Makyajını tazeledi kahramanımız. Petrol mavisi daracık bir pantolon geçirdi ayağına; sırtına gül kuru-

su bir kazak aldı; ve sandallarını giydi. Ev sahiplerinden aldığı küçük bir çini testiye martini doldurdu sonra: «Kaçamak» için her bakımdan hazır duydu kendini.

Hank'ı düşündü kısacık bir an: Amaaan, canı cehennemeydi! Aynanın karşısında son bir defa denetledi kendini tepeden tırnağa; saçlarını hafifçe düzeltti; poposunu daha da belirgin hale getiren eklentileri elden geçirdi sonra; ve dalgaların hışırtısıyla dolup taşan sokağa attı kendini.

Beş dakika kadar yürümüştü ki, Gillian Blake'i gördü: İsviçre tarzı şirin bir kır evinin önündeki neşeli topluluğa karışmıştı genç kadın. Büyük bir şamata içindeydiler. Erkeklerin tümü de gelenekçi görünmekteydi. Ama bu, umurunda bile değildi Willoughby'nin; hiç biri özellikle hoşuna gitmemişti çünkü; daha doğrusu, hemen ossaat yakınlık duymamıştı hiç birine karşı. «Bu durumda Gillian'la ahbaplık etmek en iyisi...» dedi kendine. Siyah bir pantolon ve beyaz sacaklı, kolsuz, simsiyah bir kazak giyinmişti Gillian; ve bu kılık, genç kadının panter yanını daha da ortaya çıkarmaktaydı.

İçten gelen bir sevinçle,

— Ne cici oldu değil mi karşılaşmamız? —dedi Willoughby.

Şeytanca bir gülümseyişle ve diliyle dudaklarını yalayarak cevap verdi kadın:

— Tesadüfün el attığı her şey güzeldir...

Çözüp dağıttığı yumuşak ve parlak saçları, omuzlarını okşamaktaydı. Gözleri ışıldıyordu. Büyüleyici bir çekiciliği vardı gerçekten. Bir kadın olarak tabii!

— Çok güzelsiniz... –dedi dayanamayıp.

— Teşekkürler... –diye cevap verdi Gillian aynı gülümseyişle-. Size de diyecek yok aslında. Üzerinizdeki kazak bir harika örneğin!

— King's Neck'ten almıştım... –dedi Willoughby.

Ve mağazanın yerini tarif etti. Sonra da testiyi başlarına dikip iyi birer martini içtiler. Modadan, dekorasyondan konuştular bir süre. Nihayet Gillian, sordu:

— Hank nerede kuzum?

— Ömür boyu ona göz kulak olmakla yükümlü değilim... –diye cevap verdi Willoughby umursamaz bir edayla-. Kendisi reşittir, üstelik belirli mikroplara karşı aşılانmıştır da.

Gillian beğenmişti cevabı:

— En akıllıcası da bu zaten... –dedi-. İnsanları zorla tutup bir kutuya kapatmak kadar aptalca bir iş olamaz.

Hayranlıkla baktı genç kadına Willoughby:

— Biliyor musunuz ki müthiş sağduyulu bir insansınız? –dedi.

Büyük bir ciddiyetle geldi cevap:

— Ben biliyorum da, siz bilemezsiniz hem de ne kadar sağduyulu bir insan olduğumu!

— Yavaş yavaş kavramağa koyuldum sanırım... –dedi neşeli bir sesle.

Bir kadının yanında olmaktan hiç bu derece haz duymamış olduğunu aklından geçirdi bir an için. Hemen sonra da, söz konusu kadının, istisnai bir yaratık olduğunu düşündü. Yeniden ve bu sefer dostlukları şerefine içtiler. Sonra da çevrelerine bir göz attılar: Alabildiğine gürültülüydü ortalık; ayrıca, sinirliliğe

kaçan bir gerginlik de dolaşıyordu havada. Sarmaş dolaş birkaç çift, plaja doğru yönelmekteydi: Gece-
nin koruyucu karanlığına duyulan ihtiyaç, belli ki ağır
basıyordu artık.

— Çok kalabalık değil mi? —diye sordu Gillian.

— Bırakın canım şu kaçıkları! —dedi Willoughby.

— İnsafsız olmayın. İncelik nedir bilmiyorlar,
hepsi o kadar. Geleneksel anlamda aşka bağlı zavallı
kişiler işte!

Tatlı tatlı gülümsedi Willoughby:

— Tiksinti verici bir davranışları var evet...
—dedi—. Hele sevişmeleri! İğrenç bir şey doğrusu...

— Kınamaktan çok acımak gerekir, sanırım, za-
vallılara. «Anormal» olduklarını katiyen unutmayın!

«Anormal»in üzerine alaycı bir şekilde basarak
söylemişti bunları. Deli gibi gülmeğe başladı Willo-
ughby: Eşi bulunmaz bir yaratıktı doğrusu bu Gilli-
an! Ne yazık ki kadındı!

Neşeli bir sesle konuştu:

— Beni baştan çıkarmağa kalkışmadıkları süre-
ce, kötülüğünü istemem bu budalaların... —dedi—. Hazin hallerinden tiksинmekle yetinirim, o kadar.

Gillian'ın bakışları birdenbire gözlerine saplandı:

— Söylediğinize gerçekten inanıyor musunuz?

— Tam inanmıyorum... —diye itiraf etti Willo-
ughby—. Ama kendi payıma, hiç bir zaman o duruma
düşmeyeceğim...

— Emin misiniz bundan, dürüstçe söyleyin?

— Kesinlikle eminim.

— Arada bir de olsa, aklınız takılmıyor mu hiç?
Bir kadınla ilişki kurabileceğinizi düşünmediniz mi
yani hiç?

— Hiç.

— Niçin peki?

— Niçinini daha önce söyledim size Gillian: Zevkime uygun düşmüyor, o kadar.

— Doğrusu size inanmakta biraz güçlük çekiyorum.

— Kadın bencilliğiniz kendini gösteriyor da ondan sevgili dostum!

— Katiyen. Anlamağa çalışıyorum sadece. Bugüne kadar hiç bir kadınla sevişmediniz mi?

— Hayır.

— Çocukken bile?

— Hiç bir zaman.

— Peki ama öyleyse, başkalarının zevkini nasıl eleştirebilirsiniz, kavrayamıyorum?

— Nasıl yani? Ne demek istiyorsunuz?

Gözleri neşeyle ışıldıyordu Gillian'ın. Açıkta alaycı bir sesle sordu:

— Bir şey üzerinde konuşabilmek için o şeyi denemiş olmak şart değil midir?

Hafifçe bozulmuş bir hali vardı Willoughby'nin. Konuyu değiştirmeğe girişti:

— Hank burada olmuş olsa, bu türlü konuşmağa cesaret edemezsiniz herhalde... -dedi-. Deva kabul etmez bir dışısınız siz de işin ucunda!

İyice yaklaşmıştı ona Gillian. Ve genç kadının sürünmüş olduğu kokuyu nefis buldu Willoughby.

— Ama siz de bir erkek değil misiniz yani işin ucunda? -diye üsteledi tatlı bir sesle.

— Diyelim ki ben, «nevi şahsına münhasır» bir erkeğim.

— Harem ağaları da öyleydi galiba...

— Bayağlaşmayın sevgili dostum lütfen.

— Bağışlayın... —dedi Gillian.

Sonra birdenbire ona doğru uzanıp, ve bakışlarını ondan ayırmaksızın, uzun bir öpücük kondurdu Willy'nin dudaklarına.

Kısa bir süre, şaşkınlık ve dehşet içinde donup kaldı Willoughby; âdeta soluk alamıyordu. Ama kendine gelir gelmez de, olağanüstü bir gerçeği farkettil: Hiç de öyle ürktüğü kadar tatsız bir şey değildi duyduğu!

— Evet? —diye sordu Gillian—. Gördüğüm kadarıyla, pek kötü bir şey olmasa gerek?

— Haklısınız... —diye itiraf etti Willoughby, her zamanki dürüstlüğüyle—. Kabul etmek zorundayım ki, pis bir şey değilmiş öyle...

— Bunu Hank'a da söylemeniz hiç fena olmaz... —diye gülümsedi haince Gillian.

— Hank'ı seviyorum ben!

Bunu söylerken, inançlı olmaktan çok aceleliydi Willoughby.

— Ondan şüphe etmiyorum... —diye karşıladı genç kadın, güven verici bir tonla.

Sonra yeniden uzandı ona. Ve bu seferki öpüşme, Willoughby'nin o güne değin alıp verdiği en ateşli, en ustaca, en derin ve en kıskırtıcı öpüşme oldu. Gillian nihayet bırakıp ayrıldığında, soluk soluğaydı Willy ve duyularına inanamıyordu bir türlü.

— Şimdi anladınız mı sevgilim, sandığınızdan çok daha «normal» bir adam olduğunuzu?

Başını sallıyor, inkâra yöneliyordu ama gerçek, hem de amansız bir kesinlikle, zorla kabul ettiriyordu ona da kendini. Bitik bir sesle,

— Hayır olamaz... –diye kekeledi nihayet-. Gü-lünç bir şey bu, anlamsız, aptalca bir şey.

— Tam tersine, dünyanın en güzel şeyi! Sadece size gereken kadınla karşılaşmamıştınız bugüne ka-dar...

— Bütün kabahat... martinide!

— Saçmalamayın lütfen Willy!

— Peki ama Hank...

— Ne Hank'ı? Nerede bulunduğunu sanıyorsu-nuz yani onun şimdi şu anda?

«Doğru evet... –diye düşündü Willoughby-. He-le şu saatte nerede olduğu belli değil mi namussuz pis herifin!»

— Hank'i bırakalım... –dedi.

— Tamam, unutalım onu.

Yeniden birleşti dudakları; ve bu sefer dilleri de buluştu.

Sonra Gillian hafifçe uzaklaşıp sevgiyle gülümse-di Willy'ye. Martini bitmişti çoktan. Gillian güven, Willoughby ise şaşkınlık dolu gözlerle birbirlerine bakıyorlardı şimdi.

Sordu genç kadın:

— Evet değil mi?

— Hayır... –dedi Willoughby acı çeken bir ses-le-. Hayır!

— Bu mahzun edaya gerek yok Willy: Çok seve-ceksiniz.

— İmkânsız! Delice bir düşünce bu...

— Harika bir düşünce!

— Elimden gelmez... Yapamam ki!

— Yaparsınız sevgilim, rahatça yaparsınız hem de...

Martinilerin etkisi kendini göstermişti: Kendi içinde ne olup bittiğini anlayamıyordu bir türlü Willoughby. Şu ana kadar hiç bir kadın en ufak bir şekilde etkilememiştir onu. Oysa şimdi Gillian... hem de inkâr götürmez bir şekilde... Ama hayır, olamazdı katiyen: Hank'ı seviyordu!... Peki ya o berber? O da vardı öyle ya hesapta; ve şimdi Hank'la birlikte olan Vince de vardı. Ne karmakarışık bir durum yarabbi!

Willy'nin elini avucuna aldı Gillian; ve parmaklarını, bileğinin kılları arasında gezdirmeye koyuldu.

— Hadi gelin... —dedi sonra, tatlı bir sesle—. Gelin de gezinelim biraz.

— Dolaşalım evet... —dedi Willoughby—. Dolaşmak hiç bir şeyi değiştirmez ki!

Hiç bir şey olmayacağını, olamayacağını kesinlikle biliyordu. Bir kadınla ha? İmkânsız!

Kum tepelikleri boyunca, ağır ağır yürümeğe koyulmuşlardı. Ne yaklaşıyor, ne de uzaklaşıyorlardı birbirlerinden. Denize doğru inip küçük bir koyun kıyısında durdular. Dünyada yapayalnız duyuyorlardı şimdi kendilerini. Hâlâ sıcak kumların üzerine sırtüstü uzandı genç kadın.

— Anlamsızlık bu Gillian... —diye mırıldanıyordu Willoughby—. Saçmalığın ta kendisi bu...

— Söylediklerinize katiyen inanmıyorsunuz Willy! Uzatmayın da gelin yanıma...

Uysal bir yürüyüşle gelip oturdu yanına; ve Gillian ona doğru iyice sokulurken,

— Beni anlamanız gerekir Gilly... —diye başladı ciddî bir sesle—. Aklımla seçtim ben homoseksüelliği. Kadınlar bana mide bulantısı veriyor...

— Ötekiler belki veriyordur... –dedi Gillian, başını onun omuzuna iyice yaslayarak—. Ama ben hayır.

— Siz vermiyorsunuz doğru... –diye itiraf etti Willy—. Ama sizinle bile, eminim ki yapamam.

Küçük öpücükler konduruyordu kulağına onun Gillian. Sonra eli, petrol mavisini pantolonun içine doğru süzöldü. En ufak bir harekette bulunma gücünden bile yoksun, âdeta yere çakılmış gibi hissetti kendini Willoughby,. İnanılmaz bir şey oluyordu: Hayatında ilk defa, ve bu akşam da ikinci defa olarak, o güne kadar hep erkeklerin yaklaşmasıyla doğan fizik tepki, bir kadının dokunmasıyla doğuyordu bu sefer. Ve hiç şüphe yoktu, arzusunun uyandırdığı bir tepkiydi bu..

Gillian şimdi ağzıyla iş görüyordu; yumuşacık dudakları ve çevik diliyle okşayıp emiyordu onu. Ve kumların üzerine sırtüstü yatmış olan Willoughby, bambaşka bir aleme doğru uçuğunu duyuyordu. Gözlerini yummuştu hazdan. Hank çoktan unutulmuştu. Gökyüzü ve tüm yıldızlar sanki üzerine yağıyordu.

Doğrulup oturmuştu Gillian; sevgiyle seyretti bir süre Willoughby'nin mutluluk taşan yüzünü. Nihayet sordu:

— Evet sevgili dostum, Hank'ın yerine hiç kimşenin konulmayacağı fikrinde misiniz hâlâ?

— Oh Gillian!. –diye içini çekti Willoughby ürpererek-. Gillian... Gillian...

— Biliyorum evet.. –diye mırıldandı sadece genç kadın.

İki âşık gibi sarıldılar yeniden, en temiz okşayışlarla sevdiler bu sefer birbirlerini. Daha sonra

da Willoughby için, büyük keşiflerin saati başladı: Nasıl ilginçti aslında, kadın vücudu denen şey! Denizin hemen birkaç adım ötesinde, kumların üzerine çırlıçıplak uzanmışlardı. Ve Gillian, ellerinin tabağında sunuyordu ona göğüslerini. Bir düştten çıkıp geliyordu sanki bu göğüsler; hayranlık içindeydi Willoughby: Ne güzel şeylerdi, görmeğe ve dokunmağa doyamıyordu insan! Sonra bu göğüslerin dik ve sert uçları yaklaşıp göğsüne değdi Willy'nin. Eğildi, ağzına aldı o uçları sırayla; ılık ve tatlıydılar; gittikçe artan bir arzuyla öpmeğe koyuldu sonra..

Gillian yumuşak bir hareketle itti onu; sonra elleri aşağıya doğru süzüldü. Acelesiz, güvenli bir uzanışla buldu aradığı yeri; ustaca ve şaşmaz bir etkileme gücüyle okşayıp kışkırtmağa koyuldu. İçgüdüsel bir itilişle, onun ağzına doğru yükseltmek istedi kendini Willy.

— Hayır.. -dedi Gillian-. Ben de gerçek zevk payımı istiyorum bu sefer.

— Becerebilir miyim ama? Hiç yapmadım ki!

Willoughby'nin kulağına eğildi genç kadın, derin ve okşayan bir sesle,

— Gilly seni bekliyor, gel!.. -dedi-. Yoksa istemiyor musun?

— Oh hem de nasıl istiyorum bilsen! -diye içini çekti tatlı tatlı Willoughby.

Son kuşklarını da silip götürmüştü bu itiraf. Kabardıkça taşan, taştıkça şahlanan erkekliğiyle geldi Gillian'a; ve doldu.. Ama bu mutluluk melodisini, *adagio cantabile*'leriyle *allegro ma non troppo*'larını birbirlerine zincirleyerek yöneten, gene Gilly'ydi. Ve son *crescendo* ile birlikte, insanın içinde

eriyesi gelen en yüce ahenklerin akıntısına daldılar. Uzaktan uzağa Gillian'ın şehvet çılgınlığını işitti Willoughby; kendi iniltisine karışan uzun ve ateşli bir inilti halinde bitti bu çılgılık.

Çok sonra, birer sigara yakıp iki eski âşık gibi sohbeta daldıklarında,

— Sizi mutlu kılabilirdim mi bari? –diye sordu adam.

— Hayatımın en doyulmaz anlarından biriydi.. –diye cevap verdi kadın ciddî sesiyle.

— Ne kadar budalaymışım yarabbi! –diyerek sonuçlandırdı adam bu konuşmayı.

Doğrulmuş, kocaman adımlarla yürümeğe koyulmuştu.. Önünde durulmaz bir erkek olarak duyuyordu şimdi kendini. Bir kayaya doğru coşkunlukla işedi, sonra denize yöneldi. İki elini birleştirip de daldırmıştı kıyıya çarpan köpüklü dalgalara. Zaffer sevincine karışan bir tatlı hınçla, son makyaj izi de silininceye değin yüzünü yıkadı. Sonra gelip yeniden oturdu genç kadının yanına. Hınzır bir gülümseyişle sordu Gillian:

— Hank ne olacak peki bütün bunlardan sonra?

Rahatça nefes alıp verdi genç adam:

— Eğer bana ayak numarası yapmağa kalkışacak olursa, ibne suratını bayram yerine çeviririm, olur biter.. –dedi.

Gülmeğe koyuldular kahkahalarla. Willoughby' de sesinin daha bir kalınlaştığı izlenimi uyandı. Öyle ya, bir erkekti şimdi!

Plajda geçirdiler bütün geceyi. Ah bu Gillian! Doyamıyordu bir türlü genç kadını sevmeğe. Ve

yeryüzünde onu bekleyen bütün öbür kadınları düşündükçe de: «Benim için asıl hayat işte yeni başlıyor!» diyordu.

Çok geçmeden, ünlü «acayip çift»ini kaybetmiş bulunuyordu King's Neck. Yankıları bütün çevreyi heyecana salan gösterişli bir kavgadan sonra ayrılmış, birkaç gün sonra da sessiz sadasız taşınmışlardı. Olayın ertesi günü, komşulardan biri Hank'a rastladı şehirde: Sağ gözü mosmordu adamın, burnunun üzerinde de iri bir flaster görülmekteydi.

Aradan bir ay geçmeden de Garden Club'ün bayan yönetmeni New York'ta bir caddede Willoughby'yle karşılaşmış ve genç adamı tanımakta güçlük çekmişti: Saçlarını alabros kestirmişti kahramanımız; üzerinde de spor bir ceket ve ağırbaşlı bir kazak vardı. Ama işin en inanılmaz yanı neydi bilir misiniz? Hanım yönetmene, yalnız erkeklere özgü bir teklifte bulunmuştu Willoughby!

Tanıdık hanımlardan biri bu olayı Gillian'a anlattığında, en ufak bir şaşkınlık göstermedi genç kadın. Yorum olarak sadece,

— Bir şey üzerinde konuşabilmek için, o şeyi denemiş olmak şart değil midir?. —demekle yetindi o kadar.

Karşısındaki hanım, radyocu takımının gittikçe biraz daha anlaşılmas bir şekilde konuşmağa başladığı sonucunu çıkardı bundan.

2 Temmuz tarihli

«BILLY İLE GILLY SİZLERLE BAŞBAŞA»
programından bir parça

BILLY— Üstat reklamdan nefret ediyormuş. Hiç değilse kendisi böyle söylüyor. Ve ben, kendi payıma, bu tavrı sempatik buluyorum. Programa çağırdığımız vakit mikrofonu âdeta kapıp bir daha bırakmak istemeyen o alışılmış yazarların tam tersine bir tutum bu; hoşuma gidiyor.

GILLY— Ben umuyordum ki, aramızdaki iyi komşuluk ilişkileri...

BILLY— İyi komşuluk mu dediniz? Unutmayınız ki söz konusu beyefendi stratosferde oturuyor, ve biz zavallıların yoksul düzeyine inmeğe razı değil katiyen! Gereğinden fazla abartılıp övülen bir yazar olarak görüyorum kendisini ben. Bir tek kitabın yaratıcısı olduğu, nedense, unutuluyor hep.

GILLY— Gözüpekler ve Gevşekler, evet. Ama ne kitap! Bence eşsiz ve tek..

BILLY— Bütün felâket de orada ya! Bu eşsiz ve ki-

tap, işe bakın ki siz, yazarının da... tek kitabı.
GILLY— Peki ya Dağların Doruğu? Onu saymıyor musunuz yani?

BILLY— Değişik bir başlık altında aynı kitap, diyorum. Sözün kısası sevgilim, ben bu kırk dört yaşındaki yazarı, çiçeklerine oranla meyveleri hayal kırıklığı yaratan bir ağaca benzetiyorum. Benim gözümde Caradoc, yüzyılımızın en ihtiyar gencidir.

GILLY— Belki evet. Ama her şeye rağmen Caradoc, Caradoc'tur!

ZOLTAN CARADOC

Gillian'ın listesine Zoltan Caradoc'u da alması için hiç bir geçerli neden yoktu aslında. Dört kere evlenmişti adam (son olarak, dansöz Paige Marchand'la); ama bu evliliklerin hiç biri, alışılmış tanıma uygun değildi. Yıllardan beri de üstelik, hiç bir kadın, üstadın şatosunda bir yada iki geceden fazla kalma hünerini gösterebilmiş değildi. Gerçekte Caradoc, yılın dokuz ayını tam bir «tarik-i dünya» gibi inzivada geçiriyor; saatler ve saatler boyunca şatosunun eteklerine çarparak kırılan dalgaları seyrederek, mücevher misali cümleler yontuyordu durmadan.

İçe kapanıp sürekli çalışma aylarıydı bunlar onun. Bir odadan öbür odaya, bir pencereden öbür pencereye koşar dururdu hep. Ve gözlerinin önünde daima okyanus; çevresinde de daima teypler, kameralar, stereolar, televizyon alıcıları ve elektronik yazı makinaları vardı. Ve işte bu aşırı modern otomatizm içinde geçiriyordu hayatının dörtte üçünü. Şaş-

maz bir kablo sistemi, dış dünyanın en çeşitli olaylarını iletliyordu ona; bu arada üstün derecede hassas bir mikrofon tertibatı da, üstadın en geçici fikirleriyle en basit anılarını, gelecek kuşaklara bir hazine olarak kaydetmekteydi. Böylece, ve henüz kırk dört yaşında olmasına rağmen Zoltan Caradoc, örneğin Proust'un tüm yapıtlarındakinden de fazla bir kelime yığınının konserve haline getirmiş bulunuyordu.

Ve her yıl yaz aylarında, gerçeklerin dünyasına dalıp taze kuvvet kazanıyordu Caradoc. Dalmaktan çok, gerçeklerin dünyasında bir bomba gibi patlıyordu diyelim: Üç ay boyunca Tibet'te dağ keçisi, Kayalık Dağlar'da korkunç-ayısı avlıyor yada San Francisco'nun gecekondu mahallerinde sokak çocuklarının ardına düşüyordu.

Çağımıza rengini veren olaylara düşkün herkes gibi Gillian da, günü gününe izlemekteydi Caradoc efsanesini. Tanzanya denizlerinde bir köpek balığıyla savaşmasından habersiz değildi örneğin: Sol elinin üç parmağını bırakmıştı o savaşta; ama bir Zenci inci avcısının da hayatını kurtarmıştı! Bir başka macera daha hatırlıyordu Gillian; kahramanlık açısından gerçi daha sönük, ama tehlikeli olmak bakımından çok daha çetin bir macera: Caradoc'un Beverly Hills otelindeki dairesine baskın yapmıştı polis; ve üstadı yatakta üç sarışın kapak kızı, bir Zenci heykeltraş kadın ve doberman cinsi bir bekçi köpeğiyle koyun koyuna yakalamıştı!..

Caradoc'la ilkin kış başlangıcında karşılaşmıştı Gillian. Morton Earbrow'la Josuah Turnbull arasındaydı (yaşadığı maceraların kahramanlarıyla ayırıyordu şimdi zaman dilimlerini). O dönemde elek-

trik tam yirmi yedi saat boyunca kesik kalmıştı King's Neck'te. Caradoc elinden geldiğince arızaya katlanmış; ama sonunda dayanamayıp şatosunun sessiz karanlığını bırakarak, *Moriarity bar and grill*'in mum ışıklarıyla donanmış salonuna gelmişti. Gillian da düşmüştü aynı lokantanın ılık loşluğuna. Sırtını şömineye vermiş ısınmağa çalışıyordu ki, birdenbire o yüzü gördü. *Dağların Doruğu* isimli yeni çıkan bir kitabın arka kapağında görüp etkilendiği çehreydi bu.

Oysa kitaptaki fotoğrafın gerçekteki modelle ilişkisi, oldukça uzaktı. Hayatında hiç bu kadar delici bir bakış ve bu derece kudretli bir yüzde bu kadar mavi gözler görmemişti Gillian. Geniş dalgalar halinde ensesine kadar inen simsiyah ve darmadağın saçları vardı adamın. Burnu birkaç kere kırılmış olmalıydı; sert ve dört köşeydi çenesi. Bu katı çehreyi yumuşatan tek unsur, kalın ve şehvetli dudaklardı sadece.

Çalışma kılığıyla gelmişti yazar: Paçaları tiftiklenmiş bir blue-jean ve pamuklu kadifeden bir gömlek vardı üzerinde. Yenlerini sıvamıştı gömleğinin; fırlak damarlı, seyrek kıllı, kalın kaslı kolları vardı. Sol elinde üç parmağın eksik olduğunu farketti Gillian.

Yazarın yanındaki tabure boştu; gidip oraya oturdu genç kadın:

— Sert bir martini... -dedi garsona.

Garson şaşırmış, hareketsiz kalmıştı. Bir kahkaha attı Caradoc. Gülüşten çok gürlemeyi andıran bir kahkahaydı bu:

— Burada o yasak bayan Blake.. -dedi-. Bir birayla yetinmeniz gerekecek burada.

— Bira olsun bakalım.. –diye gülümsedi Gillian Caradoc’a doğru dönerek—. Kendimi ortaya koymakla yanlışlık ettim galiba? Nasıl tanıdınız beni?

— Siz beni nasıl tanıdınızsa. İkimiz de gazete okuyan insanlarız, öyle değil mi!

— Siz kazandınız.. –dedi Gillian gülerek.

Bu arada farkında olmaksızın kazağını bacaklarına doğru çekmişti.

— Gereksizdi o.. –dedi Caradoc.

Kavrayamamıştı Gillian; masumca sordu:

— Neydi gereksiz olan?

— Kazağınızı aşağı doğru çekmeniz. İlk bakışta farketmişim ne kadar farkedilir olduğunu «onlar»ın.

İma’nın üzerinde durmadı Gillian:

— Yazdıklarınızı çok seviyorum.. –dedi—. *Dağların Doruğu*’na bayıldım örneğin.

Son kitabıydı bu Caradoc’un. Çağdaş gençliğin sorunlarını tüm boyutlarıyla ele alan bir roman. «*Ellerinde çiçek, kışlarında ateş taşıyan çocukların hayatı..*» demişti örneğin *Time*’ın eleştirmeni. Romanın son bölümü, kolay kolay unutulmayacak cinsinden bir genel strip-tease sahnesini dile getirmekteydi; içki, sevişme ve her türden uyuşturucu da karışıyordu tabii işin içine. Ve romanın kahramanı, kursesiz payen geleneğinde bir ateş dansından sonra hem on iki yaşında bir kız çocuğuna, hem de altı aylık bir koyuna ilân-ı aşk ediyordu. Bu son bölümün, yazarın hayalgücüne hiç bir şey borçlu olmadığını sezmişti Gillian; bugün de aynı düşüncedeydi. Caradoc’un bütün gücü de buradaydı işte: En amansız eleştirmenler bile, yazarın daima belgelenmiş ger-

çeklerden esinlendiğini kabul ediyor ve eserinin kaynağı olarak çağdaş yaşantıyı gösteriyorlardı.

— Kötü bir kitap değildir o.. — demişti Caradoc—. Ama kusursuz bir kitap da değildir. Ben kendi payıma, *Karıncayiyenin Nişanlısı*'nı tercih ediyorum: Daha kesin, daha tok, daha olağandışı bir kitap o.

Tavandaki ışıklar yanmış ve sönmüştü o konuşurken; birkaç saniye sonra da kesinlikle yanmıştı ışıklar. Arıza giderilmişti. Canı sıkılmıştı Gillian'ın bu işe, sırası mıydı yani!

Tezgâhın üzerine sıralanmış mumlar teker teker üfleniyordu işte; ve lambalar, 60 vatlarına kavuşmanın küstah sevinci içinde, lokalın içtenliğini bozguna uğratiyordu.

— Size mi, yoksa bana mı? — diye sordu Caradoc.

— Anlayamadım?

— Size mi, yoksa bana mı? — diye tekrar etti yazar—. Bunu böyle yarım bırakacak değiliz herhalde!

— Size... — diye kestirip attı Gillian.

En ufak bir kötü niyeti yoktu içinde. Dört ke re boşanmış ve şimdi yapayalnız yaşayan bir adamı, deney alanı olarak almanın ne anlamı vardı ki? Nitekim ünlü yazarın yanında ünlü Körfez şatosuna doğru giderken, tamamıyla dingin duyuyordu kendini.

Şimdi bütün pencerelerinden ışık saçan bu büyük yapı, rüzgâr almayan küçük bir koyun içinde, bir kayanın üzerine kurulmuştu. Ve denizin kabarma zamanlarında dalgalar, yirmi metre önüne kadar uzanıyordu şatonun.

Yapının rengârenk döşeme taşlarıyla süslü giriş holünde, demir tellerden örülü dev boyutlu bir hey-

kel duruyordu ve, etiketine bakılırsa, «Erkekliği kabarmış adam»ı temsil ediyordu bu heykel. Ayrı birer müze halindeydi odalar. Sadece imzalar bile genç kadını etkilemeğe yetmişti: Cézanne, Picasso, Van Gogh, Pollock, Warhol, Rivers.. Büyük bir yağlı boya resmin önünde çakılıp kaldı âdeta Gillian: Caradoc'un sol gözünü temsil ediyordu resim (ve o mavi bakışı, başka hiç bir bakışla karıştıрмаğa imkân yoktu). Bu tablonun tam karşısında ise Paige Marchand'ı sadece sutyen, külot ve deri çizmeler giyinmiş olarak gösteren bir resim vardı.

Büyük salonun duvarları fil dişleri, yaban öküzü boynuzları, içi saman doldurulmuş kedi balığı ölüleri ve boy boy oparlörlerle kaplıydı baştanbaşa. Bir şalteri indirdi Caradoc; ve ışıklar daha bir yumuşarken bir pikap çalışmağa koyuldu: Siegfried-Idyll'in akortları, kuşların kanat çırpmasını andıran bir pianissimo halinde, gökten dökülür gibiydi şimdi.

En basit bir konuşma bile geçmemişti aralarında. Ve Caradoc, salonun ortasında, ayakta, rahat rahat soyunmağa başlamıştı. Kadife gömleğini çıkardı önce, sonra da blue-jean'ini ve külotunu. Gillian hiç kımıldamamış ve hiç bir şey dememiş olduğu halde, yazarın taşkın bir kamçılanma içinde olduğu görülmekteydi. Etkileyici bir sahneydi bu. Ama Gillian'ın daha ilk bakışta dikkatine çarpan bir kesinlik vardı ki, sahneden daha da etkileyiciydi: Karşısında, giriş holündeki heykelin modeli duruyordu. Caradoc modellik etmişti evet heykele, benzerlik öylesine apaçık ortadaydı ki! Yazarın bu güç pozu bozmadan ne kadar dayanabildiğini sordu genç kadın kendi kendine.

— Ne yapıyorsunuz kuzum siz böyle?

— Görülür hale sokuyorum.. —diye açıkladı Caradoc—. Çok önemlidir bu.

— Korkarım ki beni yanlış değerlendirdiniz bay Caradoc.

— Ben o fikirde değilim.. —diye cevap verdi adam sâkin bir sesle—. Ve size karşı dürüst olmak isterim: Bilin ki şu andan itibaren her sözünüz kaydedilecektir.

— Ne edilecektir dediniz?

— Manyetik banda kaydedilecektir. Eğer günün birinde bu deneyi tasvir isteği düşerse içime (ki bu sizin için son derece ilgi çekici olabilir), her şeyi en ince ayrıntılarına değin bütün kesinliğiyle anlatmak isterim.

— Zamanınızı boşuna kaybediyorsunuz değerli Beyefendi, anlatabileceğiniz hiç bir şey olmayacak burada.

Kapıya doğru geriliyordu yavaş yavaş. Ama Caradoc, şaşırtıcı bir çeviklikle ilerleyip önüne gerilerek, çıkış yolunu kapattı. Sonra da, hep aynı karmama hali içinde, ağır adımlarla yaklaştı ona doğru.

— Boşuna uğraşmayın.. —diye haykırdı Gillian—. Çünkü istemiyorum.

— Sizin iradeniz dışında hiç bir şey yapacak değilim size.

— İradem, buradan gitmek.

— Sadece söylüyorsunuz onu, ama düşünmüyorsunuz. Sizi alıkoyduğum için, eminim teşekkür edeceksiniz bir gün bana.

Korkudan kımıldayamaz hale girdiğini duyar gibiydi Gillian. Sağ elini ona doğru uzattı Ca-

radoc birdenbire; ve kazağını söküp paralamak pahasına bir anda çekip çıkarttı. Sonra da eteğini çıkarttı aynı hızla, yarısına kadar yırtarak.

— Zorla tecavüzdür bu! —diye bağırdı Gillian soluk soluğa.

— Başlangıçta belki, ama sonunu bekleyin.

— Sizden rica ediyorum —diye yalvardı genç kadın—, istemiyorum, anlamıyor musunuz. Bugün ve bu tarzda istemiyorum. Başka bir gün kendiliğimden gelirim.. söz veriyorum size...

Devam edemeyip susmak zorunda kaldı. Birden yumuşamış ve incelik kazanmıştı el; sutyenini çözüyordu. Ve sutyen yere düştüğünde deli gibi döndü Gillian, en yakın kapıya doğru atıldı. Onarılması imkânsız bir yanılma oldu bu: Yatak odasına girmişti ve kaçabilmek için vakit çok geçti artık.

Eşikteydi Caradoc; ve ona doğru ilerlemeğe koyuldu ağır ağır. Geriledi Gillian. Arkasında hayatında gördüğü en geniş yatak duruyordu. Geriledi, geriledi; ve sırtüstü düştü sonunda. Gözlerini sımsıkı yummuş ve saldırıya karşı direnmek için toparlamıştı olanca gücünü. Ama saldırı gelmedi. Bir dakika sonra gözlerini açtığı vakit, Caradoc'u önünde diz çökmüş, şimdi derin bir hayranlığın gölgelediği çelik bakışlarının tüm şiddetiyle kendisini seyreder gördü. Katiyen elini sürmedi kadına adam; omuzlarında, boynunda, gerdanında gezdirmekle yetindi dudaklarını. Sonra bu öpüş gittikçe biraz daha şiddetlenerek aşağılara indi, uzun bir kaside çekti âdeta göğüslerine. Ve nihayet Gillian, adamın dilinin ucunun, göbeğinde bir süre dolaşıp daha gizli kıvrımlara doğru yöneldiğini duydu.

Kendine rağmen, açıklayamadığı halde duyduğu büyük korkuya rağmen, biraz önce kendisini terk eden sıcaklığın yavaş yavaş geri geldiğini seziyordu. Bu okşayan, yalvaran, ısrar eden ağız, ağır ağır gidermekteydi genç kadının gerginliğini ve endişesini. Bacakları gevşeyip rahatlıyor, kalçaları yay gibi kıvrılıyordu. Üzerinde durmadan gezinen bu dilin, tıpkı sahibi gibi hem tatlı hem küstah, hem yumuşak hem amansız çağrısına, cevap vermeğe hazırlanıyordu yavaş yavaş.

Bedeniyle düşüncesinin boy ölçüştüğü bir çarpışmanın merkezindeydi şimdi Gillian; ve düşüncesi her an biraz daha yenilmekteydi. Çok geçmeden de, benliğini saran ateşe direnemeyip açtı kendini. Adamın simsiyah saçlarını yakaladı iki eliyle; ve aşağıya, daha aşağıya doğru indirmeğe girişti dudaklarını.

Ve her şey birdenbire kesildi.

— Tamam bayan Blake, hepsi bu kadar.. —diyordu Caradoc'un sesi—. Evinize dönebilirsiniz.

— Ne demek istiyorsunuz yani?

— Sadece tepkilerinizi öğrenmek istemiştim. Artık biliyorum öğrenmek istediğimi.

— Bütün bu işin.. basit bir.. deneyden ibaret olduğu sonucunu mu çıkarmam gerekiyor bu durumda?

— Kesinlikle öyleydi bayan Blake. Ve eğer hâlâ arzu ediyorsanız, hemen gidebilirsiniz.

Hep o dikilmiş haliyle önünde duruyordu. Bakışlarıyla meydan okuyarak. Devam etmesi için yalvarmasını bekleyerek Gillian'ın. Ve kaydedeceği aşk inleyişlerini, ilerdeki romanlarından birinde kullan-

manın ön sabırsızlığı içindeydi. Genç kadın da delice bir arzu duyuyordu adamın şehvetini kamçılar-
mak ve kendi okşayışlarının altında nasıl inleyece-
ğini işitmek için. Ama bütün bunların hiç birisi ol-
madı. Yatağın ayakucuna düşmüş olan külotunu
aldı Gillian, sonra salona geçip sutyenini topladı.
Parçalanmış kazağı ve yırtılmış eteği odanın bir kö-
şesine itti ayağıyle. Sonra gene yatak odasına dönüp
gardroba uzandı; kendine uygun bulduğu bir kadın
mantosunu rahatça çekip aldı ve hiç tereddütsüz ge-
çirdi sırtına.

Bütün bunları izlemiş olan Caradoc,

— Mühtiş doğrusu! —dedi.

Alaycı bir sesle karşıladı Gillian:

— Asıl mühtiş olan nokta, bana göstermek fır-
satını bağışladığınız yepyeni kişiliğinizdi...

— Ama geleceksiniz değil mi yeniden? Ve çok
geçmeden geleceksiniz, öyle değil mi?

Şaşırtıcı bir sıcaklıkla sormuştu bunu. Bağlan-
mağa yanaşmadı Gillian:

— Düşüneceğim.. —dedi.

Ve kapıyı doğru yürüdü.

Düşünmüş ve gelmişti sonunda. Nedenini bil-
meksizin ve kendi kendine karşı hiç bir açıklamaya
girişmeksizin, haftalar ve aylar boyunca, körfez kı-
yısındaki büyük şatoda gittikçe biraz daha sık gö-
rünmeğe başladı. Bitmek üzere olan maceraların
verdiği tiksinti duygusuna karşı eşsiz bir panzehirdi
belki Caradoc; yada yeni yeni maceralara atılmak

için gerekli bir itici güçtü, kimbilir. Gerçek şu ki, mi-zaçları birbirini bütünlüyordu: Hayatın, aşkın ve evliliğin ne derin ve dilegelmez gerçekleri karşısında, ortak bir araştırma iradesi ve deneyleme merakıyla bağlanmışlardı birbirlerine.

Ama gene de bu bağlılığa bir son verme zamanı gelip çatacağı günün birinde. Farkına varmıştı ki Gillian, sınırsız bir zevk benzerliğinden, eşsiz bir bedensel uyumdan, bütünsel bir düşünce ve duygu ahenginden ibaret değildir bu bağlılık. Bütün bunlardan çok daha güçlü bir şey söz konusuydu evet. Derin bir kaygıyla, «Sakın aşk olmasın bu?» diye düşündü genç kadın. Onun gözünde, temel amacının kesin başarısızlığı, programın devasız şekilde ölümü ve belki de kendi öz yıkımı demekti böyle bir aşk.. Nitekim haziran başında Zoltan Caradoc, o yıl üç aylık dünya gezisine çıkmama kararını bildirdiğinde, en akla uygun yola başvurdu Gillian: Tüm ilişkisini kesti.

Ve bir daha da aralarında bir tek mektuptan gayri hiç bir bağlantı kurulmayacaktı. Haiti'den geliyordu bu mektup; Zoltan Caradoc imzasını taşıyordu. Ünlü yazarın ilerde hayatını inceleyecekler için, paha biçilmez bir hazine olduğu da şüphe götürmüyordu.

«Sevgili Gilly,

King's Neck'e damganızı vurmuş bulunuyorsunuz: Bir dişi aslan pençesinin şifa bulmaz yarası oluyor bu damga. Ve bunu taşıyan herkes, ya hayatı yada hayatın tadını yitiriyor. Giriştiğiniz işte, bıkip usan-

mak nedir bilmeyen bir inatla, sonuna kadar gittiniz üstelik. Tahribatınızın çapını bilen tek insan benim; çünkü her şeyi sadece bana anlattınız rahat rahat: Ölüme, çılgınlığa, umutsuzluğa yuvarlananları ve dehaya yaklaşan bir yıkım ustalığıyla bir fiskede dağıtıp çöktettiğiniz evlilikleri, teker teker bilmekle mutsuzum evet.

Somunda, benim kendi dramım çıktı ortaya. Sizin için yeni bir başlangıç ve yücelerin yücesine ermeydi bu; benim içinse, düşüş ve hiçlik. Fetih ve zaferlerinizi seyrettiğiniz ayna, işte kırılmış bulunuyor. Sizin için dileyebileceğim en küçük ceza, mutsuzluk olacak. Benden size son haberdır bu mektup, bana oynattığınız rolün üzerine düşen perdedir. Bana ilham ettiğiniz tüm yazılardan, sizin için döktüğüm bütün sözlerden sonra, aramızdaki alışverişi, bu bile isteye bayağı ve aceleci satırlarla son veriyorum. Soylu kaşlarınızı ne olur çatmayınız: Sizi sıkıntı yoluyla cezalandırmağa katiyen niyetim yok.

Bu mektup İngiliz biraları gibi olacaktır: Kuvvetli ve acı. Ayrıca kısa da olması gerekiyor, çünkü yan odada iki hanım bekliyor beni: Birisi henüz on altı yaşlarında, kumral ve büyüleyici güzellikte bir bakire; öbürü ise, buranın yerlisi bir vahşî kedi, sadece sol kulağı bakire kalmış bir bakire. Yatağımı onlarla paylaşmak ve aynı olaylar karşısında gösterdikleri değişik tepkileri kaydetmek: İşte bu alabildiğine sıcak ve uzun yaz gecesi boyunca bana sunulan mütevazı eğlence bu. Dinlendirici ve serinletici bir günah diyelim.

Ve daha ciddî konulara geçelim.

Sizin önünüzde kendimi cezalandırmak, küçük

düşürmek için yazıyorum size. Ancak şu son haftalar içinde kavrayabildiğim bir gerçeği de gönül huzuruyla söylemek istiyorum: En şerefli kahramanlık gösteriniz, şer şaheseriniz, kara övünç listenizin en güzel ve en parlak çiçeği ben oldum. Kabul. Yalnız söyleyin bana, benim tatlı ve katran yürekli rahibem, bunu da önceden düşünüp tasarlamış mıydınız?

Kurbanlarınızın kuklalar gibi ortaya çıkıp ortadan silinişini görüyordum, aydan aya yükselişini izliyordum skorunuzun. Ama daima biliyordum ki her kötülükten sonra, arınmak üzere bir çeşmeye gelir gibi bana dönecektiniz. Yer yuvarlağını güneş çevresinde devindiren biz değildik elbette Gilly; ama benim için aynı anlamı taşıyan bir işi yaptık biz: Benim düşüncemi harekete geçirdik! Şöminenin önünde bölüştüğümüz geceleri hatırlıyorum: Teninize o bakır rengini vermek için yükselirdi sanki alevler; ve göğüslerinizi batan güneşin öpücükleriyle ürperen Anacapri tepelerine, kutsal çukurlarınızı da sonbahar şafaklarında hârelenen plaj kumlarının kıvrımlarına benzer kılardı... İlham perisi olarak sarışın bir Çingenem vardı; ateşin önünde sevişiyor, sonru da saatler boyunca gökyüzünü seyrediyorduk. İstedığımız anda da yıldızlara dokunabiliyorduk parmaklarımızla.

Siz sessizce sigaranızı içerken, ben de gelecekten söz açardım hemen her vakit: Ölümsüzlük hakkını kazanmamış mıydım ben? Ve eserim, gelecek kuşaklar için dev boyutlu bir bağış, ancak masallarda rastlanır cinsten bir şanlı miras niteliği taşıyor muydu?

Dev boyutlu bir hıyarlıkmış oysa bu aslında, ancak masallarda rastlanır cinsten bir koca hıyarlıkmış!

Yoksa bu kelime sizi incitti mi, sevgili dostum? Pek sanmıyorum. Her şey bir yana, «Billy ile Gilly» programlarının temel mayası, saf hıyarlıktan gayri nedir ki? Dolayısıyla de, artık hiç bir şeyin sizi incitemeyeceğini varsaymaktayım. Çünkü o alanda da her şeyi önceden tasarlayıp karara bağlamış olsanız gerektir. Bilir misiniz Gilly, bir tek hata yaptım belki de ben? Basit bir hesap hatası: Sizdeki ölümsüzlük arzusunu, aslında olduğundan çok daha büyük varsaydım. Siz, XXI'nci yüzyıl öğrencilerinin, hakkında tezler yazıp araştırmalara girişeceği adsız bir tanrıça; ve gene XXI'nci yüzyıl tarihçilerinin, kitaplarını yorumlarken, fani kimliğini bulmak için çırpınıp her seferinde başarısızlığa uğrayacağı gizemli ilham perisiydiniz benim gözümde. Asıl oradaydı ölümsüzlüğünüz.. Yanılmışım.

Gerçek tutkularınızın çapını çok geç anladım: Siz Hayatın kitabına, bayan William Blake ismi altında, «Billy ile Gilly sizlerle başbaşa» programının % 50 katılma payıyla «yaratıcı»sı sıfatıyla, sıradan bir insan olarak girmek istemişsiniz meğer! Kendinize meğer çoktan orayı lâyük görürmüşsünüz.. Benden selâm olsun, miniminnacık radyo kuşuna!

Kepazeliğe bakın ki Gilly, gittiğinizden bu yana, bir tek satır yazmış değilim. Terkettim kelimeleri, onlara hâlâ inananlara bıraktım. Ve sizin asıl büyük zaferiniz işte bu oluyor. Yıkılan evlilikler, çılgınlık ve umutsuzluk uçurumlarında parçalanan aşk hayalleri, bu üstün başarınızın yanında, inanın, sözünü etmeğe bile değmeyecek kadar basit ve gülünç birer üslup denemesi olarak kalır.

Hayatta yalnız bir insandım ben Gilly. Beni

ancak kendi kendimden ayırabilirdiniz. Bunun böyle olmasına ne zaman karar verdiğinizi kestiremiyorum. Ama size açıkça bildirmek isterim ki, başarınız tam ve kesindir. Uykuyu öldürmekle yetinmişti Macbeth. Dilber Gilly ise, çok daha ileri gitti: Sanatın canına kıydı o. Öldürdüğü şey, Ölümsüzlük'tü.

Ne yazık ki bendeniz,

Z.»

18 Temmuz tarihli

“BILLY İLE GILLY SİZLERLE BAŞBAŞA”
programının sonu

GILLY— İşte bu program da sonuna yaklaşıyor Billy; ve bu, tatilden önceki son programımız. Dört hafta başbaşa kalacağız, dinleneceğiz, hayal kuracağız! Sonra da, dönüşümüzde... Söylemek gerekir mi acaba bunu dinleyicilerimize?

BILLY— Neden söylemeyecekmişiz ki, onlar bizim dostlarımız! Bilmek, en doğal hakları olmuyor mu yani?

GILLY— Zaten ben hiç bir vakit sır saklayamadım ki! Bu yanıma da bilerek evlendiniz benimle.. İşte büyük haberimiz sevgili dinleyiciler: Taşınıyoruz! Sohbetlerimize yeniden başladığımız zaman, yeni yuvamıza da yerleşmiş olacağız. Manhattan'ın göbeğinde, cici bir dairemiz olacak.

BILLY— Çok güzel sevgilim, ama dinleyicilerimize durumu bir parça açıklamamız gerektiği fikrinde değil misiniz? İşte tam bir yıl oluyor ki —yarabbi,

daha dün diyesi geliyor insanın!—, New York'tan ayrılıp Batı banliyösüne göçtüğümüzü, King's Neck'teki yeni evimize yerleştiğimizi haber vermiştik sizlere.

GILLY— Bu göçün belirli bir nedeni vardı. Onu hatırlatmak yerinde olmaz mı?

BILLY— Sanırım dinleyicilerimiz onu unutmamıştır. Kaldı ki biz de sık sık hatırlatmaktan geri kalmadık o nedeni kendilerine. Modern hayatın potasında bir çiftin hayatını incelemekti bu programın amacı.

GILLY— İyi özetlediniz sevgilim.

BILLY— Bunun için de, bir büyük şehrin banliyösünden daha iyi bir pota bulunabilir mi! Nitekim hem bizler, hem de umarım dinleyicilerimiz açısından şu gecirdiğimiz yıl, zengin gözlemler ve alınacak derslerle dolu bir yıl oldu.

GILLY— Elbette hayatım; yalnız itiraf etmek gerekir ki, sürekli şekilde sâkin ve huzurlu bir yıl yaşamış değiliz. Daha dün bir programımızda, King's Neck'teki yuvaların birbiri ardından parçalanıp dağıldığını, buhar olup uçtuğunu belirtiyorduk.

BILLY— Aman yaptığınız benzetmelere dikkat edin sevgilim. Üzücü oluyorsunuz çünkü.

GILLY— Özür dilerim. Ama gene o programımızda diyorduk ki banliyömüz, tam bir hayalet şehir manzarası kazanmağa başladı. Yakın çevremizdeki bütün evlerin parmaklıklarında hep «kiralık» levhaları asılı duruyor..

BILLY— King's Neck'te yaşadığımıza pişman değiliz tabii. Demin de belirttiğimiz gibi bu, bizim için en sağlam görünen çiftleri bile ayırmağa ve parça-

lamağa yönelen kuvvetleri incelemek açısından eşi bulunmaz bir fırsat oldu. Üstelik de, söz konusu ettiğim o kuvvetler, hiç bir yerde banliyöde olduğu kadar açıklık kazanmıyor.

GILLY— *Hayat zorunlukları, doğrusu dehşet verici: King's Neck'te insanlar, kadın olsun erkek olsun, bir çeşit sürekli ayrılık içinde yaşıyorlar. Kanunî ayrılık değil bu elbette; ama belki de çok daha kötü: Sabahtan akşama kadar süren fiilî bir ayrılık...*

BILLY— *Biraz açıklar mısınız sevgilim?*

GILLY— *Tabii. Örneğin ben komşu hanımlarla ve dost ailelerin hanımlarıyla bu konuda bir dizi özel görüşme yaptım; ve rahatça söyleyebilirim ki hiç bir yerde King's Neck'teki kadar kendini yapayalnız ve budanmış hisseden evli kadın görmedim. Özet olarak, araba, yüzme havuzu, vs. cinsinden kaygılarla dile gelen maddî refah düşkünlüğü, manevî değerlerin insan hayatındaki büyük önemini hemen bütün çiftlere unutturuyor sanırım. Ve bu unutuşun, aile yaşantısı üzerindeki etkisi de tabii felâketli sonuçlar doğuruyor.*

BILLY— *Yanılmıyorsam, biz kendimizi tek tük şanslı çiftlerden biri sayabiliriz?*

GILLY— *Bu sadece bir şans meselesi değildir Billy. Bir evliliğin mutlu olabilmesi için, gece gündüz bu mutluluk uğruna çalışmak gerekiyor.*

BILLY — *Bu sözlerinize bütün yüreğimle katılıyorum sevgilim. Yalnız, göz önüne alınması gereken küçük bir noktayı da hemen eklemek isterim: Örneğin King's Neck gibi banliyöyle temasa girdiğiniz anda ilk gözünüze çarpan şey, geleneksizlik*

oluyor. Yani toplumsal hayata dayanak olan temel birtakım törelerin yokluğu. Ve işte bu eksikliktir ki, kaygı, telâş ve endişe yaratıyor. Böylece de yavaş yavaş, alışkanlıklara sırt çevirmek, önceki kuşakların alıp bize özenle aktardıkları dersleri unutmak, yani atadan kalma birikimleri hiçe saymak şeklinde beliren genel bir eğilim doğuyor. Anlatabiliyor muyum?

GILLY — «Yemek duası, aile hayatının en sağlam temelidir..» demeğe kalkmayacaksınız bize umarım ki?

BILLY — Biraz zorlasanız onu da söyleyebilirim valahi, ve pek de yanılmış olmam!

GILLY — Çok daha basit bir çaresi var ama bunun: Birlikte yaşamamanın ilk şartı, birarada kalmaktır! Biliyorum bazı dinleyicilerimiz bu formülü fazla eskimiş ve geçersiz bulacak. Ama mütevazı bir örnek olarak kendimizi göz önünde tutup da konuşalım: Bize mutluluğu veren, ortak hayatımız değil de nedir?

BILLY — Hiç şüphesiz sevgilim. Yerden göğe haklısınız. Ama görüyorum ki programımız sona ermek üzere...

GILLY — Unutmayın değerli dostlarımız: Adres değiştirmemize rağmen, tam dört hafta sonra sizlerle gene burada ve bu saatte buluşacağız.

BILLY — Ve hatırlayın bizleri...

GILLY — Tıpkı bizim sizleri hatırlayacağımız gibi.

SON

BİLGİ YAYINLARI

2. Jean Tardieu SEKİZ OYUN Yıldıırım Keskin
5. Albert Camus SANATÇI VE ÇAĞI Yıldıırım Keskin
6. Oppenheimer BİLİM VE SAĞDUYU Onur Öymen
8. A. de Sanit-Exupéry KÜÇÜK PRENS Cemal Süreya - R. Tomris
9. Güner Sümer BOZUK DÜZEN
10. Orson Welles YURTTAŞ KANE Nijat Özön
11. Giovanni Guareschi DON CAMILLO VE ŞEYTAN Yurdakul Fincancı
12. Güngör Dilmen Kalyoncu MİDASIN KULAKLARI
13. Friedrich Dürrenmatt DURUŞMA GECESİ Cenap Yılmaz
14. Anton Çehov TÜTÜNÜN ZARARLARI
BİR EVLENME TEKLİFİ
AYI
SAYFIYEDE YAZ Yılmaz Gruda
15. Yakup Kadri Karaosmanoğlu SODOM VE GOMORE
16. Albert Camus BİR ALMAN DOSTA MEKTUPLAR Suat Tuygan
18. Aisopos EZOP MASALLARI Tarık Dursun K.
Desenler: Aslı - Turhan Selçuk
19. Gustave Janouch KAFKA İLE KONUŞMALAR A. Turan Ofazoğlu
20. Akutagava RAŞOMON Tarık Dursun K.
21. Pudovkin SİNEMANIN TEMEL İLKELERİ Nijat Özön
22. Yakup Kadri Karaosmanoğlu HÜKÜM GECESİ
23. Ingmar Bergman YEDİNCİ MÜHÜR A. Turan Ofazoğlu
24. Marguerite Duras MODERATO CANTABILE Bertan Onaran
25. Albert Schweitzer ÇOCUKLUĞUM VE GENÇLİĞİM
Yurdakul Fincancı
26. Antonioni GECE Ülkü Tamer
27. D. H. Lawrence ANKA KUŞU Akşit Göktürk
28. Truman Capote TIFFANY'DE KAHVALTI Meral Alakuş
29. Bertrand Russell DÜNYA GÖRÜŞÜM Cenap Yılmaz
30. Aziz Nesin MEMLEKETİN BİRİNDE HOPTİRİNAM
31. Friedrich Dürrenmatt YUNANLI BİR KIZ ARANIYOR Akşit Göktürk
32. Cevdet Kudret DİLLERİ VAR BİZİM DİLE BENZEMEZ
33. André Bazin ÇAĞDAŞ SİNEMANIN SORUNLARI Nijat Özön
34. ON KISA OYUN Türkçesi: Ülkü Tamer
35. Simone de Beauvoir SESSİZ BİR ÖLÜM Bilge Karasu
36. Anton Çehov İVANOV Ataol Behramoğlu
37. Nathalie Sarraute YÖNELİŞLER Mükerrrem Akdeniz
38. SAHNEYE KOYMA SANATI Türkçesi: Suat Taşer
39. Eisenstein POTEMKİN ZIRHLISI
Renoir HARP ESİRLERİ
Ford CEHENNEMDEN DÖNÜŞ Nijat Özön
40. Fakir Baykurt AMERİKAN SARGISI
41. Marguerite Duras BÜTÜN GÜN AĞAÇLARDA Salâh Birsel
42. Heinrich Böll TRENİN TAM SAATİYDİ Zeyyat Selimoğlu
43. Behçet Necatigil GECE AŞEVİ (Beş Kısa Oyun)
44. Yakup Kadri Karaosmanoğlu ZORAKİ DİPLOMAT
45. Ingmar Bergman AYNADAKİGİBİ-SESSİZLİK Tezer Özlü-Fazıl Taylan
46. Maksim Gorki KÜÇÜK BURJUVALAR Güner Sümer

47. Roger Martin du Gard POSTACI Erdoğan Başar
48. Şerif Hülûsi AHMET HAŞİM
49. Güngör Dilmên Kalyoncu KURBAN
50. Bertrand Russell VİETNAM'DA SAVAŞ SUÇLARI Niyazi Atakoğlu
51. Tibor Déry EĞLENTİLİ BİR GÖMME TÖRENİ Adalet Cimcoz
52. Cervantes DON OUIJOTE -I-
DON OUIJOTE -II- Bertan Onaran
53. Maksim Gorki TOLSTOY'DAN ANILAR Akşit Göktürk
54. Kemal Tahir DEVLET ANA
55. Cevdet Kudret KARAGÖZ -I-
KARAGÖZ -II-
KARAGÖZ -III-
56. Knut Hamsun PAN Behçet Necatigil
57. Maksim Gorki AYAKTAKIMI ARASINDA Vâ-Nû
58. Franz Kafka AMERİKA Arif Gelen
59. Aiskhylos ZİNCİRE VURULMUŞ PROMETHEUS
Azra Erhat - Sabahattin Eyüboğlu
60. Şevket Süreyya Aydemir İNKİLÂP VE KADRO
61. Nijat Özön TÜRK SİNEMASI KRONOLOJİSİ
62. A. de Saint-Exupéry GECE UÇUŞU Bertan Onaran
63. Cahit Sıtkı Tarancı ÖMRÜMDE SÜKÛT
64. B. Traven PAMUK İŞÇİLERİ Adalet Cimcoz
65. Attilâ İlhan YASAK SEVİŞMEK
66. Nâzım Hikmet KEMAL TAHİR'E MAHPUSANEDEN MEKTUPLAR
67. Shakespeare ROMEO İLE JULIET A. Turan Ofıazoğlu
68. Kemal Tahir YORGUN SAVAŞÇI
70. Yakup Kadri Karaosmanoğlu POLİTİKADA 45 YIL
71. Bedri Rahmi Eyuboğlu KARADUT 69
72. Fakir Baykurt EFENDİLİK SAVAŞI
73. Kemal Tahir KURT KANUNU
74. Doğan Avcıoğlu 31 MARTTA YABANCI PARMAĞI
75. Pertev Naili Boratav AZ GİTTİK UZ GİTTİK
76. Azra Erhat MAVİ ANADOLU
77. Yakup K. Karaosmanoğlu GENÇLİK VE EDEBİYAT HATIRALARI
78. Aziz Nesin NAMUS GAZİ
79. Haldun Taner SANCİHO'NUN SABAH YÜRÜYÜŞÜ
80. Kemal Tahir GÖL İNSANLARI
81. Oktay Rifat ŞİİRLER
82. Adalet Ağaoğlu ÇATIDAKİ ÇATLAK / SINIRLARDA
83. Miguel de Unamuno SİS Behçet Necatigil
84. Miodrag Bulatovic GODOT GELDİ Sevgi Sabuncu
85. Ceyhun Atuf Kansu SAKARYA MEYDAN SAVAŞI
86. Eisenstein KORKUNÇ İVAN Alpagut Erenuluğ
87. Kemal Tahir RAHMET YOLLARI KESTİ
88. Eşref HİCVİYELER
89. La Fontaine MASALLAR Nâzım Hikmet
90. Fakir Baykurt ANADOLU GARAJI
91. Sabahattin Kudret Aksal EŞİK
92. Haldun Taner HİKÂYELER -I-
Haldun Taner HİKÂYELER -II-

93. Turgut Uyar DİVAN
94. Melih Cevdet Anday GİZLİ EMİR
95. Ömer Seyfettin BÜTÜN ESERLERİ
1. EFRUZ BEY
2. KAHRAMANLAR
3. BOMBA
4. HAREM
5. YÜKSEK ÖKÇELER
6. KURUMUŞ AĞAÇLAR
7. YALNIZ EFE
8. FALAKA
96. Necati Cumalı BAŞAKLAR GEBE
97. Valentin Berejkov TAHRAN 1943 Hasan Âli Ediz
98. Kemal Tahir YEDİCİNAR YAYLASI
99. Aziz Nesin GOL KRALI
100. Gogol ÖLÜ CANLAR Melih Cevdet Anday
101. Sait Faik BÜTÜN ESERLERİ
1. SEMAVER / SARNIÇ
2. ŞAHMERDAN / LÜZUMSUZ ADAM
3. MEDARİ MAİŞET MOTORU
4. MAHALLE KAHVESİ / HAVADA BULUT
5. KUMpanya / KAYIP ARANIYOR
6. HAVUZBAŞI / SON KUŞLAR
7. ALEMdağda VAR BİR YILAN / AZ ŞEKERLİ / ŞİMDİ SEVİŞME VAKTİ
8. TÜNELDEKİ ÇOCUK / MAHKEME KAPISI
102. Kemal Tahir KÖYÜN KAMBURU
103. Kemal Tahir BÜYÜK MAL
104. Ferit Devellioğlu TÜRK ARGO SÖZLÜĞÜ
105. Friedrich Nietzsche BÖYLE BUYURDU ZERDÜŞT A. T. Ofıazoğlu
106. Elsa Triolet BEYAZ AT Attilâ Tokatlı
107. Bilge Karasu UZUN SÜRMÜŞ BİR GÜNÜN AKŞAMI
108. Aziz Nesin ÖLMÜŞ EŞEK
109. Anton Çehov ÜÇ KIZKARDEŞ Hasan Âli Ediz
ORMANCINI Ataol Behramoğlu
110. Cevdet Kudret TÜRK EDEBİYATINDA HİKÂYE VE ROMAN -I-
Cevdet Kudret TÜRK EDEBİYATINDA HİKÂYE VE ROMAN -II-
111. Maksim Gorki FOMA Attilâ Tokatlı
112. Arthur Koestler İSPANYA'DA ÖLÜM GÜNCESİ Çetin Altan
113. Çetin Altan KOPUK KOPUK
114. Kemal Tahir SAĞIRDERE
115. Aziz Nesin BİR SÜRGÜNÜN ANILARI
116. Fûruzan PARASIZ YATILI
117. Doğan Avcıoğlu DEVRİM ÜZERİNE
118. Kemal Tahir KÖRDUMAN
119. Haldun Taner SERSEM KOCANIN KURNAZ KARISI /
KEŞANLI ALİ DESTANI
120. Tomris Uyar İPEK VE BAKIR
121. Jack London ÂDEMDEN ÖNCE H. Pınar Kür
122. Selim İleri PASTIRMA YAZI

123. Roger Vailland YALNIZ ADAM Attilâ Tokatlı
124. Cahit Atay PUSUDA / KARALARIN MEMELERİ / ANA HANIM
KIZ HANIM
125. Roger Vailland KANUN Attilâ Tokatlı
126. Giovanni Guareschi DON CAMILLO
VE HAYIRSIZ OĞUL Özcan Yalım
127. Mustafa Nihat Özön OSMANLICA-TÜRKÇE SÖZLÜK
128. Aziz Nesin MERHABA
129. Zaharia Stancu ÇİNGENEM Attilâ Tokatlı
130. Ali Püsküllüoğlu ÖZ TÜRKÇE SÖZLÜK
131. Antoine de Saint-Exupéry SAVAŞ PİLOTU Bertan Onaran
132. Aziz Nesin NUTUK MAKİNASI / AZ GİTTİK UZ GİTTİK
133. Michel de Saint Pierre MİLYARDER Attilâ Tokatlı
134. Vittorio de Sica BİSİKLET HIRSIZI Alpagut Erenuluğ
135. Çetin Altan BEN MİLLETVEKİLİ İKEN
136. Marcel Martin CHARLIE CHAPLIN (ŞARLO) Timuçin Yekta
137. Albertine Sarrazin KEMİK Tanık Alemdar
138. Fûruzan KUŞATMA
139. Visconti LEOPAR Alpagut Erenuluğ
140. Trudy Baker - Rachel Jones KAHVE Mİ, ÇAY MI?
YOKSA BENİ Mİ? Okşan Okandan Karamanbey
141. Hidayet Sayın TOPUZLU / UZAK DÜNYALAR
142. Attilâ İlhan BEN SANA MECBURUM
143. Kemal Bilbaşar DENİZİN ÇAĞIRIŞI
144. Nikolay Haytov DÜNYA POTURUNU ÇIKARIYOR Naime Yılmaer
145. Çetin Altan BÜYÜK GÖZALTI
146. Dostoyevski BATI BATI DEDİKLERİ
(Yaz İzlenimleri Üzerine Kış Notları) Ergin Altay
147. Ord. Prof. Suut Kemal Yetkin ESTETİK DOKTRİNLER
148. Giovanni Guareschi DON CAMILLO ÇIKMAZDA Özcan Yalım
149. Kemal Tahir KELLEÇİ MEMET
150. Trudy Baker - Rachel Jones HOSTESLER EĞLENİYOR Aziz Üstel
151. Arthur Hailey - John Castle TEHLİKELİ UÇUŞ Esin Öngören
152. Attilâ İlhan HANGİ BATI (Anılar ve Acılar)
153. Alvah Bessie SARIŞIN BOMBA (M. M.) Aziz Üstel
154. Sabahattin Ali BÜTÜN ESERLERİ
1. KUYUCAKLI YUSUF
2. KAĞNI / SES
155. Herman Raucher EN TATLI YAZ Aziz Üstel
156. Aziz Nesin BİR KOLTUK NASIL DEVRİLİR?/
YÜZ LİRAYA BİR DELİ!
157. Horace McCoy GAZETECİNİN ÖLÜMÜ Ahmet Altan
158. Joseph Wambaugh MAVİ SAVAŞCI Aziz Üstel
159. Timothy Lea CAM SİLİCİSİNİN İTİRAFLARI Naze Atahan
160. Kemal Tahir BOZKIRDAKİ ÇEKİRDEK
161. Giovanni Guareschi DON CAMILLO'NUN
KÜÇÜK DÜNYASI Özcan Yalım
162. Lawrence Sanders MAFİA'NIN SESİ Murat Gencer
163. Salâh Birsal HAYDAR HAYDAR
164. Orhan Kemal ARKADAŞ ISLIKLARI

165. Bertrand Russell DİN İLE BİLİM	Akşit Göktürk
166. Adnan Özyalçın YIKIM GÜNLERİ	
167. Leon Uris 7 NUMARALI MAHKEME	Aziz Üstel
168. Bertrand Russell İNSANLIĞIN YARINI	Akşit Göktürk
169. Barnaby Conrad MATADOR	Aziz Üstel
170. Guareschi DON CAMILLO MOSKOVA'DA	Özcan Yalım
171. Osman Cemal Kaygılı BÜTÜN ESERLERİ	
1. ÇİNGENELER	
172. FISCHER-SPASSKY ASRIN SATRANÇ MAÇI	Murat Gencer
173. Boileau-Narcejac KAFA-KOL BANKASI	Ayşe Gürkan
174. Fûruzan BENİM SİNEMALARIM	
175. Tarık Buğra İBİŞ'İN RÜYASI	
176. Cahit Külebi TÜRK MAVİSİ	
177. Penelope Ashe VE ÇIPLAK GELEN KADIN	Attilâ Tokatlı

BİLGİ YAYINLARI BİLGİ DİZİSİ

1. Dr. B. Spock ÇOCUK BAKIMI VE EĞİTİMİ	Zühal Avcı
2. Bertrand Russell BATI FELSEFESİ TARİHİ	Muammer Sencer
1. Antik Çağ	
2. Orta Çağ	
3. Yakın Çağ	
3. Sofia Loren'in AŞK MUTFAĞI (Yemek Kitabı)	Mebrure Kurşunlu

BİLGİ YAYINLARI YASA DİZİSİ

1. SON DEĞİŞİKLİKLERİYLE GEREKÇELİ ANAYASA (Kâzım Öztürk)	
2. DERNEKLER KANUNU	(Kâzım Öztürk)

BİLGİ YAYINLARI ANI DİZİSİ

1. Aziz Nesin BÖYLE GELMİŞ, BÖYLE GİTMEZ

BİLGİ YAYINLARI ÖZEL DİZİ

1. Prof. Macit Gökberk FELSEFE TARİHİ
2. Mete Tunçay TÜRKİYE'DE SOL AKIMLAR
3. Prof. Sadun Aren İSTİHDAM, PARA VE İKTİSADİ POLİTİKA
5. Doğan Avcıoğlu TÜRKİYE'NİN DÜZENİ (İki cilt)
6. Metin And GELENEKSEL TÜRK TİYATROSU
7. Ord. Prof. Suut Kemal Yetkin TÜRK MİMARİSİ
8. Dr. Çetin Yetkin SİYASAL İKTİDAR SANATA KARŞI
9. Memduh Aytür KALKINMA YARIŞI VE TÜRKİYE
10. Prof. Gotthard Jaschke YENİ TÜRKİYE'DE İSLÂMLIK Hayrullah Örs
11. Prof. P. A. Sorokin BİR BUNALIM ÇAĞINDA TOPLUM
FELSEFELERİ Mete Tunçay
12. Dr. Emre Kongar TOPLUMSAL DEĞİŞME